

ΤΙΤΛΟΣ

“ Έντγκαρντ Γουντ: Το μέτρημα της άγνοιας ”

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Βρισκόμαστε στο έτος 1866. Ονομάζομαι Γκάμπριελ και ασκώ το λειτούργημα του κληρικού. Δεν είμαι παρά μόνο το “φερέφωνο” του συγγραφέως αυτού του διηγήματος. Ένα διήγημα που μπορεί να χαρακτηριστεί σκληρό, όμως δεν παύει να είναι πέρα για πέρα αληθινό. Γνωρίζω πληροφορίες για τον ίδιο τις οποίες εκείνος αγνοούσε. Στα πλαίσια, λοιπόν, του λειτουργήματος αυτού, αποστολή μου είναι να μεταφέρω στον κόσμο αυτή την ιστορία. Προσωπικά κίνητρα δεν έχω, δε θα μπορούσα όμως να μην το κάνω, αφού ο ίδιος ο συγγραφέας μου το ζήτησε σαν χάρη. Το όνομά του είναι Γουντμάιγκερ, Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ. Τον γνωρίζω προσωπικά, καθώς λειτουργώ μέχρι και σήμερα στην ενορία του, στην εκκλησία του Σαιν Λόρενς στο Μπράντφορντ. Είδα με τα μάτια μου γεγονότα που μοιάζουν εξωφρενικά και έζησα όσα εξιστόρησε εκείνος με κάθε λεπτομέρεια. Του ορκίστηκα πως θα εκδώσω αυτό το βιβλίο για να μάθουν όλοι την ακριβή πλοκή των γεγονότων, μιας και ο ίδιος, δώδεκα χρόνια πριν, δεν μπορούσε να προβλέψει αν θα κατάφερνε να το φέρει στην επιφάνεια.

Τον γνωρίζω από μικρό παιδί. Έχει παιδεία που αρμόζει σε γιο Λόρδου, τον σερ Μπένεντικτ Γουντμάιγκερ. Ζούσε στην φάρμα των γονιών του με όλες τις ανέσεις που του παρέχονταν. Η ζωή του ίσως σας φανεί ονειρεμένη. Μη βιαστείτε όμως να τον κρίνετε μέχρι να ολοκληρώσετε και την τελευταία αράδα.

Έτσι λοιπόν, χωρίς περαιτέρω καθυστερήσεις, παραθέτω την ιστορία ενός συγγραφέα, που, χωρίς να το αντιληφθεί, δημιούργησε το διήγημα που του χάρισε την υπόληψη, τη δόξα και το θαυμασμό που του αρμόζει, έστω και ετεροχρονισμένα. Δυστυχώς, ο Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ δεν είχε τη δυνατότητα να γράψει ο ίδιος το εισαγωγικό σημείωμα, στο οποίο περιέχονται πληροφορίες άκρως απαραίτητες για να εισάγουν τον αναγνώστη στην υπόθεση του διηγήματος. Ωστόσο, αποφάσισα να κάνω εγώ την προσθήκη, παίρνοντας τη θέση των προσώπων, βασιζόμενος στην εμπειρία που απέκτησα ζώντας πλάι σ’ εκείνον και την οικογένειά του. Όλα τα υπόλοιπα αποτελούν δικές του μαρτυρίες και τεκταινόμενα του προσωπικού του βίου. Με τη δημοσίευση αυτού του βιβλίου, γίνονται γνωστά στοιχεία και μαρτυρίες τα οποία προέρχονται από το μυστήριο της εξομολόγησης. Γνωρίζω τις συνέπειες. Μα τις περιφρονώ και θυσιάζω όλη μου τη ζωή προκειμένου να μαθευτεί η αλήθεια.

«Μεγάλωσα σε μια συνοικία του Λονδίνου, το Μπράντφορντ. Ήταν πραγματικά ένας επίγειος παράδεισος, μια γλυκύτατη γειτονιά, ένα μέρος το οποίο όποιος το επισκεπτόταν έμενε για πάντα. Η φύση για μένα είναι ένα θαύμα. Το να βλέπεις το νερό να κυλάει στο ποτάμι είναι αναμφισβήτητα μία αθώα, μα ηδονική εμπειρία. Τα δάση, τα πουλιά, ακόμα και τα σπίτια, προσδίδουν στην πόλη αυτή μια εξωπραγματική αίσθηση παραμυθιού. Δε θα φανταζόμουν τον εαυτό μου να ζει κάπου αλλού. Η ελευθερία να τρέχω στα λιβάδια, να παίζω με τους φίλους μου... Αυτή είναι η ζωή μου. Γεννημένος το 1800, έζησα στην εποχή των Λόρδων και των υπηρετών, των αφεντών και των δούλων, όπου η άμαξα ήταν το μόνο μεταφορικό μέσο. Είχα την τύχη να μεγαλώσω σε μια αρκετά εύπορη οικογένεια, όπου μου παρέχονταν όλες οι ανέσεις της εποχής. Είχα δικό μου δωμάτιο, παρόλο που είχα μια μικρότερη αδερφή και δε συνηθίζοταν κάτι τέτοιο. Μπορούσα να πηγαίνω στη βιβλιοθήκη του σπιτιού και να στοχάζομαι ώρες πλάι στο τζάκι, καθισμένος σε μια ξύλινη πολυθρόνα με κυπαρισσί ταπετσαρία. Κυπαρισσί. Το μισώ αυτό το χρώμα. Μου θυμίζει το αχανές δάσος που βρισκόταν λίγα μέτρα μακριά απ' το Μπράντφορντ. Συνηθίζαμε να πηγαίνουμε εκεί, συγγενείς και φίλοι του πατέρα, για πικ νικ. Ήταν πολύ όμορφα. Όμως, ένα απόγευμα θέλησα να απομακρυνθώ για να εξερευνήσω το μέρος. Ήταν γεμάτο έλατα και πεύκα, των οποίων ο όγκος με τρομοκρατούσε. Καθώς μεγάλωνα το βήμα, σκαρφαλώνοντας σε βράχους και ψαχουλεύοντας τους ξηρούς σωρούς από χόρτα για να βρω κάτι ενδιαφέρον, όλο ένα και απομακρυνόμουν από το σημείο που βρίσκονταν οι δικοί μου. Έτσι, χωρίς να το πάρω είδηση, τίποτα γύρω μου δεν μου φαινόταν πια οικείο, άρχισα να καταλαβαίνω ότι χάθηκα. Πέρασαν αμέτρητες ώρες μέχρι να με βρουν τελικά αποκοιμισμένο στην είσοδο μιας μικρής σπηλιάς, πάνω στα βράχια. Όλες αυτές τις ώρες όμως, η παιδική μου φαντασία με τραβούσε σε άσχημες σκέψεις, σε μεγάλες αρκούδες που ακούν την ανάσα μου και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να ξετρυπώσουν απ' τις κρυψώνες τους και να με κατασπαράξουν. Σε λιοντάρια και ύαινες που έρχονται απειλητικά κατά πάνω μου. Είναι αστείο, τέτοια θηρία στο Μπράντφορντ!

Έτσι λοιπόν, καθισμένος σ' αυτήν την πολυθρόνα, είχα την πολυτέλεια να διαβάζω ανενόχλητος τα βιβλία του πατέρα μου. Εκστασιαζόμουν διαβάζοντας φιλοσοφία και τέχνες, όπως ποίηση, ζωγραφική, ιστορία της μουσικής. Τα Σάββατα κάναμε όλοι το χατίρι του πατέρα, στα πλαίσια της οικογενειακής μας παράδοσης, να καλούμε στο σπίτι τη μισθωτή ορχήστρα της οικογένειας και να απολαμβάνουμε μελωδικά κουαρτέτα, νοσταλγικές σουίτες και χαρωπές σονάτες, αριστουργήματα μεγάλων καλλιτεχνών. Τα αγαπημένα του πατέρα ήταν τα κονσέρτα από βιολί, του Λοκατέλλι. Στον ήχο του βιολιού, ο πατέρας γινόταν ένας άλλος άνθρωπος, τρωτός και ευάλωτος. Απέρριπτε όλες τις αυστηρές και αυταρχικές του προσωπίδες. Ήταν όμορφο το άκουσμα αυτό. Σε ταξίδευε σε μαγικά μέρη, ονειρεμένα. Φανταζόσουν πως είσαι στην εξοχή και πως μόνη σου έγνοια είναι να προλάβεις τη δύση και την ανατολή του ηλίου, για να μη χάσεις το εξάίρετο θέαμα. Θαρρούσες πως συντροφιά σου έχεις μοναχά το τιτίβισμα των εξωτικών πουλιών και τα αναμειγμένα αρώματα των αμέτρητων λουλουδιών. Ακούγοντας τους ήχους της φύσης, μου ερχόταν στο νου η εικόνα μιας χρυσής κερήθρας, περιβαλλόμενη από μιλιούνια εργατικών μελισσών. Το χρυσό φως της κερήθρας αντανακλούσε πάνω στο γρασίδι, κάνοντάς το να μοιάζει με απαλό βελούδο. Σ' αυτή τη γειτονιά του Μπράντφορντ έζησα τα παιδικά μου χρόνια

και αυτός ήταν ο τρόπος ζωής μου ώσπου αναγκάστηκα να μεγαλώσω και να πάρω επάνω μου ευθύνες ενηλίκου».

Δευτέρα, 2 Αυγούστου 1852

Και συνέχιζα να μετράω... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα δύο, τρία, τέσσερα... Και το μέτρημα εναλλασσόταν με τους στίχους τραγουδιών. Επίκαιρων τώρα. Ανάλογα ποιο μου έμενε στη μνήμη κάθε φορά. Εναλλασσόταν. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Μάλλον ελάττωμα το λες. Το μέτρημα σε ακολουθεί και δεν φεύγει. Το κάθε τραγούδι, ο κάθε στίχος, το κάθε άκουσμα χωρίζεται σε μέρη του μέτρου. Σε τέσσερα εφιαλτικά μέρη του μέτρου που σε ακολουθούν και δεν μπορούν να φύγουν απ' το μυαλό σου όσα κι αν δοκιμάσεις για να το κάνεις να ξεφύγει. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Και συνέχιζε, η ιδέα γινόταν όλο και πιο έντονη. Καταντάει βασανιστικό αρκετές φορές. Αν αρχίσεις, δεν μπορείς να ξεφύγεις. Δε γνωρίζω πως άρχισε αυτή η συνήθεια. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου μετρούσα. Συχνά έβαζα στοιχήματα με τον εαυτό μου, προσπαθώντας να δω αν μπορώ να κάνω οτιδήποτε μέσα στο όριο των τεσσάρων αυτών χρόνων. Ήταν ενδιαφέρον. Αρκετές φορές με κοίμιζε, άλλες με κρατούσε ξύπνιο. Από παιδί συνήθιζα να μετρώ από το ένα έως το άπειρο-χωρίς βέβαια τότε να έχω αντίληψη της λέξης-προκειμένου να με πάρει ο ύπνος.

Αυτός ο τρόπος με βοηθάει να αποκτώ το χρόνο που χρειάζομαι για να ξεπεράσω μια δύσκολη κατάσταση. Είναι σημαντικό να έχει κάποιος την ικανότητα να δίνει την απάντηση εκείνη που θέλει, εκείνη που επιλέγει κι όχι εκείνη που αναγκάζεται να δώσει για διάφορους λόγους.

Τί σημασία έχουν όλα αυτά; Ανούσια λόγια ειπωμένα από έναν ανούσιο άνθρωπο. Και σαφώς ένας άνθρωπος που ουδεμία ιδέα έχει για το παρελθόν του δεν μπορεί παρά να είναι αφελέστατος και αδαής. Η ζωή μου περιτριγυρίζεται στο μεγαλύτερο μέρος της από σκέψεις σαν κι αυτές. Μάλλον ποτέ δεν θα έχω το πλεονέκτημα να μάθω αν ήταν σωστές ή λάθος, λογικές ή παράλογες. Σιγά σιγά μου έμαθαν να μη διαχωρίζω έννοιες, αποφεύγοντας έτσι, υποτίθεται, να τοποθετώ ταμπέλες στις λέξεις και τους ανθρώπους. Διότι, μέχρι τώρα ήξερα πως όταν μεγαλώνεις, μαθαίνεις να ξεχωρίζεις όλα αυτά που μέχρι κάποια ηλικία συγχέεις. Μάλλον παρεξήγησα όμως. Αυτός είναι και ο λόγος που ξεκίνησα να γράφω ό,τι βλέπω γύρω μου και ό,τι μου συμβαίνει όσο βρίσκομαι εδώ. Ίσως στο τέλος, ξεχωρίσω έννοιες και καταλάβω πώς και γιατί βρέθηκα εδώ, αφού μέχρι τώρα δεν κατάφερα να μάθω. Μόνο που φοβάμαι πως αν τελικά δε θυμηθώ τίποτα θα ζω για πάντα ανάμεσα σ' αυτούς τους ωχρούς τοίχους. Όχι, δε θέλω. Θέλω να γνωρίσω κι άλλα. Αδιαφορώ. Ίσως πεθάνω εδώ. Αυτό δεν το φοβάμαι. Έμαθα. Έμαθα να ζω. Η ζωή για μένα είναι ένα συνεχές μέτρημα. Τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο απ' αυτό. Από το μέτρημα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Μόλις τελειώσει η ζωή, τελειώνει και το μέτρημα. Είναι άδικο, γιατί για μένα το μέτρημα δεν θα τελειώσει ποτέ. Θα με ακολουθεί πάντα. Δεν θα μπορώ να ξεφύγω, το γνωρίζω. Ξέρω το τέλος. Τώρα όλοι το ξέρουν.

Δεν έχω ιδέα τι ακριβώς με οδήγησε εδώ. Ίσως να ήταν όλα αυτά που έζησα, όλα αυτά που πίστευα και τελικά βγήκαν λάθος. Παρατηρώ πως ακόμα και τώρα, όταν μιλώ για τότε κομπιάζω. Τα βλέπω όλα τόσο ομιχλώδη που μοιάζουν ονειρικά, αλλά ποτέ δεν παύουν όλα να είναι ιδεατά. Υπέροχα, αλλά

ιδεατά. Τότε λοιπόν, κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί πάνω, το νιώθω. Σαν κάποιος να βάζει σκέψεις μέσα στο κεφάλι μου, σκέψεις που δεν είναι δικές μου. Λες και δεν είμαι εγώ αυτός που ορίζει το μυαλό μου. Τότε είναι που θέλω να πω και να κάνω πράγματα που κανονικά δεν θα σκεφτόμουν καν. Υπάρχουν κάποιες φορές που δεν με βοηθάει το μέτρημα. Πώς να με βοηθήσει, αφού όταν τα χάνω, δεν είμαι σε θέση να σκεφτώ τίποτα άλλο παρά... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Τρίτη, 3 Αυγούστου 1852

Κάτι μου λέει πως κάποτε ήμουν ευτυχισμένος. Ίσως κάποτε να είχα οικογένεια. Κατά καιρούς μελωδίες κατακλύζουν τα αυτιά μου. Γλυκές μελωδίες που μ' έχουν στιγματίσει και που ποτέ δεν θα ξεχάσω. Μεγάλωσα στην εποχή των μεγαλουργών Μπετόβεν, Σούμαν, Μπραμς. Μεγάλοι άνδρες, σοφοί. Αγαπώ τη μουσική. Θα την παρομοιάζα με τη ζωή μου. Θα μπορούσε μια σονάτα να είναι η ζωή μου. Έτσι πολυτάραχη που είναι. Χωρισμένη σε τρία μέρη. Περίπου όπως το μέτρημά μου. Το πρώτο μέρος μάλλον γλυκό και ζωηρό. Συγνώμη, δε γνωρίζω παραπάνω. Το επόμενο όμως, θλιβερό, αυτό που ζω τώρα. Για το επόμενο δεν ξέρω και δεν θέλω να φανταστώ. Ίσως είναι υπέροχο, μα ίσως και καταστροφικό, ας μη μάθω ποτέ. Φοβάμαι το μέλλον μου όσο και το παρόν. Και υπάρχει κι άλλο ένα, το τέταρτο. Σ' αυτό το μέρος ή θα λέω τα δεινά που βιώνω στα εγγόνια μου (αν θα έχω τότε) ή θα συνεχίσω να βιώνω αυτή τη δυστυχία παρέα με την εξυπηρετική κυρία Σάρλι. Αρκετά μ' αυτά. Συμβαίνει κάτι αστείο. Αισθάνομαι πως υπάρχει κάτι που, παρόλο που δεν το θυμάμαι, με βασανίζει. Με βασανίζει πραγματικά. Θέλω να μάθω τι μα... Τα φάρμακα που μου δίνει η κυρία Σάρλι με βοηθούν αρκετά, όχι τόσο όμως, ώστε να μπορώ να κοιμηθώ ήρεμα το βράδυ, χωρίς εφιάλτες και χωρίς να ξυπνήσω τέσσερις τουλάχιστον φορές για να σιγουρευτώ ότι δεν υπάρχει κανείς άλλος στο δωμάτιο. Αυτό το κατάχλωμο, ερημικό, αφιλόξενο δωμάτιο, που ακόμα δεν κατάλαβα ποιός και με ποιά λογική το διακόσμησε τόσο άσχημα και ατάλαντα. Οι τοίχοι είναι λευκοί, όπως το χιόνι που έβλεπα να πέφτει έξω από το σπίτι το χειμώνα όταν ήμουν μικρός. Ήταν όμορφα τότε, υπήρχε μια ανιστόρητη γαλήνη που είμαι σχεδόν σίγουρος πως δεν θα ξαναβιώσω. Δίπλα στο κρεβάτι μου υπάρχει ένα μικρό ξύλινο κομοδίνο, μέχρι κι αυτό λευκό για να ταιριάζει με την κάτωχρη αύρα του υπόλοιπου χώρου.

Για να καταφέρω, παρολ' αυτά, να αποκτήσω μια ολοκληρωμένη εικόνα του τι ακριβώς συμβαίνει εδώ, τι έζησα και τι μ' έφερε στην κατάσταση που βρίσκομαι τώρα, άρχισα να διηγούμαι στον εαυτό μου, γράφοντας πώς άρχισαν όλα. Για να είμαι ειλικρινής, αν δεν έβρισκα τις προάλλες ξεχασμένα στη ντουλάπα μου ένα παλιό τετράδιο με κίτρινες, ξεθωριασμένες σελίδες, έναν κονδυλοφόρο και ένα μικρό μελανοδοχείο, δεν θα είχα τη δυνατότητα να το κάνω αυτό. Αυτή τη στιγμή το μόνο που με απασχολεί είναι να καταφέρω, χωρίς να καταλάβει η μισ Σάρλι, να εξιστορώ καθημερινά τη ζωή μου, ελπίζοντας έτσι να δώσω την εξήγηση που οφείλω στον εαυτό μου. Εξάλλου, εκείνον έβλαψα περισσότερο. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Η κυρία Σάρλι δε γνωρίζει τίποτα. Θα χαιρόταν βέβαια για μένα αν μάθαινε ότι αποφάσισα να πάρω τη ζωή στα χέρια μου, αλλά δεν ξέρω, κάτι μέσα μου με συμβουλεύει να μην της αναφέρω τίποτα. Η κυρία Σάρλι... Η καλή μου κυρία Σάρλι... Τόσο εξυπηρετική και υπομονετική μαζί μου. Πάντα μου θυμίζει να παίρνω τα

φάρμακά μου. Ευτυχώς, γιατί αρκετές φορές πιάνω τον εαυτό μου αφηρημένο. Έχω αυτό το πρόβλημα, να αποσυγκεντρώνομαι συχνά. Όταν εκνευριστεί όμως η νοσοκόμα μου, τότε φέρεται περίεργα, άσχημα θα έλεγα. Δεν την κατηγορώ, δεν είναι διόλου παράξενο που εκνευρίζεται, έχει τόσα που πρέπει να σκέφτεται καθημερινά. Ω, Έντ, είσαι τόσο αγνώμων! Χωρίς τη μισ Σάρλι δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήμουν τώρα και πού θα βρισκόμουν.

Χθες βράδυ είχα μια συζήτηση μαζί της. Θέλησα να τη ρωτήσω πότε θα είμαι έτοιμος να γυρίσω σπίτι. Μάλιστα, λαχταρούσα τόσο να γυρίσω, που είχα μαζέψει όλα τα πράγματά μου στη βαλίτσα, είχα ντυθεί και το μόνο που έλειπε ήταν η άμαξα που θα με πήγαινε. Η απάντησή της μ' έκανε να νιώσω ένα τεράστιο κύμα απογοήτευσης.

-Αγαπητέ μου Έντ, μήπως τυχαίνει να γνωρίζεις πιο καλά από μένα το λόγο που βρίσκεσαι εδώ και κατοικείς μάλιστα σ' αυτό το μέρος εδώ και τόσον καιρό;

Η απάντησή μου περιορίστηκε σ' ένα διστακτικό:

-Όχι, μισ Σαρλς. Αν και είμαι πεπεισμένος πως είμαι πια αρκετά υγιής για να γυρίσω σπίτι, παρόλο που καλά καλά δε θυμάμαι πού βρίσκεται.

-Τότε λοιπόν, ας συμφωνήσουμε πως τη μέρα που θα θυμηθείς πού μένεις και θα με βεβαιώσεις ότι ξέρεις πώς θα πας μόνος σου, τότε σου υπόσχομαι πώς εγώ η ίδια θα στείλω να φωνάξουν άμαξα από την πόλη για να σε πάει. Μέχρι τότε θα ήθελα να σιγουρευτείς πως γνωρίζω ποιό είναι το καλό σου, αν κι εσύ όμως δε με βοηθήσεις, δεν μπορώ να κάνω τίποτα παραπάνω για σένα. Θα είσαι καταδικασμένος να ζήσεις εδώ, με ανθρώπους που ξέρουν να σε φροντίζουν καλύτερα απ' ό,τι θα φρόντιζες εσύ τον εαυτό σου. Λοιπόν τι λες;

Όση ώρα μιλούσε, μετρούσα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Μόνο μέχρι το τέσσερα. Η κυρία Σάρλι λέει πως δε χρειάζεται παρακάτω. Αρκεί, πιστεύει, για να συγκεντρώνομαι και να είμαι έτοιμος να απαντήσω. Μόλις τελείωσε, με κοίταξε μ' ένα πολύ περίεργο βλέμμα, παρόλο που ξέρει πως όταν με κοιτάει τόσο έντονα στα μάτια τα χάνω και μου έδωσε τα συνηθισμένα φάρμακα. Άρχισα να χάνω πάλι τη συγκέντρωσή μου. Ξέχασα την απάντησή μου. Την είχα έτοιμη και ξαφνικά έφυγε απ' το μυαλό μου. Σχεδόν ξέχασα την ερώτησή της. Ό,τι υπήρχε γύρω μου το έβλεπα μ' αυτήν την απαίσια χλομάδα. Ήταν εκείνο το μαγικό δευτερόλεπτο που σταμάτησε το μέτρημα. Δεν υπήρχε πια μέτρημα. Μόνο αριθμοί. Αριθμοί και γράμματα. κ, 5, 3, ρ, β, 2, ε... Γράμματα που δεν κατάφερναν να συγκροτηθούν και να σχηματίσουν λέξεις. Παρόλο που την κοιτούσα, δεν καταλάβαινα τι μου έλεγε. Δεν ήξερα καν αν απευθυνόταν σ' εμένα. Αλλόκοτο συναίσθημα. Γιατί με κοίταξε έτσι; Αφού ξέρει ότι δεν μου κάνει καλό. Σιγά σιγά άρχισα να αρθρώνω λέξεις και το πρώτο που κατάφερα να πω ήταν «Ένα, δύο, τρία, τέσσερα». Νομίζω πως αν το άκουγε κάποιος θα με περνούσε για τρελό!

Πέμπτη, 5 Αυγούστου 1852

Το άλλο πρωί με βρήκε ξαπλωμένο στο δωμάτιό μου, καταβαλλόμενο από μια ανεξήγητα γαλήνια και ήρεμη αύρα γύρω μου. Τα άκρα μου έμοιαζαν ασήκωτα, μάλλον από τα θαυματουργά φάρμακα της κυρίας Σάρλι. Με γνωρίζει τόσο καλά, πάντα ξέρει πώς να με ηρεμεί. Η εμπειρία του κάθε

ανθρώπου και η πείρα του πάνω στη δουλειά του είναι ο σημαντικότερος παράγοντας για έναν επιτυχημένο επαγγελματία. Ειδικά σ' ένα τόσο ψυχοφθόρο επάγγελμα σαν αυτό της ιατρικής, αν δεν είσαι αρκετά επαγγελματίας, καταστρέφεις όχι μόνο εσένα, αλλά και τους ασθενείς σου. Και η κυρία Σάρλι ήταν επαγγελματίας, αυτό μπορούσα να το πω με σιγουριά, γι' αυτό και την εμπιστεύομαι. Πάνω στην ώρα μπήκε στο δωμάτιό μου.

-Ξυπνήσατε, βλέπω, κύριε Έντγκαρντ. Καλή σας μέρα, λοιπόν. Ήταν λιγάκι δύσκολη για εσάς η χθεσινή ημέρα. Πώς νιώθετε σήμερα;

-Καλά, κυρία Σαρλς, ευχαριστώ. Αλήθεια, τι ακριβώς συνέβη χθες; Θυμάμαι μόνο πως άρχισα να μετράω σαν απροσάρμοστος!

-Μην ανησυχείτε. Είχατε μια μικρή κρίση το απόγευμα, δεν αποτελεί λόγο ανησυχίας. Λόγω του άγχους που σας καταβάλλει όταν βρεθείτε σε δύσκολη θέση, το μυαλό σας κουράζεται και λειτουργεί πιο γρήγορα απ' όσο χρειάζεται. Εσείς αν παίρνετε κανονικά τα φάρμακά σας και ακολουθείτε τις μεθόδους συγκέντρωσης που σας έχω μάθει, η λειτουργία του εγκεφάλου θα επανέρχεται στα φυσιολογικά επίπεδα.

-Κυρία Σάρλι, πείτε μου παρακαλώ, γνωρίζετε κάτι απ' το παρελθόν μου; Εάν έχω συγγενείς, οικογένεια, το επάγγελμά μου ίσως; Πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ; Ποιός με έφερε, γιατί; Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα. Το κεφάλι μου έχει αδειάσει.

-Καλέ μου Έντ, μην κουράζεσαι μ' όλα αυτά. Όταν έρθει η ώρα θα καταλάβεις. Προς το παρόν ξεκουράσου.

Διέκρινα ένα είδος υπεκφυγής στο ύφος της. Σίγουρα κάτι γνωρίζει. Ίσως όλα. Ίσως πάλι και να μην έχει ιδέα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πρέπει να σκεφτώ. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πάλι οι σκέψεις μου φεύγουν. Πρέπει να ξεκουραστώ. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Τετάρτη, 11 Αυγούστου 1852

Οι μέρες περνούν κι εγώ προσπαθώ να βγάλω μια άκρη, να θυμηθώ, αλλά μέχρι τώρα δεν κατόρθωσα τίποτα. Υπάρχει κάτι που με πηγαίνει πίσω. Δεν έμαθα ακόμα τι. Είμαι όμως αποφασισμένος να μάθω ό,τι έχει σχέση με τη ζωή μου μέχρι τώρα.

Εδώ δεν έχω πολλές επαφές με τους άλλους ασθενείς. Είμαι σχεδόν απομονωμένος. Δε γνωρίζω το λόγο. Απλώς δεν έχω διάθεση για περαιτέρω συναναστροφές. Όλοι οι ασθενείς μοιράζονται τα δωμάτιά τους με ένα ή δύο άτομα, με εξαίρεση εμένα. Η νοσοκόμα μου θεωρεί πως είναι προτιμότερο να παραμένω ήρεμος, χωρίς πολύ φασαρία, γεγονός που με κάνει να την εμπιστεύομαι ακόμα περισσότερο, λαμβάνοντας υπόψη το ενδιαφέρον της για μένα.

Στο εξωτερικό των δωματίων υπάρχει ένας στενός διάδρομος που οδηγεί σ' ένα αρκετά μεγάλο προαύλιο, περιτριγυρισμένο από έναν πελώριο φράχτη, ρόλος του οποίου είναι, προφανώς, να σου θυμίσει πού βρίσκεσαι. Παρόλο που, απ' ό,τι φαίνεται, το προσωπικό του ιδρύματος έκανε εξαιρετική δουλειά για να δημιουργήσει μια φιλική ατμόσφαιρα τοποθετώντας πλούσιο καταπράσινο γκαζόν, λουλούδια, δενδρύλλια και όμορφα παγκάκια για να ρεμβάζουν οι ασθενείς, όλο αυτό θα το ονόμαζα καλοφτιαγμένο σκηνικό ως μέρος μιας αποτυχημένης παράστασης. Όπως και να 'χει, είναι ένα συμπαθητικό μέρος που δεν φαίνεται να ενοχλεί ιδιαίτερα τους υπόλοιπους

ασθενείς. Περνώ τις περισσότερες ώρες μου χαζεύοντάς τους απ' το παράθυρο. Το θέαμα δεν είναι ιδιαίτερα καλαίσθητο, όμως είναι η μόνη διέξοδος που έχω για να ξεφύγω απ' το συνηθισμένο λευκό των τοίχων.

Στο βλέμμα αυτών των ανθρώπων φαίνεται έντονα η εξαθλίωση που τους προκαλεί η απομόνωση που βιώνουν. Είναι εξαιρετικά ειρωνικό αυτό, αν σκεφτεί κανείς πως κάποτε καθένας τους είχε την οικογένειά του, τα αγαπημένα του πρόσωπα. Καθένας εδώ μέσα έχει τη δική του προσωπική ιστορία και θα έδινε τα πάντα για να τη μάθω. Εδώ μέσα βλέπεις ανθρώπους που όλοι έχουν μάθει να τους ονομάζουν τρελούς τόσο ανώδυνα, τόσο επιπόλαια, τόσο κυνικά. Τρελοί όμως είναι εκείνοι που αρνούνται να τους αγγίξει κάθε τι ξένο, κάθε τι μη οικείο, παρόλο που έχει να τους μάθει κάτι νέο. Εκείνοι αρνούνται να το δουν. Αρνούνται να το αντικρίσουν στα μάτια, αρνούνται να το αντιμετωπίσουν και, φυσικά, αρνούνται να το δεχτούν. Αυτοί είναι οι πραγματικά ασταθείς. Οι "τρελοί" έχουν γνώση μιας άλλης αλήθειας, όχι της αντικειμενικής. Ίσως γνωρίζουν πράγματα για τη ζωή που κάθε λογικός τα αγνοεί.

Όποτε κοιτάζω απ' το «παρατηρητήριό» μου, την εντύπωσή μου κερδίζουν τέσσερις συγκεκριμένοι άνθρωποι. Δεν έχω καταλάβει τι είναι αυτό που τους ξεχωρίζει από τους υπόλοιπους, ίσως είναι το βλέμμα τους. Ο πρώτος είναι ένας άνδρας μεσόκοπος γύρω στα πενήντα πέντε. Τα μαλλιά και τα μούσια του είναι πυκνά και γκρίζα και προδίδουν το μόχθο που πρέπει να έχει καταβάλλει δουλεύοντας τόσα χρόνια πριν καταλήξει εδώ. Συνήθως είναι σκούρα ντυμένος, αντιλαμβάνομαι πως κάποια συμφορά πιθανόν να κρύβεται πίσω απ' αυτό. Όσο καιρό τον παρατηρώ, δεν τον έχω δει να χαμογελάει, παρά μόνο όταν έγινε φασαρία με μια ασθενή που έπαθε κρίση και φερόταν σα δαιμονισμένη. Παρακολουθούσε από μακριά με μια δόση απάθειας, καθώς τα χείλη του είχαν σχηματίσει ένα ανεξήγητο μειδίαμα.

Στην απέναντι γωνία από εκείνον κάθετα συνήθως το δεύτερο πρόσωπο που μου κέντρισε το ενδιαφέρον. Μια γυναίκα γύρω στα πενήντα, με κοντά καστανά μαλλιά, κουρασμένη από τα πολλά που την έκαναν να δείχνει γερασμένη. Αρκετές φορές ένα κύμα δακρύων προδίδει τη λύπη που ξεχειλίζει από μέσα της. Προσπαθεί να το κρύψει -περήφανη τη λες- όμως το πρόσεξα. Μ' αρέσει να παρατηρώ πράγματα που δεν θα τα πρόσεχε κάποιος με την πρώτη ματιά.

Ο τρίτος είναι ένας νεαρός, στα είκοσι πέντε περίπου, με κοντά μαύρα μαλλιά. Πάντα υπερβολικά φρεσκοξυρισμένος και τελειομανής με το ντύσιμό του, ίσως στοιχείο της ασθένειάς του, κάθετα νευρικά στο κεντρικό παγκάκι του προαυλίου και παραμιλάει. Κανείς δεν καταλαβαίνει αν ψιθυρίζει ή σιγοτραγουδάει. Εξάλλου, κανείς δεν ασχολείται μαζί του, καθένας εδώ μέσα έχει τα δικά του προβλήματα, δεν προφταίνει για όλων των υπολοίπων! Τα μάτια του πάντα είναι τόσο θολά και κόκκινα! Το βλέμμα του δεν έχει ίχνος ηρεμίας, αντίθετα είναι μάλλον υπερκινητικός, θα έλεγα. Έχει έναν ιδιαίτερα άκομπο τρόπο να κοιτάει τους άλλους γύρω του. Σχεδόν τρομάζει τους άλλους ασθενείς. Ποτέ δεν τόλμησε να του μιλήσει κανείς. Αλήθεια, αναρωτιέμαι ποιά θα ήταν η αντίδρασή του αν θύμωνε!

Τέλος, ο τέταρτος είναι ένας άνδρας που πάντα κάθετα αμίλητος στο γρασίδι, στον ίσκιο ενός μεγάλου πεύκου, χαζεύοντας τον ουρανό, τις ομορφιές της φύσης. Αυτό που με έκανε να τον προσέξω ιδιαίτερα είναι πως μου φάνηκε υπερβολικά πράος για να ταιριάξει με την ατμόσφαιρα που αποπνέει το υπόλοιπο ίδρυμα. Μόνο που δεν έχω κατορθώσει να δω μέχρι

τώρα το πρόσωπό του. Πάντα έχει γυρισμένη τη πλάτη προς τα δωμάτια και απ' το παράθυρό μου καταφέρνω να δω πως πάντα έχει το κεφάλι του ψηλά, να κοιτάζει τον ουρανό.

Ξαφνικά άκουσα την πόρτα, αλλά ευτυχώς, πρόλαβα να κρύψω το τετράδιο, όχι όμως και τον κονδυλοφόρο.

-Εντάξει τώρα, κύριε Έντγκαρντ, αρκετά για σήμερα, ώρα να ξεκουραστείτε. Αλήθεια, τι γράφετε εκεί; Πού βρήκατε τον κονδυλοφόρο;

-Ω, τίποτα μισ Σαρλς, περνώ την ώρα μου γράφοντας ποιήματα. Μη με φέρετε όμως στη δύσκολη θέση να σας τα απαγγείλω. Είμαι, ξέρετε, λιγάκι αδέξιος σ' αυτά.

-Όπως νομίζετε, αγαπητέ Έντ. Ξεκουραστείτε όμως λιγάκι και συνεχίστε αύριο.

-Σας υπόσχομαι πως το επόμενο ποίημά μου θα περιγράφει την ιδιαίτερη φυσική σας ομορφιά και την απεριόριστη φροντίδα που μου δείχνετε!

Με κοίταξε μ' ένα περίεργο ύφος καθώς μου έδινε τα φάρμακά μου, σχεδόν συνωμοτικό, ίσως και ειρωνικό, θα έλεγα. Όταν σιγουρεύτηκε ότι τα πήρα και βγήκε απ' το δωμάτιο, είχα πια χάσει το συλλογισμό μου. Το μόνο που παρέμενε σταθερά στο αδειανό μυαλό μου ήταν το μέτρημα. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Κυριακή, 15 Αυγούστου 1852

Σήμερα είναι Κυριακή. Κάθε Κυριακή συνήθιζα να πηγαίνω στην εκκλησία. Αυτό το θυμάμαι. Αλήθεια, περίεργο που το θυμάμαι! Αν κατάφερα να θυμηθώ πού περίπου είναι η εκκλησία της ενορίας μου, θα ήμουν κοντά στο να βρω και πού μένω. Κάποιος απ' την ενορία θα με θυμόταν. Δε με αναζήτησε άραγε κανείς μέχρι τώρα; Πώς θα έβγαινα όμως από δω; Και η κυρία Σάρλι; Πραγματικά θα τη στεναχωρούσα αν έφευγα. Πάντως, σήμερα έχω όρεξη να βγω έξω στο προαύλιο για λίγο. Έχω μεγάλη επιθυμία να δω πώς είναι όλοι αυτοί οι άνθρωποι από κοντά. Να μου πουν οι ίδιοι τι ακριβώς σκέφτονται. Τι είναι αυτό που τους κάνει να βρίσκονται εδώ και να φαίνονται όλοι τόσο θλιμμένοι. Άραγε θα ανοίγονταν αμέσως σ' έναν ξένο; Πρέπει να δοκιμάσω. Θα περιμένω να μου φέρει η μισ Σάρλι το πρωινό και τα φάρμακά μου και ύστερα θα της ζητήσω να βγω για λίγο έξω, να ξεμουδιάσω.

Την ίδια μέρα το απόγευμα

Όλα έγιναν όπως τα είχα στο μυαλό μου. Η κυρία Σάρλι με άφησε να βγω για μισή ώρα, παρόλο που το ύφος της ήταν ιδιαίτερα αγωνιώδες και καχύποπτο. Για κάτι ανησυχούσε, δεν καταλαβαίνω γιατί, ήθελα μόνο να κάνω μια βόλτα.

Βγαίνοντας έξω ένιωσα τον ήλιο να μου καίει το πρόσωπο, τα μάτια μου φωτίστηκαν τόσο που για τα επόμενα δευτερόλεπτα έβλεπα μπροστά μου τις αχτίδες του να με τυφλώνουν. Τι μαγικό συναίσθημα! Είχα σίγουρα πάνω από δυο χρόνια να βγω έξω απ' αυτό το δωμάτιο. Στο προαύλιο ήταν, όπως πάντα, οι ίδιοι άνθρωποι, με τα ίδια βλέμματα, κάνοντας τις ίδιες γκριμάτσες και, το κυριότερο, όλοι είχαν την ίδια θλίψη ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, όπως ακριβώς την έβλεπα και από μακριά. Γύρισαν και με κοίταξαν

πολύ εριστικά, σα να βλέπουν μια ξένη μέλισσα να εισβάλλει στο μελίσσι τους. Ταυτόχρονα, το ύφος τους ήταν γεμάτο απορία, με το δίκιο τους βέβαια, αφού όσον καιρό είναι εδώ δε μ' έχουν ξαναδεί. Με την άκρη των ματιών μου διέκρινα τη μισ Σαρλς να με παρακολουθεί μέσα από ένα δωμάτιο, κάνοντας τάχα πως το καθαρίζει, έκανα πως δεν το είδα.

Αφού περπάτησα για μερικά λεπτά κατά μήκος του προαυλίου για να εξοικειωθώ με το χώρο, πλησίασα κοντά στα τέσσερα πρόσωπα που με ενδιέφεραν ιδιαίτερα. Το γεγονός ότι είχα πλέον την ευκαιρία να τους δω από τόσο κοντά, να μιλήσω μαζί τους, με είχε εκστασιάσει. Έκανα βόλτες τριγύρω τους, χαζεύοντας τα λουλούδια, δήθεν παρατηρώντας ένα μικρό γατάκι που έπαιζε με την κυρία, εκείνη τη γερασμένη φιγούρα. Δεν κάθονταν μαζί, αλλά αρκετά κοντά μεταξύ τους. Για μια στιγμή αναρωτήθηκα πού είναι ο κύριος που κοιτάζει στον ουρανό. Δεν ήταν στο προαύλιο. Μάλλον δε θα ένιωθε καλά σήμερα.

Έπρεπε να βρω έναν έξυπνο τρόπο για να ξεκινήσω συνομιλία μαζί τους. Ευτυχώς, η γριά κυρία με έβγαλε από τη δύσκολη θέση.

-Καλησπέρα σας! Είπε χαμηλόφωνα.

-Δεν σας έχω ξαναδεί εδώ. Τώρα σας έφεραν;

-Όχι, είμαι στο ίδρυμα εδώ και δυόμιση χρόνια περίπου. Αλλά, η νοσοκόμα μου, η μισ Σάρλι... Γνωρίζετε τη μισ Σάρλι;

-Ναι, τη γνωρίζω, είναι και δική μου νοσοκόμα.

-Λοιπόν, θεωρούσε πως χρειαζόμουν ηρεμία για να αναρρώσω. Έτσι, για να αποφύγω τη φασαρία και τους άλλους ασθενείς, επέμεινε να μένω μέχρι τώρα στο δωμάτιό μου.

-Αλήθεια; Και σήμερα;

-Σήμερα της ζήτησα να βγω για λίγο. Πραγματικά είχα ανάγκη από λίγο καθαρό αέρα. Είναι θαυμάσια εδώ έξω!

-Έχετε δίκιο, κύριε...

-Έντγκαρντ Γουντ. Μπορείτε να με λέτε Έντ. Εσείς;

-Μάλιστα. Έντ. Εγώ ονομάζομαι η Ρίτα Φόγιερ.

-«Λοιπόν, γεια σου, Ρίτα!» Της έδωσα το χέρι μου.

Για λίγα δευτερόλεπτα ήταν πολύ αμήχανα. Τη σιωπή έσπασε πάλι η μισ Ρίτα.

-Τί λες, Έντ; Θέλεις να μου πεις πώς βρέθηκες εδώ;

-Είναι αστείο όμως, ούτε εγώ καλά καλά γνωρίζω το λόγο. Ξύπνησα μια μέρα σ' ένα απ' αυτά τα αφιλόξενα δωμάτια με τους ωχρούς τοίχους. Ο πρώτος άνθρωπος που είδα μόλις άνοιξα τα μάτια μου ήταν η κυρία Σάρλι. Μου είπε πως είχα ένα πολύ άσχημο ατύχημα που μου προκάλεσε αμνησία και πως δυόμιση χρόνια πριν, μετά το ατύχημα, κάποιος με άφησε σε ένα νοσοκομείο του Λονδίνου χωρίς να πει τίποτα άλλο, παρά μόνο πως είχα πάθει ένα ατύχημα, καμία λεπτομέρεια. Έτσι μου είπε, τουλάχιστον, εκείνη. Όταν ξύπνησα στο νοσοκομείο με ρώτησαν οι γιατροί ποιός είμαι και όταν είδαν πως δεν θυμάμαι τίποτα, θεώρησαν πως αυτό είναι το καταλληλότερο μέρος για να αναρρώσω, λέγοντάς μου πως αφού δεν έχω σωματικές βλάβες δεν έχω δουλειά στο νοσοκομείο. Στο μεταξύ, μόλις κατάλαβαν για την αμνησία μου φέρονταν σα να είμαι παράφρων. Όταν, βέβαια, μου ανακοίνωσαν την απόφασή τους, και, όπως ήταν λογικό, εγώ αντέδρασα, τότε με νάρκωσαν κι ύστερα ξύπνησα εδώ.

-Καημένη Έντ! Πρέπει να είναι πολύ οδυνηρό να μη θυμάσαι τίποτα για τον ίδιο σου τον εαυτό.

-Πράγματι είναι. Μ' εσάς τι συνέβη;

Ξαφνικά άρχισε να την κυριεύει πάλι αυτή η λύπη που μου είναι πια γνωστή. Το δάκρυ άρχισε να κατεβαίνει αργά αργά επισημαίνοντάς μου πόσο αδέξιο ήταν από μέρος μου να ρωτήσω. Της ζήτησα να με συγχωρέσει γι' αυτή μου την απερισκεψία, αλλά επέμεινε να μου εξηγήσει.

-Ξέρεις, εδώ νιώθω πολύ απομονωμένη. Όταν θέλω να μιλήσω σε κάποιον δεν έχω κανένα. Τώρα που βρήκα εσένα, δε μου είναι εύκολο. Λοιπόν, πριν από πέντε χρόνια έχασα ένα πάρα πολύ αγαπημένο μου πρόσωπο, το σύζυγο μου. Γνωριζόμασταν ακριβώς είκοσι δύο χρόνια. Όπως καταλαβαίνεις, δεν ήταν καθόλου εύκολο για μένα να συνηθίσω να ζω χωρίς εκείνον. Το σοκ ήταν μεγάλο. Άρχισα να φέρομαι άσχημα στα παιδιά μου, τα βράδια δεν μπορούσα να κοιμηθώ, έπαθα ένα είδος απογοήτευσης, κατάθλιψης. Τα παιδιά μου με έφεραν εδώ και δεν τα κατηγορώ. Ποιός θέλει να κληρονομήσει μια γριά που πρέπει να την φροντίζει μέχρι να πεθάνει;

-Μη μιλάς έτσι, Ρίτα. Τα παιδιά σου έκαναν μεγάλο λάθος, ίσως κάποια στιγμή το καταλάβουν και το μετανιώσουν.

-Εντάξει, δεν πειράζει, τα καταφέρνω. Παίρνω αντικαταθλιπτικά και με βοηθούν να ξεχνάω. Με κάνουν να πιστέψω, έστω και για λίγες ώρες, πως είμαι χαρούμενη.

-Σε κάνουν ευτυχισμένη;

-«Όχι», απάντησε κοφτά. Συνέχισε.

-Όχι, ευτυχισμένη. Ευτυχισμένη με έκανε να νιώθω μόνο ο Μπερτ. Τώρα μου αρκεί να είμαι ήρεμη και να μη σκέφτομαι. Να μη σκέφτομαι τίποτα.

Ύστερα από λίγη ώρα, αφού ηρέμησε η Ρίτα, αποχαιρετιστήκαμε και επέστρεψα στο δωμάτιό μου. Είχα ήδη μάθει μια ιστορία. Με ενθουσίασε αυτή η διαφορετική ατμόσφαιρα, παρόλο που η συζήτηση που έκανα με την κυρία Ρίτα δεν ήταν και ό,τι πιο αισιόδοξο. Μόλις είχα γνωρίσει ένα καινούργιο άτομο. Για αρχή αρκούσε.

Δευτέρα, 16 Αυγούστου 1852

Σχεδόν δεν κοιμήθηκα όλο το βράδυ. Αγωνιούσα να έρθει πάλι η ώρα του μεσημεριανού και μετά να βγω πάλι έξω. Η κυρία Σάρλι με ρώτησε πώς ήταν χθες η πρώτη μου βόλτα μετά από τόσον καιρό. Της είπα γενικόλογες του τύπου «Ήταν πολύ ευχάριστα. Η αλλαγή, νομίζω πως μου έκανε πολύ καλό» και την παρακάλεσα να βγω και σήμερα. Δέχθηκε, όμως αυτή τη φορά με περισσότερη αγωνία στο βλέμμα της. Δεν ασχολήθηκα όμως μ' αυτό παραπάνω. Είχα χαρεί τόσο που θα έβλεπτα πάλι την κυρία Ρίτα, που ίσως να γνώριζα κάποιο νέο πρόσωπο σήμερα και να μάθαινα κάποια καινούργια ιστορία, ειπωμένη από μελαγχολικά χείλη, γεμάτα παράπονο. Η ώρα έφτασε και είδα τον εαυτό μου να διασχίζει πάλι τον μακρόστενο διάδρομο που οδηγεί στην -κατά έναν τρόπο- διέξοδο της φυλακισμένης μου ζωής.

Η κυρία Ρίτα ήταν πάλι εκεί, καθισμένη στο ίδιο παγκάκι, λίγο πιο χαρούμενη τώρα, όχι όμως ευτυχισμένη. Την χαιρέτησα, κάθισα δίπλα της και παρατήρησα πως λίγο πιο πέρα βρίσκονταν και τα άλλα δύο πρόσωπα, ο νεαρός με τα θολά μάτια και ο θλιμμένος άνδρας με τα γκρίζα μαλλιά. Έπρεπε να βρω έναν τρόπο να τους πλησιάσω. Ο κύριος που κοιτάζει πάντα τον ουρανό πάλι δεν είναι εδώ. Ούτε χθες ήταν. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Άρχισα να σκέφτομαι... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Όχι, μη φεύγεις, μη χάνεσαι, πρέπει

να συγκεντρωθείς. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Όχι...

-Έντ; Έντ;

-Ναι, μισ Ρίτα;

Τι έπαθες, καλέ μου; Σα να χάθηκες για μερικά δευτερόλεπτα.

-Ω, μη δίνετε σημασία, μισ Ρίτα, μια σκέψη μου απέσπασε την προσοχή. Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;

-Ναι, πες μου.

-Μήπως τυχαίνει να γνωρίζετε ποιοί είναι εκείνοι οι δυο που κάθονται στο διπλανό παγκάκι, αλλά δε μιλούν μεταξύ τους;

-Ο μεγαλύτερης ηλικίας κύριος είναι ο σερ Άαρν Κόλιν. Είχε με την οικογένειά του το μεγαλύτερο υποδηματοποιείο του Μπράντφορντ. Δεν τον έχω γνωρίσει προσωπικά, αλλά ακούγεται πως εδώ βρέθηκε εξ' αιτίας του μεγάλου του πάθους, το ποτό εννοώ, αγαπητέ Έντ.

-Απ' τον τρόπο που κάθεται και αναπολεί σιωπηλά τη ζωή του, φαίνεται πως κάποτε τα είχε όλα. Τι τον έκανε να τα καταστρέψει;

-Φίλε μου, απ' όσα έχω δει μέχρι τώρα θα σου πω κάτι. Υπάρχουν κάποιοι θρασύδειλοι που περνούν τη ζωή τους μεμψιμοιρώντας και λέγοντας παντού πως η ζωή και ο Θεός τους ξέχασαν. Η αλήθεια είναι πως εκείνοι έχουν ξεχάσει την έννοια της ζωής και του Θεού και κάποτε έρχεται η ώρα που πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους. Όσο για τον άλλο νεαρό, λίγα γνωρίζω για εκείνον. Το όνομά του πρέπει να είναι, Στεφ Χάρτσονς, νομίζω - όχι, λάθος- Χάρσονς. Ναι, ναι, Στεφ Χάρτσονς. Είναι επιληπτικός, ξέρετε.

-Γι' αυτό τα μάτια του είναι τόσο κόκκινα;

Ναι, είναι απ' τα φάρμακα. Έντ;

-Παρακαλώ;

-Σε συμπάθησα μόλις σε είδα. Έχεις ταλαιπωρηθεί πολύ στη ζωή σου. Σε παρακαλώ, θα μου κάνεις μια χάρη;

-Πείτε μου, μισ Ρίτα.

-Σε παρακαλώ, παιδί μου, πρόσεχε τη νοσοκόμα σου, τη Σάρλι. Μην την εμπιστεύεσαι τόσο.

-Γιατί το λέτε αυτό; Ξέρετε κάτι; Έχει συμβεί κάτι;

Όχι, όχι, τίποτα! Μόνο, σε παρακαλώ, μην την ακούς σε ό,τι σου λέει. Δεν μπορεί να σε καταλάβει. Μπορεί να σε δει μόνο σαν ασθενή.

Εντάξει, μισ Ρίτα, θα το έχω υπόψη μου, ευχαριστώ.

Δεν κατάλαβα γιατί το είπε αυτό και, το κυριότερο, γιατί το εμπιστεύτηκε σ' εμένα. Η γνωριμία μας ήταν τόσο πρόσφατη.

Δευτέρα, 23 Αυγούστου 1852

Ήδη πέρασε μια εβδομάδα απ' την τελευταία φορά που βγήκα στο προαύλιο. Όλα αυτά που μου είπε η κυρία Ρίτα με έκαναν πιο προσεκτικό και επιφυλακτικό απέναντι στην κυρία Σαρλς. Τι ήξερε αυτή η γυναίκα; Γιατί φοβόταν να μιλήσει; Τι κρύβει η μισ Σαρλς και τι σχέση έχω εγώ μ' αυτό; Πρέπει με κάποιον τρόπο να απαντήσω σ' όλα αυτά τα ερωτήματα. Και κάτι ακόμα, γιατί εδώ και μια εβδομάδα δεν με άφησε να βγω έξω λέγοντάς μου πως είμαι πολύ αδύναμος απ' τις δυο τελευταίες φορές; Και γιατί δεν έτυχε να συναντηθώ καθόλου με τον παράξενο αυτόν κύριο; Πάντως, όσες μέρες δεν έχω βγει, είναι κάθε μέρα εκεί, στη θέση που συνηθίζει να κάθεται και να ρεμβάζει. Το πρόσωπό του όμως, αυτό ακόμα δεν έχω δει πώς είναι. Μα,

γιατί η περιέργειά μου είναι τόση γι' αυτόν τον άνδρα; Μήπως τελικά απογοητευτώ όταν τον δω; Μήπως χαλάσει αυτή η ιδεατή εικόνα που έχω σχηματίσει για εκείνον; Ήδη αυτό συνέβη με τα άλλα πρόσωπα που γνώρισα. Τόσες ερωτήσεις... Χωρίς καμία απολύτως απάντηση. Καμία απάντηση... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Πρέπει να σκεφτώ... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Καμία... Το κεφάλι μου... Κυρία Σάρλι...

Πέμπτη, 26 Αυγούστου 1852

Τίποτα το σημαντικό μέχρι τώρα. Σχεδόν μέρα παρά μέρα βγαίνω και κάνω παρέα στην κυρία Φόγιερ. Παρατηρώ όλα τα πρόσωπα του ιδρύματος από κοντά. Μέχρι τώρα δεν έχω συναντήσει τον μελαγχολικό κύριο. Περιέργο δεν είναι; Τι να κοιτάει άραγε; Τι να περιμένει; Μερικές φορές έχω την αίσθηση πως υπάρχει μια δύναμη που δεν θέλει να συναντηθούμε. Ω, Έντ, είναι σαχλό αυτό, το ξέρεις.

Τρίτη, 31 Αυγούστου 1852

Σήμερα βγήκα πάλι για τον καθημερινό μου πια περίπατο και γι' ακόμη μια φορά, εκείνος δεν ήταν εκεί. Αρχίζω να πιστεύω πως όλες αυτές οι φορές που δεν συναντηθήκαμε δεν ήταν συμπτώσεις. Κάποιος δεν θέλει να τον δω. Ίσως με γνωρίζει! Ξαφνικά έπιασα τον εαυτό μου να χαμογελά! Όχι όμως για πολύ, το πρόσωπό μου σοβάρεψε πάλι μόλις σκέφτηκα τη μισ Σάρλι. Πρέπει να καταφέρω να βγω έξω χωρίς να με δει. Μα γιατί το κάνω αυτό; Ίσως έχω πλάσει ένα σενάριο στο οποίο χώρεσα με ευκολία θύματα και θήτες. Ίσως πάλι, ακολουθώντας το ένστικτό μου να οδηγηθώ στο σωστό μονοπάτι. Εξάλλου, τι έχω να χάσω; Ήμουν και, το πιο πιθανό είναι να παραμείνω, εγκλωβισμένος σ' αυτό το μικρό δωμάτιο, να χαζεύω το ξασπρισμένο ταβάνι.

Πέμπτη, 2 Σεπτεμβρίου 1852

Άλλο ένα καλοκαίρι μ' αφήνει εδώ, να περιμένω ανίκανος τη λήθη του λευκού χειμώνα. Λευκού! Πραγματικά είναι λευκός σαν τους τοίχους. Λευκός σαν το μικρό κομοδίνο, σαν τα χάπια μου, σαν την ποδιά της κυρίας Σάρλι και, το σημαντικότερο, σαν τις άγραφες σελίδες των τριών αυτών χρόνων της ζωής μου, που ποτέ πάνω τους δεν πάτησε κονδυλοφόρος, να τις λεκιάσει έστω, για να γράψει τη συνέχεια.

Στο βάθος του μυαλού μου μια μελωδία σιγοβράζει, μια φαντασία που είναι ικανή να περιγράψει την απόγνωση και ύστερα απ' αυτήν, τη θλίψη, και να τις "εξιστορήσει" τόσο αληθινά! Μια μελωδία αστραφτερή περισσότερο κι από σωστό μαργαριτάρι, μια μελωδία ζωντανή, όσο ζωντανά είναι κι αυτά που περιγράφει. Να δεις πως πάει...μμ...μμ...ναι, κάπως έτσι... Αστράφτει στ' αυτιά μου το εύχο άκουσμά της. Είναι φτιαγμένη από άξιο άνθρωπο για να σε πάει κάπου αλλού, όχι να σ' αφήσει εδώ μέσα. Λίγες είναι οι μελωδίες που σε τραβούν μαζί τους, λίγες, πολύ λίγες. Το άκουσμά τους σε οδηγεί όπου λογαριάζει ο νους να πάει, μα το σώμα τον εμποδίζει. Να μπορούσε να πάει

και το σώμα μου εκεί, εκεί που είναι τόσο όμορφα, σε τέτοια μέρη, ονειρικά. Να μη γύριζα ποτέ, να μην έτρωγα, να μην κοιμόμουν, μόνο να είχα ένα πουλί για παρέα. Ένα όμορφο μεγάλο χελιδόκι να ταξιδεύει παντού. Να με κουβαλάει στη μαύρη ράχη του... Να βλέπω τον κόσμο από τόσο ψηλά και τον ουρανό από τόσο κοντά. Μα το τραγούδι τελειώνει και δε μου μένει πια τίποτα άλλο παρά να αντιμετωπίσω την άθλια πραγματικότητα και το δωμάτιο με τους ωχρούς τοίχους, που νομίζω πως ακόμα κι αν τους γκρέμιζα θα ξαναγίνονταν πάλι, ξανά και ξανά. Σε πολλά όνειρά μου βλέπω πως κρατώ στο χέρι μου ένα τεράστιο βαρύ σφυρί και το χτυπάω δυνατά στον τοίχο. Γκρεμίζεται μα ξαναχτίζεται την ίδια στιγμή από μόνος του. Το ξαναχτυπάω με όση δύναμη μου απομένει κι αυτό ξαναγεννιέται. Τι φρίκη!

Κυριακή, 19 Σεπτεμβρίου 1852

Απόψε είδα στον ύπνο μου πάλι αυτό το καταραμένο όνειρο. Γκρέμιζα αυτόν το φριχτό τοίχο, μα τώρα εμφανίστηκε η Σάρλι. Η μορφή της ήταν θεόρατη. Με κοιτούσε από ψηλά που γκρέμιζα και έκανε χάζι. Γελούσε μ' εμένα. Ήταν σα να με κοροϊδεύει, να με κοιτάει με μια δόση απαξίωσης. Τι φριχτό όνειρο! Καιρό έχω να ονειρευτώ κάτι όμορφο. Μερικές φορές απελπίζομαι και πιστεύω πως ποτέ δεν θα ζήσω κάτι καλύτερο απ' αυτό που ζω μέσα στο δωμάτιο αυτό. Θέλω να κοιμηθώ, να μη σκέφτομαι τίποτα άλλο.

Σάββατο, 16 Οκτωβρίου 1852

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Λευκοί τοίχοι, ανούσιοι. Κομμάτια τούβλου χωρίς συναίσθημα, μιλιά, αισθήσεις. Τι μπορώ να πω εγώ μ' αυτούς τους τοίχους; Ακόμα κι όποτε βγαίνω στο προαύλιο, δε νιώθω ότι έχω να πω κάτι με την κυρία Φόγιερ και τον άλλο ηλικιωμένο κύριο, τον σερ Κόλιν. Κάθε φορά οι συζητήσεις του περιορίζονται στα θλιβερά γεγονότα της ζωής τους, το παράπονο που τους θλίβει και την αδικία που τους κατατρώνει καθημερινά, μιας και, όπως λένε, δεν υπάρχει ελπίδα γι' αυτούς πια. Τα όρια των θλιβερών συζητήσεων επεκτείνονται κατά έναν τρόπο παρόμοιο με τον παρακάτω:

«Σήμερα νιώθω καλύτερα από χθες, όσο γίνεται φυσικά», αρχίζει η μισ Φόγιερ.

«Αλήθεια το λέτε; Η δική μου ψυχολογική κατάσταση δεν είναι καθόλου καλή, μισ Ρίτα. Μου λείπει το ποτό. Μου λείπει. Γυρίζω στο δωμάτιό μου το βράδυ και δεν μου είναι καθόλου εύκολο να κοιμηθώ», απαντά ο κύριος Κόλιν.

«Τα χάπια που σας δίνουν; Κάνουν τίποτα;»

«Ω, μα με τα χάπια είναι χειρότερα. Νομίζω πως έχω εθιστεί πια».

«Μιλήσατε στη νοσοκόμα σας;»

«Η νοσοκόμα μου δε νοιάζεται τόσο για μένα, μισ Ρίτα. Μου παρέχει τα απαραίτητα βέβαια, μα μη νομίζετε πως αν καθίσω να της μιλήσω για την ψυχολογική μου κατάσταση θα ασχοληθεί παραπάνω. Ίσως, μάλιστα, να μου αυξήσει δύο ή τρία από τα χάπια που μου δίνει. Και το δωμάτιό μου, δεν είναι καθαρό».

«Μα οι νοσοκόμες τα καθαρίζουν πολύ τακτικά, αυτό δεν το αμφισβητώ».

«Οι τοίχοι δεν είναι αρκετά άσπροι. Τις προάλλες πρόσεξα πως το ταβάνι

έχει φαγωθεί στη γωνία».

Τέτοια έλεγαν και περνούσαν τις ώρες τους. Μια ασταμάτητη φλυαρία που αρχίζεις και ανησυχείς αν σταματήσει. Φοβάσαι πως κάτι συνέβη. Παραδόξως, εγώ δεν μπορούσα να ακολουθήσω το ρυθμό τους. Ο λόγος δεν είναι τόσο το ότι δεν ενδιαφερόμουν για τέτοιου είδους συζητήσεις, μα, για έναν περίεργο λόγο που δεν έμαθα ποτέ μου, δεν μπορούσα να τις παρακολουθήσω. Δε μου ήταν εύκολο να αφιερώσω τόσο από το χρόνο μου αναλύοντας με έναν τόσο ψυχωτικό τρόπο ζητήματα όπως το ότι δεν είναι αρκετά καθαρό το δωμάτιό μου ή πως οι τοίχοι δεν είναι αρκετά λευκοί! Είναι αστείο, εμένα με τρέλανε το υπερβολικό λευκό των τοίχων κι εκείνος τους θέλει ακόμα λευκότερους! Θεωρώ ότι αυτά αφορούν αργόσχολους. Απ' την άλλη, μήπως υπάρχει και κάτι παραπάνω εδώ μέσα για να ασχοληθείς, πέρα απ' το λευκό των τοίχων και την ψυχολογική σου κατάσταση; Όπως και να 'χει, εμένα δεν με αφορούσε. Προτιμούσα να παραμένω θεατής και να δίνω βάση σ' αυτό το προφίλ "παραφιλολογίας" που ίσως στο μέλλον να μη μου φανεί και τόσο άχρηστο. Ίσως οι δύο ασθενείς να κατέληξαν σ' αυτό το στυλ συζήτησης επιλέγοντας εμπειρικά. Πιστεύω αναμφισβήτητα πως οι άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας είναι οι μεγαλύτεροι σοφοί, άθελά τους τις περισσότερες φορές.

Παρασκευή, 31 Δεκεμβρίου 1852

Σήμερα τα μεσάνυχτα θα έρθει η καινούργια χρονιά. Το 1853! Απίστευτο μου φαίνεται πώς περνά ο καιρός, παρόλο που δεν κάνω απολύτως τίποτα εδώ! Όμως, σήμερα είναι και κάτι άλλο. Δεν ξέρω τι, δεν μπορώ να θυμηθώ, όμως, η σημερινή ημέρα δεν είναι σαν τις υπόλοιπες. Κάτι μέσα μου είναι διαφορετικό... Τι όμως; Κάτι όχι καλό. Κάτι που μου προκαλεί ανεξήγητο πόνο και φόβο, μα τι; Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Θέλω να βγω έξω, πρέπει οπωσδήποτε να βγω σήμερα για να δω επιτέλους τον ιδιόρρυθμο αυτόν κύριο από κοντά. Αρκετές φορές μάλιστα, κλείνω τα μάτια και προσπαθώ να ζωγραφίσω το πρόσωπό του με το μελάνι της φαντασίας μου. Βέβαια, πίσω απ' το ζωγραφισμένο του πρόσωπο πάντα υπάρχει μια σκιά, αυτή της απογοήτευσης. Αυτή η ανεξήγητη περιέργεια μου είναι οικεία. Με καταλαμβάνει όποτε καταπιάνομαι με κάτι όχι γνώριμό μου. Έτσι συνέβη και με κάθε νέο πρόσωπο που γνώρισα. Είχα σχηματίσει για το καθένα τη δική του ιστορία. Φανταζόμουν τη μισ Φόγιερ σαν κάποια ψυχοπαθή που, κλεισμένη εδώ μέσα τόσα χρόνια, ψάχνει ευκαιρία να κάνει κακό στον οποιονδήποτε. Βλέποντας τους άλλους δύο άνδρες δεν σχημάτισα και την καλύτερη εικόνα. Σχεδόν κάθε βράδυ, μόλις περνούσε απ' το δωμάτιό μου η νοσοκόμα μου και έσβηνε το κερί για να σιγουρευτεί πως θα πέσω για ύπνο, ονειρευόμουν πως ερχόταν στο δωμάτιό μου ο νεαρός με τα κόκκινα, πρησμένα μάτια, στεκόταν πάνω απ' το κρεβάτι μου και με πλησίαζε όλο και περισσότερο. Τότε εγώ άνοιγα τα μάτια μου, ακόμα μέσα στο όνειρο, και τρομοκρατημένος παρατηρούσα το πρόσωπό του από τόσο κοντά, που τα μάτια του φάνταζαν με κόκκινο δαίμονα. Όσο μεγάλη κι αν δείχνει η φαντασία μου, στην πραγματικότητα είναι τόσο φτωχή, που δεν κατάφερε να πλησιάσει καμιά απ' τις πραγματικές ιστορίες. Είναι συναρπαστικό να δημιουργείς πράγματα με το μυαλό σου, να φτιάχνεις δικά σου πρόσωπα, ιστορίες, εικόνες τοπία... Τόσον καιρό που ζω σ' αυτό το μέρος μόνος, παρέα με τη

φαντασία μου, θα μπορούσα να δημιουργήσω έναν ολόκληρο κόσμο μόνο για μένα. Έναν κόσμο που κανείς δεν θα μπορούσε να δει, να αγγίξει, να δημιουργήσει πάνω σ' αυτόν ή να τον καταστρέψει. Μια πολιτεία ίσως! Ναι! Δεν το έκανα όμως μέχρι τώρα για να γλιτώσω το δεινό της απογοήτευσης που θα ένιωθα μόλις καταλάβαινα πως όλο αυτό δεν είναι απτό. Ο κόσμος ανέκαθεν κατέκρινε την φαντασία. Κατ' εμέ, ίσως εάν είχε λίγη παραπάνω να ήταν εντελώς διαφορετικός.

Μόλις κατάλαβα όμως πως πλάτειασα σε υπερβολικό βαθμό. Πρέπει να συγκεντρωθώ για να σκεφτώ πώς θα καταφέρω να βγω χωρίς να με δει η μισ Σάρλι. Ευτυχώς, τα δωμάτια δεν είναι ποτέ κλειδωμένα, μέχρι τώρα τουλάχιστον. Ω! Μου ήρθε μια λαμπρή ιδέα! Σήμερα είναι Πρωτοχρονιά, επομένως το βράδυ, όπως κάθε χρόνο, όλοι οι ασθενείς του ιδρύματος θα μαζευτούν στη μεγάλη σάλα που βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του, ακριβώς αντίθετα του προαυλίου. Εκεί, συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί μόνο σε ειδικές περιστάσεις, όπως αυτή. Πέρυσι την Πρωτοχρονιά, αλήθεια, δε θυμάμαι να ήμουν. Α, ναι, θυμήθηκα. Εκείνη τη βραδιά με είχε πιάσει μια απ' τις κρίσεις μου. Δε θυμάμαι ακριβώς το λόγο, αλλά θυμάμαι πως ήμουν πάλι εδώ μόνος και κάθε τόσο ερχόταν η κυρία Σαρλς για να παρακολουθεί την κατάστασή μου. Ήταν η μόνη μου ευκαιρία να τον δω! Μισό λεπτό... Πρόπερσι ήμουν στη σάλα την Πρωτοχρονιά. Εκείνος άραγε ήταν εκεί; Δεν πρόσεξα. Το μνημονικό μου με γελά. Αν ήταν, όμως, αποκλείεται να μην τον θυμόμουν. Τελοσπάντων, το σημαντικό είναι πως φέτος θα φροντίσω να είναι. Ακόμα, τα βράδια κοιτάζω απ' το παράθυρο το προαύλιο και σκέφτομαι τα λόγια της μισ Ρίτα. Τι εννοούσε όταν μου είπε να προσέχω την κυρία Σάρλι; Τι συνέβαινε; Νιώθω υπέροχος στην άγνοιά μου. Προφανώς, συμβαίνουν πράγματα που αγνού. Όμως, ας βάλουμε μια σειρά. Τώρα προέχει να δω αυτόν τον κύριο. Να μιλήσω μαζί του. Πρέπει να ξεκουραστώ για το βράδυ τώρα.

Βράδυ Πρωτοχρονιάς

Φόρεσα το καλό μου μαύρο κοστούμι, με το λευκό ριγέ πουκάμισο, δώρο από την μισ Σαρλς -το έραψε, απ' ό,τι μου είπε, η εξαδέλφη της ειδικά για εμένα. Δεν την έχω γνωρίσει, όμως, όπως φαίνεται, εκείνη με ξέρει. Για πρώτη φορά, μετά από αρκετό καιρό, μέσα στη φορεσιά αυτή ένιωσα πάλι νέος, γοητευτικός. Στην εσωτερική πλευρά της ντουλάπας υπάρχει ένας παλιός καθρέπτης. Σπάνια κοιτάζομαι. Δε νιώθω συχνά την ανάγκη να υπενθυμίζω στον εαυτό μου πως δεν είμαι πια όπως πριν. Δεν το θεωρώ ουσιώδες. Απόψε όμως το έκανα. Και δεν ήταν τόσο άσχημο το αποτέλεσμα. Κοιταζόμουν στο χαραγμένο καθρέπτη και ένιωθα όμορφα! Τόσο όμορφα! Κοίταξα το ρολόι μου, ένα χρυσό ρολόι, στρογγυλό, με χρυσή αλυσίδα. Η αλήθεια είναι πως δε θυμάμαι πώς βρέθηκε πάνω μου και το έχω μέχρι σήμερα, δεδομένου πως πρέπει να είναι ανεκτίμητης αξίας, αλλά και πως δεν ζήτησε να της το δώσω η μισ Σάρλι. Μα, για δεσ, πέρασε η ώρα, πήγε κιόλας 10 και μισή. Σε λίγο θα έρθει να με πάρει. Ω, είναι ηδονική αυτή η αγωνία!

Κυριακή, 2 Ιανουαρίου 1853

Καταφέρνω να ενημερώσω το ημερολόγιο αυτό δυο μέρες μετά την τελευταία φορά που έγραψα. Αν κάποτε πέσει στα χέρια κάποιου, θέλω να του δηλώσω πως αυτή η γυναίκα, η Σάρλι, προσπάθησε να μου κάνει κακό και προσπαθεί ακόμα. Αν αποβιώσω υπαίτια θα είναι ΕΚΕΙΝΗ.

Το βράδυ της Πρωτοχρονιάς, αφού έκρυψα το ημερολόγιο, μπήκε εκείνη για να με συνοδεύσει στη σάλα. Ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι ασθενείς και οι νοσοκόμες του ιδρύματος. Όλοι, εκτός από εκείνον. Αμέσως κατάλαβα πως έπρεπε να αποκλείσω πια το ενδεχόμενο της σύμπτωσης. Δεν είπα λέξη στη νοσοκόμα μου, διότι ήμουν πλέον πεπεισμένος πως είχε να κάνει μ' αυτό. Στο βάθος της αιθούσης ήταν η μισ Ρίτα ντυμένη γιορτινά, μ' ένα σεμνό, μαύρο φόρεμα από βελούδο που κατέληγε σε μια μεγάλη ουρά, σωριασμένη γύρω από εκείνη. Της έκανα νεύμα από μακριά, αν ήξερε κάτι για την απουσία του, μα μου έγνεψε αρνητικά. Λίγα λεπτά μετά την αλλαγή του χρόνου, βγήκα από τη σάλα όσο αθόρυβα μπορούσα και άρχισα να ψάχνω τα δωμάτια ένα ένα. Κατά διαστήματα επέστρεφα στην αίθουσα για να μη φανεί η απουσία μου στη μισ Σαρλς ή σε κάποια άλλη νοσοκόμα.

Πλησιάζοντας το προτελευταίο δωμάτιο, είδα πως ήταν το μόνο με την πόρτα κλειστή. Για καλή μου τύχη δεν ήταν κλειδωμένα, αν και μου φάνηκε αρκετά παράξενο αυτό. Μπαίνοντας γρήγορα γρήγορα στο σκοτεινό δωμάτιο, αντίκρισα έναν άνδρα ξαπλωμένο στο σιδερένιο κρεβάτι που στεκόταν στη μέση του χώρου. Πλησίασα. Ήταν τόσο σκοτεινά που δεν κατάφερα να καταλάβω αν ήταν ξύπνιος ή κοιμισμένος. Πρόσεξε την παρουσία μου. Σηκώθηκε χωρίς να μιλήσει -μάλλον του φάνηκα οικείος- και άναψε ένα μικρό κεριό που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο του. Το φως του κεριού δεν ήταν ικανό να ανταγωνιστεί το πρωινό φως του ηλίου, όμως ήταν αρκετό για να φωτίσει τον άνδρα. Τον είχα μπροστά μου! Είχα απέναντί μου το πρόσωπό του.

Τότε, κάτι άλλο αντίκρισα μπρος μου. Ω! Η δύση του ηλίου! Τι ζωντανά και ταυτόχρονα γλυκά χρώματα! Πώς φωτιζόταν η θάλασσα από το φως του! Γαλάζιο, κίτρινο, πορτοκαλί και ύστερα, κόκκινο που κατέληγε μέσα στο βαθυγάλαζο του ωκεανού! Είναι μια εξαιρετική εικόνα! Στον ουρανό μόλις που διέκρινα δύο γράμματα. Τ. Χ. 1,2,3,4...1,2,3,4...

-Έντ! Ω, Έντ, είστε καλά;

-«Ναι, ναι, νομίζω, καλά είμαι, ευχαριστώ», απάντησα. Τι περίεργο συναίσθημα! Ήταν κάτι σαν όραμα. Ένα ηλιοβασίλεμα, όχι αληθινό, ζωγραφισμένο. Ένα ηλιοβασίλεμα πάνω σε καμβά. Κι αυτά τα αρχικά... Τ. Χ. Μα ήταν ολοφάνερο, μόλις είχα θυμηθεί κάτι για πρώτη φορά. Ήταν απίστευτο! Η ανησυχία του ανθρώπου αυτού για την υγεία μου με ξύπνησε, καθώς μου φώναζε για να επανέλθω. Όμως, αυτό δεν ήταν κρίση, ήταν η πρώτη μου ανάμνηση! Στη συνέχεια είδα το πρόσωπό του. Δεν ήταν τίποτα το αξιοπερίεργο, το τόσο σπουδαίο. Ήταν ένας απλός άνθρωπος. Παρολ' αυτά, δεν ένιωσα αυτό το κύμα απογοήτευσης, όπως τις άλλες φορές. Αντίθετα. Η όψη του φαινόταν αριστοκρατική. Μου μετέφερε την ατμόσφαιρα γαλήνης που ανέβλυζε από μέσα του. Το πρόσωπό του ήταν ρυτιδιασμένο, όχι όμως άσχημο. Είχα αρκετά μούσια, ακόμα και αν δεν το επέτρεπε η

ημέρα. Κι εκείνος κάτι μου θύμιζε, όμως δεν μπορώ να καταλάβω τι ακριβώς. Τον ρώτησα πού ήξερε το όνομά μου και τότε, με ένα βλέμμα απορίας με κοίταξε και σιγοψιθύρισε:

-Καλέ μου Έντ, μα δε με θυμάσαι; Το ήξερα πως βρίσκεσαι εδώ τελικά! Ήμουν σίγουρος, παρόλο που πέρασε τόσοσ καιρός!

Όλα μέσα μου ήταν τόσο μπερδεμένα... Με γνωρίζει αυτός ο άνθρωπος. Δε γνωρίζω από πού. Και τι δε θα 'δινα να ήξερα το παρελθόν μου! Σιγά σιγά άρχιζα να ανακαλύπτω πράγματα που μάλλον δε θα έπρεπε.

-Ποιός είστε και από πού με γνωρίζετε; Ξέρετε, δεν μπορώ να σας θυμηθώ, λυπάμαι.

-Αλήθεια, δεν θυμάσαι τίποτα; Είναι δυνατόν; Τι ακριβώς σου συνέβη; Σου είπανε μήπως πως σήμερα έχεις τα γενέθλιά σου; Χρόνια σου πολλά!

-Γενέθλια; Όχι, κανείς!

Ήμουν τόσο μπερδεμένος. Ο άνθρωπος αυτός χαιρόταν τόσο πολύ που με είδε!

-Είμαι ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ. Ήμουν κληρικός στην ενορία σου, Έντγκαρντ. Ερχόσουν πολύ τακτικά. Συνήθως μόνος.

-Τι εννοείτε;

-Χωρίς τη γυναίκα σου, τη Σιμόνα. Ω, δύστυχε Έντ, πώς είναι δυνατόν να μη θυμάσαι τίποτα!

-Αιδεσιμότατε, το μόνο που ξέρω είναι πως ονομάζομαι Έντγκαρντ Γουντ και πως πριν τρία χρόνια έπαθα ένα ατύχημα και κάποιος με έφερε εδώ.

-Τι είδους ατύχημα, σου είπαν;

-Όχι. Δε γνωρίζω τίποτα άλλο. Η νοσοκόμα μου, η κυρία Σαρλς, μου είπε πως κάποιος με παράτησε σ' ένα νοσοκομείο και στη συνέχεια με μετέφεραν εδώ επειδή είχα αμνησία. Αυτό μόνο. Πάντως, θυμάμαι πως κάθε Κυριακή πήγαινα στην εκκλησία. Και σήμερα, ήξερα πως είναι και κάτι ακόμα εκτός από την αλλαγή του χρόνου. Το ένιωθα, κατά κάποιον τρόπο. Γνωρίζετε, πάτερ, τη μισ Σάρλι, έτσι δεν είναι;

-Μα φυσικά, Έντ, καλέ μου. Κι εσύ τη γνωρίζεις.

-Ναι, όπως σας είπα είναι η νοσοκόμα μου.

-Όχι, Έντ, όχι μόνο αυτό!

-Τι εννοείτε;

-Συγγνώμη παιδί μου, μα δεν μπορώ να σου αποκαλύψω τίποτα παραπάνω. Αν το μάθει εκείνη θα μου δώσει εκείνα τα φάρμακα και... Φύγε καλύτερα, μην καταλάβει ότι λείπεις.

-Στην Σάρλι αναφέρεστε; Πρέπει να μάθω ό,τι ξέρετε. Σας παρακαλώ.

-Δε γίνεται. Θα μας καταλάβει. Μην την εμπιστεύεσαι. Θα σε σκοτώσει αν μάθει ότι άρχισες να θυμάσαι. Θα μας σκοτώσει και τους δύο.

Πριν ακόμη τελειώσει, η πόρτα άνοιξε και το θεωρώ θαύμα που δεν έσπασε από τη δύναμη που την έσπρωξε η μισ Σάρλι στον τοίχο. Το πρόσωπό της έβγαζε φλόγες, τα μάτια της έδειχναν κόκκινα απ' τα αγγεία. Ήταν σχεδόν έτοιμη να μας σκοτώσει και τους δύο. Δεν καταλάβαινα πια τίποτα. Το μόνο που θυμάμαι από το απαίσιο εκείνο βράδυ ήταν οι κραυγές του κληρικού, τα ουρλιαχτά της μισ Σάρλι και εμένα να χάνω τις αισθήσεις μου, καθώς εκείνη μου έδινε να καταπιώ μια χούφτα απ' τα θαυματουργά της χάπια. Ξύπνησα σήμερα από εκείνη την ημέρα. Το μόνο καλό ήταν πως είχα μια ανάμνηση, σημάδι πως δεν τα έχασα τελείως και πως άρχισα να μαθαίνω πράγματα για τον εαυτό μου. Μάλλον δε θα μάθω ποτέ τι εννοούσε ο κληρικός. Γιατί η νοσοκόμα μου θύμωσε τόσο και τι άλλο είχε να κρύψει

εκείνος; Πρέπει να μάθω κι άλλα. Πρέπει.

Παρασκευή, 14 Ιανουαρίου 1853

Καθώς περνούν οι μέρες παρατηρώ όλο και περισσότερο πως η διάθεσή μου για να βρω τα πραγματικά μου στοιχεία όσο πάει και χάνεται στη δύνη που μου προκαλούν οι λευκοί και απόμακροι τοίχοι του δωματίου.

Χθες είχα πάλι ένα όραμα, πράγμα που το θεώρησα αρκετά περίεργο, αφού η κατάστασή μου τον τελευταίο καιρό χειροτερεύει. Αυτήν τη φορά είδα τη φιγούρα μιας όμορφης κοπέλας, νέας, πολύ νέας. Μέσα στη σαστιμάρα μου κατάφερα να διακρίνω τα ροδαλά της μάγουλα, παχουλά, όμως ανεκδιήγητα γοητευτικά. Το χρυσό της κόμης της γινόταν ένα με τις αχτίδες του ηλίου. Σχεδόν κατάφερε να τον επισκιάσει. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα, πράσινο, που ταίριαζε υπέροχα με τα γαλαζοπράσινα μάτια της. Ήταν αρκετά ανοιχτό μπροστά τονίζοντάς της έτσι το πληθωρικό της μπούστο. Δεν ήταν προκλητικό, αντίθετα, οι καλοσχηματισμένες καμπύλες της την έκαναν να φαίνεται πιο αγνή και αθώα από κάθε άλλη νεαρή κοπέλα. Εξάλλου, πόσο προκλητικός μπορεί να είναι ένας πίνακας ζωγραφικής; Αν όχι καθόλου, τότε ελάχιστα. Καθόταν επάνω σε μια ξύλινη αιώρα που κρεμόταν από το κλαδί μιας μεγαλοπρεπούς οξιάς. Έδειχνε τόσο ευτυχισμένη! Όσο δεν έχω νιώσει ποτέ μου εγώ. Αντιλαμβάνομαι πως δεν ακούγεται λογικό αυτό, διότι δε γνωρίζω αν πριν ήμουν ευτυχισμένος, όμως κατά έναν παράξενο τρόπο το καταλαβαίνω, το αισθάνομαι. Τι όμορφα μάτια που έχει! Γνωστά μου φάνηκαν αυτά τα μεγάλα μάτια. Πολύ γνωστά. Δε θυμάμαι τίποτα πια. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Και συνέχιζα το μέτρημα. Το μέτρημα και το τραγούδι. Εναλλασσόταν. Πάλι εναλλασσόταν. Μετά από τόσον καιρό. Όχι, μισό λεπτό, σιγά σιγά ερχόταν πάλι στο μυαλό μου η εικόνα της. Σαν θαυμαστό τοπίο στη λιακάδα που μου προκαλούσε η ευτυχισμένη μου άγνοια για την ίδια μου τη ζωή. Αυτό το τοπίο μου χάρισε ηρεμία για τα λίγα δευτερόλεπτα που μπήκα μέσα στον κήπο που έβλεπα μπροστά μου. Ένιωθα ότι είμαι δίπλα στην κοπέλα, ότι κάθομαι μαζί της στην αιώρα. Ήμουν κι εγώ ένα με τη ζωγραφιά, τίποτε άλλο παρά ακόμη μια θολή πινελιά στον πολύχρωμο καμβά. Ένιωθα όμως ότι τον λερώνω με την παρουσία μου κι έφυγα. Το τελευταίο πράγμα που πρόσεξα, λίγο πριν χαθεί από μπροστά μου, ήταν τα ίδια αρχικά που είχα δει και στο προηγούμενο όραμα: *Τ. Χ.* Όμορφα, καλλιγραφικά γραμμένα. Χάθηκε. Χάθηκαν όλα από μπροστά μου. Ήθελα να μπω σ' αυτήν την άσση. Ήταν ο μόνος τρόπος για να ξεφύγω. Ορκίζομαι πως την επόμενη φορά που θα μου εμφανιστεί κάτι παρόμοιο, ακόμη κι αν δεν είναι η ίδια γλυκιά κοπέλα, θα προσπαθήσω να μπω μέσα στη φαντασία μου, να φύγω. Ακόμη κι αν είναι ο χειρότερός μου εφιάλτης, θα μπω για να ξεφύγω. Θέλω να φύγω. Το δεινό αυτό ξεπερνά μακράν τις αντοχές μου. Απομονωμένος, κλεισμένος, και τώρα να φαντάζομαι πράγματα. Είναι η αρχή της παράνοιας. Το μυαλό μου χάνεται σιγά σιγά. Μου χαρίζει την ευτυχία που ζήλεψα από μια ζωγραφιά. Πραγματικά αισθάνομαι υπέροχος στην άγνοιά μου...

Ένα φως στο σκοτάδι είναι αυτό που βλέπω. Μαύρο αίμα παντού για να φωτίζει το χρώμα του μυαλού μου. Παντού. Όλα σκεπασμένα μ' αυτό. Κι εγώ εκεί. Παγιδευμένος στην αιώνια φυλακή μου. Εγώ το έκανα! Θεέ μου! Το πουκάμισό μου δε θυμίζει τίποτα από εμένα πια. Έχει πάρει μόνο το χρώμα της φωτιάς και του πάθους, που τώρα για πρώτη φορά μετατρέπεται σε μίσος, αγωνία, φόβο. Φόβο για τη ζωή και φόβο για το θάνατο. Θάνατος. Τι λέξη! Όχι, ξέχνα! Σ' αυτό το κλάσμα του δευτερολέπτου μπόρεσα να θυμηθώ και να ξεχάσω για πάντα. Ποιός μπορεί να με βοηθήσει; Τι λέω; Τώρα πια κανείς! Μ' ακούς, Έντ; Κανείς! Έζησες εδώ κι αυτό θα κάνεις μέχρι να πεθάνεις εδώ. Θάνατος. Πάλι αυτή η κακόχη λέξη. Ω, Τζούλιετ... Άκουσα το δάκρυ, καθώς κατέληγε στο μάγουλό μου, να μου διηγείται όλη την ιστορία. Ιστορία αγάπης και φθόνου, φόβου και θυμού. Ιστορία που τη θυμάσαι αιώνια, παρόλο που θα έδινες τα πάντα για να την ξεριζώσεις από το κεφάλι σου.

-Έντ! Έντ! Κύριε Έντγκαρντ! Είστε καλά; Ηρεμήστε, φαίνεστε αναστατωμένος. Πάψε! Εσύ φταις! Μ' έκανες να τη σκοτώσω! Την αγαπούσα!

Δε θυμάμαι τίποτα άλλο. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Αν αυτή η γυναίκα δε με είχε δεμένο πάνω σ' αυτό το σιδερένιο εφιαλτικό κρεβάτι, ποτίζοντάς με εκείνα τα μικροσκοπικά λευκά χάπια -όλα σατανικά δημιουργήματα κάποιου τρελού επιστήμονα φαντάζομαι- τότε θα έγραφα την τραγική ανάμνηση του γεγονότος που θυμήθηκα, την ίδια στιγμή, την Παρασκευή, 28 Ιανουαρίου και όχι σήμερα. Ένα γεγονός που αποτελεί την αιτία όλων όσων μου συνέβησαν μέχρι σήμερα.

Πέρασε σχεδόν ένας μήνας από το συμβάν και σιγά σιγά ξαναβρίσκω το κουράγιο να γράψω, δείγμα πως αναρρώνω. Είναι ένα αληθινό θαύμα που τώρα ξαναθυμάμαι και, μάλιστα, μπορώ να το αποτυπώσω στο χαρτί με τόσες λεπτομέρειες. Οι ώρες που πέρασα στο απαίσιο κελί που με έβαλε η Σάρλι ήταν ατελείωτες. Είχα περίπου έναν χρόνο να μπω εκεί μέσα. Την πρώτη μέρα μπήκε για ένα λεπτό στο δωμάτιο και μου άφησε ένα πιάτο με πατάτες βραστές και μπιζέλια και ένα πήλινο μπολ με νερό. Μου φέρθηκε σαν σκυλί. Για μια εβδομάδα αυτό ήταν το φαγητό μου. Την επόμενη φορά μου άφησε ένα μπολ με μακαρόνια, σχεδόν ωμά και γέμισε το μπολ με νερό. Και τις τέσσερις φορές που ήρθε στο δωμάτιο, δεν είπε κουβέντα. Μόνο όταν μου έκανε τις ενέσεις, για να είναι σίγουρη πως δεν πρόκειται να θυμηθώ ή να ανακτήσω τις δυνάμεις μου, με κοιτούσε τόσο έντονα που ήταν σα να μου μιλάει. Σα να μου λέει πόσο θα πονέσω γι' αυτή μου τη συμπεριφορά.

Παρακαλούσα κάποιος να με ακούσει, όμως το μέρος ήταν τόσο απομακρυσμένο, προφανώς, από τα άλλα δωμάτια, που δύσκολα θα παρατηρούσε κανείς την ύπαρξή του. Τόσο σκοτεινό, τόσο τρομακτικό, που η σκιά μου στον ταβάνι έμοιαζε με πελώριο μαινόμενο θηρίο που ερχόταν κατά πάνω μου να με κατασπαράξει. Φυσικά, έχω αντίληψη της ανοησίας που σκέφτηκα όμως, δεδομένης της ψυχικής μου αστάθειας, υπό την επήρεια των ουσιών, το παραμικρό θρόισμα μου ακουγόταν ουρλιαχτό.

Παρόλο που είχα αυτήν τη μικρή ανάμνηση, δεν είμαι σε θέση ακόμα να συνδέσω τα γεγονότα. Το σίγουρο είναι πως σκότωσα κάποιον, πως γνωρίζομαι με τη Σάρλι πριν ακόμα έρθω εδώ και πως εκείνη φταίει γι' αυτό το φόνο μου. Είναι απίστευτα όλα αυτά. Δυσκολεύομαι να διαχωρίσω στο μυαλό μου αν όλα αυτά ήταν το παρελθόν μου ή παρενέργειες των

φαρμάκων. Είναι όλα μέσα μου τόσο μπερδεμένα!

Μέσα από όλο αυτό που έζησα τον τελευταίο καιρό κλεισμένος εκεί μέσα, κατάλαβα πως το μέτρημα δεν με βοηθάει ούτε στο ελάχιστο. Συνειδητοποίησα πως ήταν ένα απλό τέχνασμά της, όχι βέβαια για να συγκεντρώνομαι, αλλά για να χάνω το μυαλό μου. Μέχρι τώρα είχα την εντύπωση πως επρόκειτο για ένα ελάττωμα που με χαρακτήριζε από μικρό. Ήταν όλα μυθοπλασίες της, εκμεταλλευόμενη την αμνησία μου.

Θέλω όμως να προσπαθήσω να θυμηθώ κι άλλα γι' αυτό το περιστατικό. Αν κατάφερα να θυμηθώ αυτήν την κοπέλα, την Τζούλιετ... Τη θυμάμαι αγνά. Μπορώ να δω πως ήταν βράδυ κι εκείνη ήταν πεσμένη κάτω. Εγώ πού ήμουν; Η Σάρλι τι σχέση έχει; Το κεφάλι μου με πιέζει, δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα άλλο πια. Ένα, δύο... Όχι, όχι μέτρημα αυτή τη φορά, Σάρλι. Δε θα σου κάνω τη χάρη. Σάρλι; Ναι, μα βέβαια! Ήταν μαζί μου εκείνη τη νύχτα! Χιλιάδες εικόνες περνούν απ' το μυαλό μου! Ένας σκοτεινός δρόμος, άμαξες να περνούν και κόσμος. Αλλά όχι εκεί. Εκεί που βρισκόμουν εγώ ήταν ερημικά. Στο μυαλό μου επανέρχεται η εικόνα του υπέροχου αυτού ηλιοβασιλέματος... Τι φωτεινά χρώματα! Και... Η κοπέλα στην αιώρα! Με το πράσινο φόρεμα! Τζούλιετ! Μα φυσικά, τα αρχικά *T. X. O.*, Θεέ μου! Είναι η Τζούλιετ Χαρτ. Σιώπησα για μερικά λεπτά. Αρχισα να θυμάμαι και όσο περνούσε η ώρα το μετάνιωνα. Μπορώ να σκεφτώ καθαρά πάλι. Οι ωχροί τοίχοι αρχίζουν να φωτίζονται από την καθαρή μου σκέψη. Ένα μοναδικό συναίσθημα με κατακλύζει, που άνθρωπος δε νοείται να το έχει ζήσει. Πόνος για το χαμό του δικού σου ανθρώπου, μα πόνος και για τον ίδιο σου τον εαυτό. Και απέχθεια. Σίγουρα, απέχθεια. Δεν ξέρω πως να αντιδράσω. Από τη στιγμή που ξανάρχισα να σκέφτομαι πριν λίγους μήνες, το μόνο που με ενδιέφερε ήταν πώς θα βγω από εδώ. Όμως, τώρα που ξαναθυμάμαι, όχι. Είναι καλύτερα να μείνω εδώ για πάντα. Αυτό μου αξίζει κι αν θέλω να λέγομαι δίκαιος, τότε πρέπει να το πάρω απόφαση.

Ξέρω πολύ καλά τι ακριβώς συνέβη εκείνο το βράδυ. Γυρνούσαμε με τη Τζούλιετ από την καθημερινή μας βόλτα και ξαφνικά, σ' εκείνο στο στενό σοκάκι αντίκρισα μπροστά μου τη Σάρλι. Ήταν εξαγριωμένη. Στεκόταν απέναντί μας και κοιτούσε τη Τζούλιετ με απερίγραπτο φθόνο. Αρχισε να γελά, κρατούσε ένα μαχαίρι με ξύλινη λαβή. Στο ξύλο ήταν χαραγμένες διάφορες παραστάσεις, δε γνωρίζω τι ακριβώς. Το γεγονός ότι θυμάμαι αυτήν τη λεπτομέρεια δεν είναι όσο περίεργο φαίνεται. Σε λίγα λεπτά βρισκόταν στο δικό μου χέρι, γι' αυτό το συγκράτησα. Ένιωθα στο εσωτερικό της παλάμης μου το σκαλιστό ξύλο. Το χέρι μου έτρεμε. Έσπρωξε την Τζούλιετ ρίχνοντάς την στο πάτωμα, ενώ με το άλλο χέρι κρατούσε το μαχαίρι. Με απείλησε πως αν δεν το κρατούσα εγώ θα μας σκότωνε. Το έκανα. Πήρα απ' το χέρι της το μικρό μαχαίρι με την ξύλινη λαβή και γονάτισα μπροστά στην Τζούλιετ. Σκέφτηκα πως σε μια απερίσκεπτη κίνηση της Σάρλι, θα κατάφερα να τη μαχαιρώσω. Ήμουν έτοιμος. Όμως, με κοιτούσε συνέχεια. Τα μάτια της ήταν καρφωμένα στο μαχαίρι. Η Τζούλιετ ήταν κατατρομαγμένη κι εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα πια. Η Σάρλι με κοιτούσε έντονα. Τώρα πια, ποτέ δεν θα ξεχάσω την κακία στο βλέμμα της. Είναι αδύνατον να υπάρχει τόση κακία μαζεμένη σ' έναν άνθρωπο! Τα δευτερόλεπτα περνούσαν βασανιστικά και η Σάρλι μας κοιτούσε χωρίς να πει λέξη. Ήθελε να σχεδιάζουμε όλη αυτήν την ώρα χιλιάδες σενάρια για το τι πρόκειται να γίνει. Ήθελε να μας τιμωρήσει για κάτι που δυστυχώς δεν μπορώ ακόμα να θυμηθώ. Με κοίταξε με το μοναδικό της τρόπο κι εγώ τότε σάσισα. Με

κοιτούσε τόσο έντονα που δεν μπορούσα να ελέγξω τον εαυτό μου. Δεν μπορούσα να ελέγξω τα χέρια μου, τις σκέψεις μου, τις κινήσεις μου. Τότε άκουσα μια δυνατή φωνή να βγαίνει από το στόμα της. Μια φωνή που με διέταζε: «Καν' το τώρα! Και βγαλ' τα όλα από το κεφάλι σου!» Είδα με τα ίδια μου τα μάτια την κίνηση του χεριού που πλησίασε με μια σταθερή κίνηση το λαιμό της Τζούλιετ και σχημάτισε μια μεγάλη σχισμή, σαν αγκαλιά γύρω από εκείνη. Σαν άγιο φωτοστέφανο, κόκκινο φωτοστέφανο, χρυσό και ματωμένο. Εκεί για μένα άρχισε το μέτρημα.

Τετάρτη, 23 Φεβρουαρίου 1853

Από τη μέρα που αυτή η γυναίκα με έβγαλε από το φρικιαστικό δωμάτιο που με είχε κλεισμένο, δεν έχω ξαναπάρει χάπια. Όποτε έρχεται για να μου τα δώσει, εφευρίσκω έναν τρόπο για να την ξεγελάσω. Ήδη έχω αρχίσει να θυμάμαι γεγονότα και δε σκοπεύω να ξαναγυρίσω πίσω και να παραμείνω έρμαιο της βούλησής της.

Χθες το απόγευμα, προσπαθώντας να μη δώσω στόχο για όσα θυμήθηκα - ειλικρινά δεν μπορώ να φανταστώ τι θα έκανε αν το μάθαινε- της ζήτησα, μετά από πολύ καιρό, να βγω στο προαύλιο. Απάντησε, αφήνοντας να πεταχτεί από τα χείλη της η ειρωνεία που έκρυβε όλον αυτόν τον καιρό σε όλο της το μεγαλείο:

-Μου φαίνεται, αγαπητέ κύριε Έντγκαρντ, πως η αμνησία σας έκανε να ξεχάσετε πως μέχρι πριν λίγες ημέρες βρισκόσασταν σ' ένα -σίγουρα άβολο-θλιβερό κρεβάτι, χαμένος και απομακρυσμένος, λόγω της ασθένειάς σας φυσικά. Νομίζω ότι η βελτίωση που είχατε ως τώρα δεν αρκεί για να μπορέσετε να ξαναδείτε σύντομα τους φίλους σας. Αλήθεια, σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα αποκτήσατε πολλούς φίλους. Μην ξεγελιέστε όμως, είναι κι εκείνοι ασθενείς, όπως κι εσείς. Οι άρρωστοι άνθρωποι δεν ελέγχουν τη συμπεριφορά τους και, σίγουρα, δεν είναι ικανοί να ελέγξουν τις σκέψεις τους. Το καταλαβαίνετε, έτσι;

-Σίγουρα. Όμως, τι το περίεργο μπορούν να μου πουν αυτοί οι άνθρωποι; Απλώς κάνουμε παρέα. Κι όσο για την ασθένειά μου, δεν καταλαβαίνω. Τις προάλλες είχα μια ανάμνηση. Θυμήθηκα κάτι πολύ σημαντικό. Αυτό δεν θα έπρεπε να χειροτερέψει την κατάστασή μου, αντιθέτως. Έτσι δεν είναι;

-Θυμάστε τώρα τι;

-Όχι, δυστυχώς όχι. Φροντίσατε εσείς γι' αυτό, έτσι;

-Νομίζω ότι δεν είστε ακόμα σε θέση να σκεφτείτε λογικά. Ίσως σας βοηθήσει ο τρόπος που έχουμε σκεφτεί για να συγκεντρώνεστε. Μετρήστε αργά μαζί μου. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Άρχισε να μετράει. Με κοιτούσε πάλι μ' αυτό το αλλόκοτο ύφος. Ήμουν έτοιμος να ξεχαστώ. Για ένα δευτερόλεπτο νομίζω πως χάθηκα. Μ' όση δύναμη μου απέμεινε άρχισα να μετράω κι εγώ αποφεύγοντας να την κοιτάξω στα μάτια. Ταυτόχρονα, προσπαθούσα να σκεφτώ το στόχο μου. Να μην ξεφύγει το μυαλό, χωρίς όμως να το καταλάβει εκείνη. Δύσκολο. Ψυχοφθόρο. Πραγματικά, ένας ψυχολογικός πόλεμος. Ήταν ένα παιχνίδι που τώρα άρχιζα να μαθαίνω πώς παίζεται. Ήμουν αποφασισμένος να την τρελάνω με τον ίδιο τρόπο που κατάφερε να τρελάνει αυτή εμένα. Έβλεπα την "κυρία" Σάρλι σαν σωτήρα για εμένα. Σαν έναν άνθρωπο που κάνει τα πάντα για να γίνω γρήγορα καλά, που νοιάζεται για μένα.

Έπρεπε να μάθω τι κρύβει αυτή η γυναίκα. Δεν μπορώ να περιμένω μέχρι να ξαναθυμηθώ κάτι. Θα με έχει σκοτώσει μέχρι τότε! Πρέπει να ξαναμιλήσω με τον κληρικό. Αυτός ο άνδρας ξέρει πολλά για μένα. Θα κάνω ό,τι χρειαστεί αν είναι να φύγω κάποτε απ' αυτό το μέρος. Ξαφνικά, κάτι άλλαξε μέσα μου. Σκέφτηκα πως τώρα δε μ' ένοιαζε να φύγω. Εγώ φταίω για ό,τι έγινε μέχρι τώρα. Άφησα τη Σάρλι να με κάνει ό,τι θέλει. Σκότωσα τη Τζούλιετ. Όχι, θα μείνω εδώ για πάντα γιατί δε μου αξίζει να ζήσω από δω και πέρα καλύτερα. Έτσι έμαθα να ζω κι αυτό θα συνεχίσω να κάνω. Το σιχάθηκα όμως αυτό το μέρος. Κάθε μέρα κινδυνεύω όλο και περισσότερο. Η Σάρλι καταλαβαίνει όσο περνάει ο καιρός πως καλύτερεύω.

Αυτές οι σκέψεις με κράτησαν μέχρι να πειστεί η νοσοκόμα πως μ' έχει «υπνωτίσει» και να φύγει απ' το δωμάτιο.

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 1853

Όλο το βράδυ προσπαθούσα να σκεφτώ τρόπους για να πλησιάσω τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ. Τελικά, κατέληξα στο εξής, όποιον τρόπο κι αν έβρισκα, θα έπρεπε οπωσδήποτε να είμαι σίγουρος πως δε θα με καταλάβει η Σάρλι και το κυριότερο, πως σε καμιά περίπτωση δε θα με δει να μιλάω μαζί του. Έτσι, σκέφτηκα πως θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάποιο κόλπο απ' αυτά που η ίδια μου ``δίδαξε``.

Το πρώτο σχέδιο που μου ήρθε στο μυαλό δεν αποτελούσε ιδιαίτερη πρωτοτυπία! Θα περίμενα μέχρι να νυχτώσει και όταν θα ερχόταν για να σιγουρευτεί ότι πήρα τα βραδινά μου φάρμακα και ότι ξάπλωσα, θα την χτυπούσα με οτιδήποτε αιχμηρό έβρισκα μπροστά μου και έτσι, θα έβγαινα από το δωμάτιο. Όμως, επειδή είμαι σχεδόν σίγουρος πως αν είχα τέτοια ευκαιρία θα την εκμεταλλευόμουν σωστά, τότε σίγουρα θα την σκότωννα. Και δεν θα είχα καθόλου τύψεις! Η νοσοκόμα αυτή με έκανε να την αγαπήσω και τώρα να τη μισήσω. Καλύτερα να με είχε αφήσει να πεθάνω, έτσι κι αλλιώς, ούτε τώρα σφύζω από ζωντάνια! Αρχισα να γελάω με το αστείο μου και τελικά κατέληξα να γελάω με τον εαυτό μου, με μια δόση αυτοσαρκασμού και ειρωνείας. Συνέχιζα για κάμποση ώρα, όταν όμως το συνειδητοποίησα, τότε το γέλιο μου κόπηκε αμέσως και το πρόσωπό μου πήρε μια έκφραση τρόμου. Γιατί; Γιατί κατάλαβα πως έχω αρχίσει να τρελαίνομαι στην πραγματικότητα!

Σκέφτηκα κι άλλους τρόπους για να βγω απ' το δωμάτιο, όμως κανένας δεν ήταν σε θέση να ανταγωνιστεί τον πρώτο! Κανείς δε θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα! Ακούω την πόρτα.

Την ίδια μέρα το απόγευμα

Νομίζω ότι κάτι βρήκα! Λίγο πριν, μπήκε η Σάρλι στο δωμάτιό μου. Σχεδόν εισέβαλλε μέσα για να μου πει να βιαστώ, διότι σε μια περίπτωση ώρα θα φτάσει ο διευθυντής του ιδρύματος. Θέλει να ελέγξει αν όλα βαίνουν καλώς. Απ' ό,τι μου είπε εκείνη, όλοι οι ασθενείς θα συγκεντρωθούν στο προαύλιο- επιτέλους θα ξαναβγώ έξω- για να ανακαινιστούν τα δωμάτια. Αυτό θα κρατήσει όλη μέρα. Βέβαια, είμαι σίγουρος πως η Σάρλι θα κάνει τα πάντα για να μην συναντηθώ με τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ. Όμως κάτι θα σκεφτώ. Αν είμαι τυχερός, ίσως να είναι κι εκείνη απασχολημένη με την καθαριότητα και έτσι να

κερδίσω το χρόνο μου.

Καθώς περνούσα τη διπλή, βαριά, ξύλινη πόρτα της σάλας, παρατηρούσα τις νοσοκόμες και τους ασθενείς συγκεντρωμένους στη μεγάλη αίθουσα. Όλη η δεξιά πλευρά ήταν ξεχειλισμένη από καρέκλες για τους ασθενείς, πράγμα που μου φάνηκε αρκετά ανορθόδοξο για τα δεδομένα του ιδρύματος. Όπως πάντα, το φαίνεσθαι δεν συμπίπτει με το είναι. Αν συνέβαινε αυτό, τότε η έννοια της διαφθοράς δε θα υπήρχε, κάτι που ακούγεται αστείο! Θέλω να καταλήξω στο ότι το προσωπικό του ιδρύματος έκανε ομολογουμένως μια ειλικρινή προσπάθεια για να θαμπώσει τον σερ Γκιγιόμ ντε Πλεντουά, διευθυντή της κλινικής.

Πληροφορήθηκα, λοιπόν, από τη Σάρλι πως ο διευθυντής ντε Πλεντουά, που έδωσε και το όνομά του στο ίδρυμα, γεννήθηκε στο Στρασβούργο, μεγάλωσε όμως και σπούδασε ψυχιατρική σε μια συνοικία του Λονδίνου, το Σεν Άντριους, όπου και άνοιξε την κλινική αυτή. Δεν κατανοώ την αιτία που με πληροφόρησε τόσο λεπτομερειακά, ύστερα από τα τελευταία γεγονότα μάλιστα - τον τρόπο που μου φέρθηκε εννοώ. Όπως και να 'χει, προτιμώ να κρατάω χαμηλούς τους τόνους μαζί της, δεν θέλω να την εξαγριώσω. Ποιός ξέρει τι μπορεί να κάνει την επόμενη φορά που θα εκνευριστεί με κάτι! Ξέφυγα για λίγο από το κλίμα της σημερινής περίπτωσης όμως, με την πολυλογία μου!

Την αίθουσα φωταγωγούσε ένας μεγαλόπρεπος εξάφωτος πολυέλαιος, στολισμένος με μικρά λευκά διαυγή κρύσταλλα σε σχήμα δακρύων, τα οποία κρέμονταν ένα ένα κάτω από κάθε λάμπα. Ήταν ένα αρκετά εντυπωσιακό θέαμα, που δεν κατάφερνε, παρ' αυτά, να επισκιάσει τη θλιβερά χαρούμενη ατμόσφαιρα που απέπνεε ο χώρος. Τα παράθυρα της αίθουσας διακοσμούσαν βαριές κουρτίνες σε κυπαρισσί χρώμα, το οποίο αντιπαθώ ιδιαίτερως. Ίσως ήταν κι αυτό ιδέα της Σάρλι, προκειμένου να μη με αφήσει ούτε στιγμή να απολαύσω μια, όχι ευχάριστη, αλλά ανώδυνη ωστόσο, περίπτωση, όπως η σημερινή! Στην αριστερή πλευρά ήταν τοποθετημένες οι καρέκλες των νοσοκόμων και μπροστά από αυτές, στο κέντρο της αίθουσας στεκόταν το βάθρο που περίμενε τον ντε Πλεντουά, για να εκφωνήσει το λόγο του. Επάνω στο μεγάλο ξύλινο υπερυψωμένο βάθρο ήταν τοποθετημένο ένα κρυστάλλινο ποτήρι με νερό για τον διευθυντή.

Πήγα να καθίσω στην καρέκλα που βρισκόταν πλάι στον κληρικό. Μάταιη η προσπάθεια όμως, αφού πριν ακόμα προλάβω να σκύψω για να καθίσω, εμφανίστηκε η Σάρλι και με τράβηξε, λέγοντάς μου:

-Ελάτε από εδώ, αγαπητέ! Στην μπροστινή σειρά θα μπορέσετε να συγκεντρωθείτε καλύτερα και να ακούσετε με προσοχή το λόγο του σερ Πλεντουά. Ύστερα, θα είστε και πιο κοντά στη νέα σας συντροφιά, την κυρία Φόγιερ, σωστά;

Δεν αποτόλμησα να βγάλω λέξη, δεν ήθελα να της δώσω μεγαλύτερο κίνητρο για σχόλια. Η σιγουριά μου για το ότι η Σάρλι δεν ήθελε να μιλήσω στον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ με έκανε να είμαι ακόμα πιο προσεκτικός στα λόγια και τις πράξεις μου. Χαιρέτησα τη μισ Ρίτα και κάθισα στη διπλανή θέση. Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του διευθυντή, ένωθα δύο μάτια να είναι καρφωμένα επάνω μου. Κατά διαστήματα, ήθελα να κοιτάξω πίσω, χωρίς λόγο, απλά να βεβαιωθώ για την παρουσία του, όμως δεν το προσπάθησα, μη θέλοντας να επιβαρύνω τη θέση μου. Ήταν αμήχανες οι δύο ώρες που κράτησε η ομιλία.

Ο σερ ντε Πλεντουά στην ομιλία του έκανε λόγο για αξίες, η ερμηνεία των οποίων ολοφάνερα δεν τον απασχολούσαν ιδιαίτερως, προς χάριν της

εικόνας που ήθελε να προβάλλει, ωστόσο, δεν του κόστιζε τίποτα να θυσιάσει αρκετή από την αξιοπρέπειά του. Αυτό μπόρεσα να το διακρίνω αμέσως. Ακόμα μια χαρακτηριστική περίπτωση που το φαίνεσθαι σίγουρα δεν συμπίπτει με το είναι. Εάν κάποτε συνέβαινε αυτό, πολλά από τα δεδομένα της εποχής που ζούμε θα ήταν διαφορετικά, η έννοια της ειλικρίνειας, του αυθορμητισμού, της εμπιστοσύνης, ο ίδιος ο λόγος. Παρ' όλες όμως τις φιοριτούρες του που αποσκοπούσαν στο να ενστερνιστεί το ακροατήριο την εικόνα που εκείνος επιθυμούσε να δείξει και που αναμφισβήτητα δεν αντιστοιχούσε στην πραγματικότητα, το μόνο που κατάφερε ήταν να εκνευρίσει κάποιους από τους ασθενείς με την ασυλλόγιστη φλυαρία του, οι οποίοι σιγά σιγά άρχισαν να αφήνουν μια, ήπιων τόνων, οχλοβοή να αιωρείται στην αίθουσα, με αποτέλεσμα να σηκωθούν οι νοσοκόμες από τις θέσεις τους και να τους μοιράζουν φάρμακα για να επιβάλλουν την τάξη.

Με το πολυπόθητο τελείωμα της ομιλίας του, ο Πλεντουά μας ευχαρίστησε για το χρόνο που του αφιερώσαμε και, δηλώνοντας πολύ συγκινημένος που ήρθε μετά από τόσον καιρό να δει το ίδρυμα, μας επέτρεψε να βγούμε στον κήπο, για να ξεκινήσει η ανακαίνιση των δωματίων. Περίμενα να βγουν οι πρώτοι και ακολούθησα κι εγώ. Η Σάρλι βρισκόταν συνεχώς πίσω μου, διακριτικά βέβαια. Όμως, εγώ προσπαθούσα να φέρομαι με άνεση, όσο αυτό είναι εφικτό όταν ξέρεις πως κάποιος σε παρακολουθεί. Στο τέλος του ατελείωτου στενού διαδρόμου, το έντονο ηλιόφως μαρτυρούσε από τόσο μακριά την ύπαρξη ενός ακάλυπτου χώρου, που κάποιος άλλος θα τον μετέφραζε ελευθερία, μάλιστα, για λίγα λεπτά ξεγελάστηκα κι εγώ ο ίδιος! Όμως ύστερα, φτάνοντας στο προαύλιο χώρο και αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα, κάθισα σε ένα από τα λευκά παγκάκια αγναντεύοντας το φράχτη που τόσο πολύ απέφευγα να κοιτάω απ' το παράθυρό μου.

Ο κληρικός καθόταν ακριβώς πίσω μου και η Σάρλι δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα γι' αυτό, καθώς ήταν απασχολημένη με την καθαριότητα των δωματίων. Την πρόσεξα μέσα από ένα παράθυρο, έκανε τάχα πως στρώνει το κρεβάτι, μα τα μάτια της με κοιτούσαν. Έδειχνε τόσο αγχωμένη, φοβισμένη για το τι θα γίνει.

Μόλις κατάλαβα πως πήγε σε άλλο δωμάτιο και δεν μπορούσε να έχει οπτική επαφή στο προαύλιο, σηκώθηκα και έκανα λίγα βήματα διστακτικά προς εκείνον. Στάθηκα μπρος του. Η αμηχανία μου δεν μπορούσε να κρυφτεί. Τον κοιτούσα, όμως δεν ήξερα τι να του πω. Οι σκέψεις μου χάθηκαν. Ευτυχώς με πρόλαβε.

-Έντγκαρντ, καλά έκανες που ήρθες. Μην ανησυχείς, καταλαβαίνω. Πρέπει να σου εξηγήσω πολλά πράγματα. Όμως, δεν γίνεται τώρα, δεν είναι η κατάλληλη στιγμή. Ίσως έρθει αυτή, ίσως μας δει. Συνάντησέ με τα μεσάνυχτα στην αποθήκη των τροφίμων. Ξέρεις πού βρίσκεται;

-Ναι, πάτερ. Νομίζω πως είναι στο τέλος του διαδρόμου, δίπλα στη σάλα, σωστά; Για να φτάσω εκεί όμως, πρέπει να διασχίσω όλο τον διάδρομο. Είναι πολύ επικίνδυνο.

-Είναι και το μόνο μέρος που δεν θα υποψιαστεί αν δε μας βρει στα κρεβάτια μας. Να είσαι προσεκτικός.

-Σύμφωνοι, τα μεσάνυχτα στην αποθήκη με τα τρόφιμα.

-Απομακρύνσου, μη μας δει να μιλάμε και υποψιαστεί κάτι. Είναι πολύ πονηρή.

-Πάτερ, σας ευχαριστώ πολύ.

-Είναι λάθος να με ευχαριστείς, παιδί μου. Εξ' αιτίας μου βρέθηκες εδώ, να

το θυμάσαι.

Έφυγα χωρίς να πω λέξη. Μόνο σχημάτισα στο πρόσωπό μου ένα επιφανειακό χαμόγελο, δεν είχα ψυχική δύναμη για μεγαλύτερο. Δεν εννόησα την τελευταία φράση του ιερέα, όμως δεν με απασχολούσε προς το παρόν. Το σημαντικό ήταν πως θα μάθαινα όλη την αλήθεια. Αν και, όσα θυμήθηκα δεν ήταν και λίγα. Πρέπει όμως να μάθω οπωσδήποτε τι δουλειά έχει η Σάρλι με όλα αυτά. Γιατί με έβαλε να σκοτώσω την αγαπημένη μου. Τι θέλει από μένα τώρα. Προσεύχομαι να μην με καταλάβει το βράδυ που θα περάσω από το δωμάτιό της. Ακόμα κι αν κάποια άλλη νοσοκόμα ακούσει τα βήματά μου, είμαι χαμένος.

Τα μεσάνυχτα δεν άργησαν να φτάσουν και σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να πάρω μαζί μου το τετράδιο και τον κονδυλοφόρο στην αποθήκη, να καταγράψω λέξη προς λέξη ό,τι θα μου αποκαλύψει ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ. Δεν θέλω να ξεχάσω τίποτα απ' όσα μου πει. Πριν μια ώρα περίπου, πέρασε εκείνη από το δωμάτιό μου. Μου έδωσε τα φάρμακα και δεν έφυγε πριν να βεβαιωθεί ότι τα έχω πάρει. Ήταν απ' τις λίγες φορές που το κάνει. Έτσι, δυστυχώς, αναγκάστηκα να τα καταπιώ και δεν κατάφερα να τα κρύψω, πράγμα που σημαίνει πως ίσως με πιάσει κρίση την ώρα που μου μιλάει ο κληρικός. Γι' αυτό, θα τον παρακαλέσω να συνεχίσει εκείνος το γράψιμο σ' αυτήν την περίπτωση.

Βρίσκομαι στην αποθήκη. Ευτυχώς, κανείς δεν κατάλαβε τίποτα και έτσι, κατάφερα να έρθω όσο πιο αθόρυβα γινόταν. Η τύχη με ευνοεί τον τελευταίο καιρό, αφού, εκτός απ' το ότι πέρασα απαρατήρητος, η πόρτα του δωματίου μου ήταν ξεκλειδωτή. Το δωμάτιο ήταν ολοσκότεινο και γεμάτο τεράστιες κούτες. Το μόνο που φώτιζε κάπως το χώρο ήταν το κερί του δωματίου μου που είχα πάρει μαζί μου. Κάθισα πάνω σε μια μεγάλη κούτα και περίμενα τον αιδεσιμότατο. Ακούω θόρυβο έξω από την πόρτα, ελπίζω να είναι εκείνος. Δόξα το Θεό, εκείνος είναι. Ανακουφίστηκα μόλις τον είδα, γιατί φοβήθηκα τόσο που πρόλαβα να κρυφτώ πίσω από κάτι παραφουσκωμένα σακιά.

-Έντ;

-Εδώ είμαι, πάτερ.

Βγήκα και κάθισα ξανά επάνω στην κούτα.

-Σας περίμενα, όμως τρόμαξα πολύ, γι' αυτό κρύφτηκα.

-Τι είναι αυτά που έχεις φέρει μαζί σου;

-Αυτό το τετράδιο και τον κονδυλοφόρο, τα βρήκα πριν λίγους μήνες και ξεκίνησα να γράφω οτιδήποτε σκέφτομαι, όποια ανάμνηση έχω και ό,τι περνάω από εκείνη, τη Σάρλι. Όμως, δεν της το έδειξα ποτέ. Τότε δε γνώριζα το λόγο, η συνειδήσή μου μου έλεγε πως δεν έπρεπε να της το πω.

-Και πολύ καλά έκανες, Έντ. Και τελικά, είχες κάποια ανάμνηση;

-Ναι, είχα. Κατά καιρούς μου έρχονταν στο νου εικόνες από τοπία, ζωγραφιές. Μάλιστα, πριν ένα μήνα, θυμήθηκα τι έγινε εκείνο το βράδυ. Δεν ξέρω αν εσείς το γνωρίζετε αυτό. Θυμήθηκα πως σκότωσα κάποιον. Σκότωσα την κοπέλα που αγαπούσα, τη Τζούλιετ.

-Τη Τζούλιετ Χαρτ; Την σκότωσες; Εσύ; Είναι αδιανόητο.

-Το ξέρω. Όμως, δεν ήταν πράξη της θέλησής μου. Εκείνη με υποχρέωσε, η Σάρλι. Με απειλούσε με ένα μαχαίρι, το μαχαίρι που μου έδωσε για να τη σκοτώσω, εγώ ο ίδιος, πάτερ. Δεν σκόπευα να το κάνω, θα περίμενα μέχρι να της αποσπούσε το βλέμμα κάτι άλλο, όμως δεν πρόλαβα. Με κοιτούσε, με κοιτούσε τόσο έντονα. Ασκούσε μια παράξενη επιρροή πάνω μου, ακόμα δεν την έχω κατανοήσει. Απειλήσε να με σκοτώσει αν δεν σκότωνα εγώ την

κοπέλα και το έκανα. Δεν αξίζω κάτι καλύτερο από αυτό το μέρος και εδώ σκοπεύω να μείνω τώρα πια. Δεν έχει νόημα να φύγω. Όπου κι αν πάω θα με κυνηγούν οι τύψεις κι η όψη της Σάρλι. Θέλω όμως να μάθω το παρελθόν μου. Το λόγο που μου φέρθηκε έτσι. Ξέρετε κάτι, πάτερ; Η αστραπιαία ανάμνηση με τράβηξε έξω από την αιώνια άγνοια, τη λήθη που βρισκόμουν. Με έκανε να καταλάβω τι άνθρωπος είναι η Σάρλι, διότι μέχρι τώρα είχε τον απόλυτο έλεγχο του μυαλού και της ζωής μου.

-Η αμαρτία σου αυτή βαραίνει διπλά κι εκείνην. Οι τύψεις που έχεις και η μετάνοιά σου δείχνουν τον αξιέπαινο χαρακτήρα σου. Μην σε απασχολεί εσένα η δική της συνείδηση. Θα έρθει η ώρα του απολογισμού, η ώρα που όλοι φοβούνται. Και ξέρεις γιατί την φοβούνται, καλέ μου Έντ; Γιατί κανείς δε γεννήθηκε χωρίς να διαπράξει έστω και το παραμικρό παράπτωμα, ακόμα κι αν είναι εν αγνοία του ή άθελά του.

-Θα ήθελα να σας ζητήσω μια χάρη ακόμα, ιδιαίτερης σημασίας για μένα.

-Τι είναι;

-Κάθε φορά που εκείνη μου δίνει τα φάρμακά μου, βρίσκω έναν τρόπο να την ξεγελάσω και να μην τα πάρω. Απόψε όμως, περίμενε μέχρι να βεβαιωθεί πως τα έχω καταπιεί, πράγμα που δεν το συνηθίζει. Έτσι, δεν κατάφερα να την ξεγελάσω και βρίσκομαι υπό την επήρεια των κατασταλτικών που μου χορηγεί. Οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να με πιάσουν σπασμοί. Σε περίπτωση που δεν θα είμαι σε θέση να γράψω τα όσα μου πείτε, θα ήθελα να το κάνετε εσείς για μένα. Να γράψετε με κάθε λεπτομέρεια ό,τι ξέρετε για τη ζωή μου και τα γεγονότα που με οδήγησαν σ' αυτό το φρικτό μέρος. Τι λέτε, θα μου κάνετε αυτή χάρη;

-Μπορείτε να μείνετε ήσυχος.

-Είναι πολύ σημαντικό για μένα, αιδεσιμότατε. Δε γνωρίζω τι θα απογίνω, όμως δεν πρόκειται να προσπαθήσω να βγω έξω και να ξαναζήσω φυσιολογικά, δεν έχει πια κανένα νόημα, νομίζω το καταλαβαίνετε, έτσι;

-Ναι, σε καταλαβαίνω. Αν ήμουν στη θέση σου δεν ξέρω τι θα είχα κάνει. Γιατί θέλεις να γράψω τη συνέχεια; Τι σκοπεύεις να κάνεις με το τετράδιο;

-Είναι το δεύτερο μέρος της χάρης που σας ζήτησα. Επιθυμία μου μεγάλη είναι να μάθει ο κόσμος τα αληθινά γεγονότα, όχι τους αστικούς μύθους που θα έχουν βγει για το όνομά μου. Ειδικά σχετικά με το φόνο. Όλοι θα με χαρακτηρίζουν δολοφόνο. Στην πραγματικότητα, είμαι, δεν έχω πρόθεση να αποποιηθώ τις ευθύνες αυτής μου της πράξης. Σίγουρα όμως, από κανέναν δεν περισεύει τόση ευαισθησία, ώστε να ερευνήσει μόνος του πώς έγινε το συμβάν. Στις μέρες μας, λίγοι είναι εκείνοι που δεν αποδέχονται μια υποτιθέμενη κοινή αλήθεια, σωστά; Ποιός ενδιαφέρεται για τη δική μου υπόληψη; Έτσι, αυτό που πραγματικά θα με ικανοποιούσε θα ήταν να μάθουν όλοι από εμένα τον ίδιο και, φυσικά, από εσάς, που είστε σίγουρα κοινώς αποδεκτό και σεβαστό πρόσωπο, την απόλυτη ροή των γεγονότων. Την δική μου μαρτυρία. Το πραγματικό πρόσωπο της Σάρλι.

-Έντ, το πραγματικό πρόσωπο αυτής της γυναίκας ούτε εσύ το ξέρεις. Συνέχισε όμως.

-Και πώς αλλιώς θα μπορούσε να γίνει αυτό, αν όχι με την έκδοση αυτού του γραπτού ως ένα κανονικό βιβλίο;

-Δηλαδή λες πως θέλεις να εκδώσω το βιβλίο σου;

-Αν όντως αυτό που θέλετε είναι το δικό μου καλό.

-Σύμφωνοι. Θα το κάνω, το χρωστάω στο Μπένεντικτ, άλλωστε.

-Σε ποιόν;

Τον πατέρα σου, τον Λόρδο Μπένεντικτ Γουντμπίγκερ, Έντ.
-Μπένεντικτ Γουντμπίγκερ; Όχι, Γουντ;
-Όχι, αυτό ήταν ένα από τα τεχνάσματα της Σάρλι, για να δυσκολευτείς ακόμα περισσότερο να θυμηθείς γεγονότα που ίσως την προδώσουν.
-Πείτε μου, πάτερ.
-Θα αρχίσω με τα βασικά για τη ζωή σου. Είσαι ο γιος του Λόρδου Μπένεντικτ Γουντμπίγκερ. Έχεις μια μικρότερη αδελφή, τη Ντόροθι.
-Πού βρίσκεται τώρα;
-Δε γνωρίζω. Λίγες μέρες αφότου ήρθες εδώ και λίγο πριν μπω κι εγώ, έμαθα πως έφυγε απ' το Λονδίνο μαζί με το γιο σου - προφανώς, ιδέα της Σάρλι.
-Έχω γιο; Πώς τον λένε; Πόσο χρονών είναι;
-Το όνομά του είναι Θίοντορ και είναι είκοσι δύο ετών σήμερα. Όσο τον θυμάμαι ήταν ένα γλυκύτατο συνεσταλμένο αγοράκι και σ' αγαπούσε πολύ. Συνέχεια μιλούσε για σένα με πολύ αγάπη.
-Η γυναίκα μου, πάτερ, τι απέγινε; Δεν θα ξαφνιαζόμουν αν την σκότωνε κι αυτήν η Σάρλι.
-Κατά κάποιον τρόπο δεν κάνεις λάθος! Όμως όχι, δεν την σκότωσε εκείνη. Το ειρωνικό στοιχείο εδώ είναι, και θέλω να αντιδράσεις ψύχραιμα, όσο γίνεται...
-Πείτε μου πάτερ!
-Έντ, η Σάρλι είναι η γυναίκα σου.
-Πώς;
-Έτσι είναι. Το πραγματικό της όνομα, βέβαια, δεν είναι Σάρλι, αλλά Σιμόνα. Σιμόνα Γουντμπίγκερ.
-Πώς γίνεται να συμβαίνει κάτι τέτοιο, αιδεσιμότετε;
-Ηρέμησε, σε καταλαβαίνω, όμως δεν έχει νόημα να αναστατώνεσαι. Η Σάρλι, ή μάλλον, η Σιμόνα, ήταν κόρη ενός φίλου του πατέρα σου, καρδιακού του φίλου, ο οποίος ήταν και ο οικογενειακός σας γιατρός. Είχε το ιατρείο του, δίπλα στο σπίτι σας. Έτσι, η Σιμόνα έγινε κι αυτή νοσοκόμα για να τον βοηθάει. Δεν την αγάπησες ποτέ πραγματικά, το ξέρω. Φαινόταν στη συμπεριφορά σου, στα μάτια σου. Ένωθες μόνο συμπάθεια γι' αυτήν και υποχρέωση προς τον πατέρα σου, ο οποίος ήταν αυστηρός άνδρας και οξύθυμος, ήθελε όμως το καλό σου. Ήσουν τίμιος από μικρός και φιλότιμος, δεν ήθελες να τον κακοκαρδίσεις. Έτσι, ο γάμος σας έγινε πολύ γρήγορα, μόλις τελείωσες τις σπουδές σου στη φιλοσοφική. Από μικρός είχες ταλέντο στο γράψιμο, και να που τελικά το ταλέντο σου θα σε σώσει! Έγγραφες ποιήματα, μικρά παιδικά διηγήματα και ό,τι άλλη έμπνευση σου ερχόταν στο μυαλό. Αυτό έγινε και το επάγγελμα που ακολούθησες στην μετέπειτα ζωή σου και τα πήγες αρκετά καλά, Έντ, για τα δεδομένα της εποχής.
-Γιατί το λέτε αυτό;
-Είναι γεγονός ότι την εποχή που ξεκίνησες να γράφεις, στα είκοσι δύο σου περίπου, δηλαδή, να σκεφτώ... το 1822 - 23, αν δεν κάνω λάθος, ήταν δύσκολη εποχή για το επάγγελμα που διάλεξες, πολύ φτωχή, πού λεφτά για μυθιστορήματα! Παρόλα' αυτά, τα κατάφερες, σε λίγο μόνο καιρό είχες ανεξαρτητοποιηθεί οικονομικά, αν και δεν το χρειαζόσουν. Είχες τα δικά σου χρήματα για να ανοίξεις το δικό σου σπίτι με τη Σιμόνα.
-Τη Σάρλι δηλαδή. Απορώ πως δεν είχα καταλάβει τον χαρακτήρα της. Λογικό μου φαίνεται πως ποτέ δεν κατάφερα να την αγαπήσω όσο ήθελε.
Εκείνη πάντως σε αγαπούσε πολύ. Είναι προβληματική σας άνθρωπος,

σίγουρα έχει πολλά προβλήματα, όμως θεωρεί πως με όλα αυτά που κάνει θα σε ξανακερδίσει στο τέλος. Καλά θα κάνεις να μην της δώσεις να καταλάβει πως τα ξέρεις όλα αυτά και προπάντων, πως τα ξέρεις από εμένα.

-Μείνετε ήσυχος γι' αυτό.

-Ο έγγαμος βίος μ' αυτήν τη γυναίκα δεν ήταν ό,τι ονειρευόσουν. Είμαι κληρικός, Έντ, οι άνθρωποι έρχονται σε μένα για να διώξουν από πάνω τους οποιαδήποτε αμαρτία τους βαραίνει. Καταλαβαίνεις πως έχω ορκιστεί να μην αποκαλύπτω σε κανέναν τα μυστικά της εξομολογήσεως. Όμως, στην περίπτωση αυτή κινδυνεύεις και θαρρώ πως δεν θα είναι παράπτωμα αν σπάσω τον όρκο μου. Εξάλλου, δεν θα αποκαλύψω στοιχεία από άλλη εξομολόγηση, παρά απ' τη δική σου σε εσένα τον ίδιο. Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά. Σχεδόν καθημερινά μου μιλούσες για την αδιαφορία που σου προκαλούσε η γυναίκα σου, την προσπάθεια που κατέβαλες για να μην την πληγώσεις, μα και την απόγνωσή σου. Ώσπου μια μέρα ήρθες στην εκκλησία πρωτόγνωρα αλλαγμένος. Το πρόσωπό σου φώτιζε ένα τεράστιο χαμόγελο. Ήρθες να εξομολογηθείς, λέγοντάς μου πως είχες διαπράξει την μεγαλύτερη, μα ομορφότερη αμαρτία της ζωής σου. Ήταν έξι μέρες μετά το πρώτο σου φιλί με την όμορφη ζωγράφο, τη Τζούλιετ Χαρτ. Τη γνώρισες απρόσμενα, όσο απρόσμενα δημιουργήθηκε και αυτό το "αγνό ειδύλλιο", όπως το είχες ονομάσει, μεταξύ σας.

-Πώς ακριβώς γνωριστήκαμε, πάτερ;

-Μου είπες πως κάποια μέρα είχε έρθει στο Πανεπιστήμιο όπου δίδασκες φιλοσοφία για τρία χρόνια περίπου. Ήρθε να σε συγχαρεί για το τελευταίο σου βιβλίο, "Η αλήθεια όπως την ξέρει ένας Παντογνώστης".

-Μου φέρνει μνήμες αυτός ο τίτλος. Στ' αλήθεια το έγραψα εγώ;

-Μα ναι, έκανε μεγάλη επιτυχία. Σου χάρισε ακόμη μεγαλύτερη φήμη. Η Τζούλιετ ήταν μια από τις πιο πιστές σου θαυμάστριες, παιδί μου. Γι' αυτό ήρθε εκείνη τη μέρα, για να σου μεταφέρει η ίδια τον θαυμασμό που έτρεφε προς εσένα, να σε δει από κοντά. Ήξερε ότι έχεις σύζυγο μα δεν την ενδιέφερε. Αντιλαμβανόταν την αγάπη που ένιωθε για σένα σαν κάτι ιδεατό, άρα και εξαίσιο, ένα πραγματικό θαύμα. Σου το εκμυστηρεύτηκε αυτό, λέγοντάς σου μάλιστα πως αν σε γνώριζε καλύτερα φοβόταν πως ίσως "καταρρεύσεις" την ίδια στιγμή μπροστά της. Φοβόταν. Εσύ όμως, ακούγοντας τέτοιες κουβέντες από ένα τόσο παρθένο στόμα, σε έκανε να θες να την γνωρίσεις καλύτερα. Μου είπες πως αυτή η επίσκεψη σου άλλαξε τη ζωή. Δε μιλούσες πια άσχημα για τη Σιμόνα. Μάλλον, δε μιλούσες καθόλου για εκείνη. Κι όταν η συζήτηση πήγαινε προς εκεί, τότε κυλούσε ένα δειλό δάκρυ από τα μάτια σου, θυμίζοντάς σου το κακό που της κάνεις, χωρίς να έχεις τέτοια πρόθεση. Το καλοκαίρι πέρασε γρήγορα και ο χειμώνας είχε πια φτάσει. Όλα έγιναν την Πρωτοχρονιά του 1849. Μετά τον ετήσιο χορό που δίνετε με τη γυναίκα σου στη σάλα της έπαυλής σας στο Μπράντφορντ, δικό σου πατρικό, στον οποίο παρευρίσκονταν πάνω από διακόσια άτομα, πήγες να τη συναντήσεις. Ξέρεις, Έντ, όλον αυτό τον καιρό, η Σιμόνα δεν υποψιαζόταν κάτι, όπως πιστεύω, αφού, αν είχε καταλάβει κάτι, σίγουρα θα σε είχε σκοτώσει από την πρώτη στιγμή, δεν θα είχε την υπομονή να περιμένει ως τη στιγμή που θα σας έβρισκε μαζί για να το κάνει.

-Ίσως. Ίσως πάλι, βρήκε το κουράγιο να το κάνει, τρεφόμενη από την μελλοντική εκδίκηση που σχεδίαζε να πάρει. Όταν το μυαλό του ανθρώπου κυριευτεί από δόλιες σκέψεις, τότε ο άνθρωπος αλλάζει. Η συμπεριφορά του, τα αισθήματά του, όλη του η προσωπικότητα μεταμορφώνεται σε τεράστιο

θεριό που ακόμα και μια μικρή ματιά του έχει τη δύναμη να σε τσακίσει. Όμως, εσείς, πάτερ, πώς γνωρίζετε τι ακριβώς συνέβη εκείνη τη μέρα; Αφού, την επομένη με μετέφεραν κατευθείαν εδώ.

-Δε γνωρίζω λεπτομέρειες. Όσα ξέρω τα έμαθα όταν ήρθε η Σιμόνα να με βρει στην εκκλησία, δυο μέρες μετά, στις 2 Ιανουαρίου.

-Ήρθε να σας βρει; Γιατί; Ήξερε για την εξομολόγηση;

-Περίπου. Γνώριζε πως ερχόσουν τακτικά, σχεδόν κάθε μέρα. Η αλήθεια είναι πως ερχόσουν πάντα να με δεις. Σου είπα ότι ήμουν παιδικός φίλος με τον πατέρα σου και έτρεφα γι' αυτόν μεγάλη αγάπη. Όταν πέθανε, ήταν ένα τεράστιο πλήγμα για μένα. Η Σιμόνα ήρθε να με βρει λοιπόν, για να της πω τι ήξερα για σένα και τη Τζούλιετ. Δεν ήθελε να μάθει ο κόσμος τίποτα. Φοβόταν ότι θα στιγματιστεί. Με ρωτούσε για εκείνη τη νύχτα. Πίστευε πως με είχες προετοιμάσει γι' αυτό που θα γινόταν.

-Μα πώς είναι αδύνατον! Πώς να ξέρω τι ήταν ικανή να κάνει;

-Καταλαβαίνω, μα δεν μπορούσα να την πείσω πως δε γνώριζα τίποτα. Τότε, την είδα να μεταμορφώνεται σ' αυτόν τον άλλον άνθρωπο που ανέφερες πριν. Το πρόσωπό της είχε αγριέψει και με κοιτούσε με μια φοβερή απέχθεια. Συνέχισα λέγοντάς της πως ακόμα κι αν μου έλεγες κάτι, δεν είχα το δικαίωμα να το πω σε κανέναν. Τότε με απείλησε πως θα με σκοτώσει και άρχισε να βλαστημάει. Με απείλησε πως θα με κλείσει κι εμένα στο ίδρυμα. Δεν το πίστεψα. Θεώρησα πως ήταν κάτι που είπε πάνω στα νεύρα της. Όμως, η γυναίκα αυτή, Έντ, είναι εντελώς παράφρων! Το βράδυ της ίδιας μέρας, καθώς έφευγα από την εκκλησία, μια άμαξα στεκόταν απ' έξω. Δυο μεγαλόσωμοι άνδρες έτρεξαν προς το μέρος μου, με κράτησαν και κυριολεκτικά με έσυραν μέχρι την άμαξα, όπου βρίσκονταν κι άλλοι δύο άνδρες για παραπάνω προστασία για να μην τους ξεφύγω. Από τότε είναι η νοσοκόμα μου και κατά καιρούς με ενοχλεί με ανόητους σαρκασμούς και χυδαιολογίες.

-Όσον αφορά το μέγεθος της παραφροσύνης της, το έχω διαπιστώσει και μόνος μου! Μα πώς δεχτήκατε να έρθετε εδώ και να μείνετε μέχρι τώρα; Εγώ φταίω γι' αυτό, εγώ τα προκάλεσα όλα.

-Έντ, αυτή η γυναίκα σε έβαλε να σκοτώσεις έναν άνθρωπο.

-Κι εγώ το έκανα.

-Δεν μπορούσες να κάνεις αλλιώς. Θα σκότωνε κι εσένα.

-Θα ήταν προτιμότερο αυτό, παρά να σκοτώσω την κοπέλα που αγαπούσα τόσο.

-Τώρα δεν διορθώνεται τίποτα, δυστυχώς. Σημασία έχει τι θα κάνουμε από δω και μπρος.

-Δεν ξέρω, πάτερ. Δεν έχει νόημα να γυρίσω σπίτι, εκεί που έμενα μ' εκείνη. Το μόνο που θέλω είναι να την σκοτώσω.

-Μην το λες αυτό.

-Το εννοώ. Δε μ' ενδιαφέρει τίποτα άλλο. Μόνο αν την σκοτώσω θα είμαι λίγο πιο ήσυχος. Κατέστρεψε τόσες ζωές. Της Τζούλιετ, τη δική σας, τη δική μου, του παιδιού μου. Άραγε θα μπορέσω ποτέ να τον ξαναδώ;

-Έντ, παρέλειψα να σου πω για την Τζούλιετ. Βρήκαν το πτώμα της το άλλο πρωί μέσα σε ένα μπαούλο, στα σκουπίδια.

-Πώς; Αυτό, είμαι σίγουρος πως δεν το έκανα εγώ. Ήταν πράξη της Σιμόνας. Είναι γεμάτη μίσος για μένα. Πάτερ, σας ευχαριστώ που μου τα είπατε όλα αυτά. Θα 'θελα μόνο να μου κάνετε τη χάρη που σας ζήτησα.

-Θα σου κάνω τη χάρη, Έντ. Να προσέχεις τώρα πως θα φύγεις, μην σε

καταλάβει.

-Εσείς πώς θα φύγετε;

-Θα περιμένω λίγο ακόμα και θα φύγω λίγο αργότερα. Καληνύχτα Έντ και... μείνε ψύχραιμος μόλις την δεις, μην καταλάβει ότι ξέρεις. Να είσαι προσεκτικός. Αν υποψιαστεί το παραμικρό...

-Μην ανησυχείτε, πάτερ. Καληνύχτα.

Γυρνώντας στο δωμάτιό μου ήμουν ζαλισμένος από όλα τα γεγονότα που αγνοούσα ως τώρα. Περνώντας από το δωμάτιό της μου πέρασε για μια στιγμή στο μυαλό η ιδέα να μπω μέσα και να την στραγγάλισω. Ήταν τόσο εύκολο, ήταν η μόνη ευκαιρία να νιώσω ελεύθερος. Σα να άκουγα τη βαριά της ανάσα, καθώς θα σκέπαζα το πρόσωπό της με το μαξιλάρι. Σα να τη βλέπω να προσπαθεί να αναπνεύσει μάταια. Και ύστερα από λίγα μαγικά λεπτά, το θαύμα θα γινόταν, θα ήταν εκεί, μπροστά μου. Θα κοιμόταν πια και δε θα ξαναέκανε κακό σε κανέναν. Ήταν όμως ο εύκολος τρόπος και, στη ζωή, ο εύκολος τρόπος δεν είναι πάντα και ο πιο σωστός.

Παρασκευή, 25 Φεβρουαρίου 1853

Κοιμήθηκα τόσο ήρεμα το βράδυ! Στον ύπνο μου εμφανίστηκε η Τζούλιετ, η γαλάζια οπτασία που βουτούσε το πινέλο της στη θάλασσα, γέμιζε πινελιές το λευκό καμβά του δωματίου και του έδινε χρώμα. Τον χρωμάτιζε κίτρινο, κόκκινο, πορτοκαλί. Έδειχνε τόσο χαρούμενη την ώρα που αναμείγνυε όλα τα χρώματα μαζί. Έδειχνε ευτυχισμένη. Κι εγώ έκανα να την πιάσω, να σηκωθώ απ' το μελαγχολικό μου κρεβάτι μα πλατσούριζα μες στα χρώματα. Τα πόδια μου γλιστρούσαν κι έπεφτα. Είχα γίνει κι εγώ ένα με τα χρώματα. Δεν ξεχώριζα απ' το δωμάτιο. Στην αρχή μ' άρεσε που ήταν όλα τόσο ζωντανά, φωτεινά, το λάτρευα. Όμως μετά, μετά κατάλαβα πως είχα γίνει ένα με το δωμάτιο και πως πάντα θα έμενα εκεί. Θαβόμουν σιγά σιγά από το κόκκινο, το πορτοκαλί. Πολεμούσα να σηκωθώ, τίποτα. Τόσο γλυκά χρώματα κι όμως πνιγόμενοι μέσα τους και δεν αντιστεκόμουν πια. Δεν ήθελα πια. Το συνήθισα και χανόμουν στη δύνη. Γινόμουν κι εγώ μια πινελιά. Η Τζούλι με κοιτούσε. Ήταν γαλήνια και έδειχνε εκστασιασμένη από τη χρωματική πανδαισία, τόσο που άρχισε να χαμογελάει. Τα χέρια της πέταξαν από πάνω τους την παλέτα και το πινέλο και το ένα έπεφτε πάνω στο άλλο όλο και πιο γρήγορα. Άρχισε να χειροκροτεί. Το θέαμα της προκαλούσε θαυμασμό. Μου μιλούσε. Μου φώναζε «Είσαι κι εσύ πια χρώμα. Είσαι το καφέ, είσαι το κίτρινο, το πορτοκαλί. Είσαι η δική μου ζωγραφιά, σε έφτιαξα μόνη μου!» Κι όσο οι μπογιές με έπνιγαν τόσο αναμειγνύονταν τα χρώματα και σχημάτιζαν άλλα, ακόμα πιο φωτεινά. Τι παράξενο όνειρο! Τόσο όμορφο στην αρχή, μα εξελίχθηκε σε εφιάλτη.

Πέρασε η Σάρλι πριν λίγο, ή Σιμόνα; Δεν ξέρω πια. Προτιμώ να τη λέω Σάρλι, το Σιμόνα με ξενίζει. Ήρθε για τα πρωινά μου φάρμακα και το πρωινό μου. Δεν την κοιτούσα στα μάτια, απέφευγα. Είχα την αίσθηση πως αν την κοιτούσα θα τα καταλάβαινε όλα.

-Καλημέρα, σερ Έντγκαρντ.

-Καλημέρα.

-Είστε κακόκεφος σήμερα;

-Δεν είχα καλόν ύπνο.

- Θέλετε να σας φέρω ένα παυσίπονο;
- Όχι, ευχαριστώ. Πιστεύω πως τα φάρμακα που ήδη παίρνω είναι αρκετά.
- Πολύ καλά. Καλή σας μέρα τότε.

Η πρώτη συνάντηση μετά τα φοβερά γεγονότα που έμαθα πέρασε αναίμακτα. Δε θα μπορέσω για πολύ καιρό ακόμα να κοροϊδεύω τον εαυτό μου. Κάθε ιστορία έχει κι ένα τέλος, σύντομα θα πρέπει να βρω το τέλος αυτής εδώ της ιστορίας. Δε με σκοτίζει αν θα είναι όμορφο ή άσχημο, θέλω μόνο να τελειώσει.

Σάββατο, 26 Φεβρουαρίου 1853

Καλημέρα Έντ! Άλλη μια μέρα κλεισμένος εδώ μέσα. Άλλη μία και θα μετρήσω πολλές ακόμα. Μετανιώνω τη στιγμή που θυμήθηκα, τη στιγμή που άρχισα να γράφω. Καλύτερα ήμουν όταν ζούσα ανίδεος, χωρίς να θυμάμαι τι έχω κάνει, χωρίς να θυμάμαι αυτήν. Ίσως να μην ξαναγράψω. Τι νόημα έχει άλλωστε; Τι άλλο θα μπορούσε να συμβεί αντάξιο να ανταγωνιστεί όσα συνέβησαν ως τώρα; Διψούσα τόσο για να επανακτήσω τη μνήμη μου και τελικά δε βγήκε σε καλό δικό μου. Η Σάρλι φρόντισε να καταστρέψει για πάντα τη ζωή μου και τα κατάφερε. Τις τελευταίες μέρες έχω αρχίσει να θυμάμαι κι άλλα για τα παιδικά μου χρόνια. Οι αποκαλύψεις του αιδεσιμότατου Γκάμπριελ άρχισαν να ξεκλειδώνουν σιγά σιγά την πόρτα του αμπαρωμένου μου μυαλού και νομίζω ότι δε θα ήμουν αλαζών αν παραδεχόμουν πως επανήρθα πλήρως. Μοιάζει σαν χθες η πρώτη μέρα που αντίκρισα την "άγνωστη", για μένα, νοσοκόμα Σάρλι, ακόμα κι αν πέρασαν τέσσερα ολόκληρα χρόνια. Θα συμφωνήσω με τον Σαίξπηρ πως ο χρόνος φεύγει γρήγορα όταν περνά με λύπες. Ωστόσο, στο ότι η καλύτερη εκδίκηση είναι η σιωπή, σ' αυτό όχι. Σ' αυτό τον αμφισβητώ. Δεν πρόκειται να τα παρατήσω και να μην αντιδράσω, γιατί ζω για τη στιγμή που θα καταλάβει πως ανακάλυψα τι έχει κάνει μέχρι τώρα. Θα την δω να ικετεύει για να της χαρίσω τη ζωή. Κι όταν θα σιγουρευτεί πως με έπεισε και πως έχει τη ζωή μπροστά της, όταν θα είναι σίγουρη πια πως μπορεί να συνεχίσει να βασανίζει τους ανθρώπους, τότε θα την κατασπαράξω σα να την έχουν ρίξει σε αρένα με δέκα πεινασμένα λιοντάρια.

Κυριακή, 6 Μαρτίου 1853

Το μυαλό μου παίρνει στροφές και δεν μπορώ να το σταματήσω. Δε λογαριάζω πια αν είναι σωστά αυτά που σκέφτομαι ή λάθος, δε μ' ενδιαφέρει. Έχω ένα σχέδιο στο μυαλό μου, που αν καταφέρω να το θέσω σε λειτουργία, η Σάρλι θα σταματήσει πια να κάνει κακό στον κόσμο κι εγώ ίσως βγω από εδώ επιτέλους. Πρέπει μόνο να καταφέρω να την... χωρίς να καταλάβει κανείς και μετά να προλάβω να τρυπώσω στο πέρασμα που θα φτιάξω και να βγω στο δρόμο. Ύστερα, θα τρέξω λίγο μέχρι να απομακρυνθώ κι έτσι πια, θα έχω ξεφύγει εντελώς. Λοιπόν, ας πάρουμε σαν βάση τον κεντρικό διάδρομο. Περιβάλλεται από δωμάτια, αυτά των ασθενών και εκείνα των νοσοκόμων προς το τέλος του. Στην αρχή του διαδρόμου υπάρχει μια καμάρα που οδηγεί στο προαύλιο. Περιμετρικά του προαυλίου υπάρχει ένας αρκετά ψηλός πέτρινος φράχτης. Έχω παρατηρήσει ότι στην αριστερή γωνία του προαυλίου

ο φράχτης έχει φαγωθεί, λείπουν κάποιες μικρές πέτρες. Δεν έχει σχηματιστεί ολόκληρη τρύπα, όμως είναι εύκολο να γίνει. Πέρα απ' αυτόν τον φράχτη υπολογίζω πως είναι ο δρόμος. Από αύριο, μόλις βγω έξω θα φροντίσω να βρω έναν τρόπο για να καθίσω στη γωνία και να γκρεμίσω τις γύρω γύρω πέτρες της τρύπας που ήδη υπάρχει.

Αυτός ο φράχτης μου θυμίζει έντονα τους παλιούς πύργους, βασικό χαρακτηριστικό αστικών μύθων για δράκουλες και φρικιά της νύχτας. Από μικρός άκουγα αυτές τις ιστορίες και με εξέπληττε το ότι θα μπορούσε κάτι τέτοιο να είναι αλήθεια. Αυτοί οι μύθοι για χρόνια ταξιδεύουν από τη μακρινή Πενσυλβανία για να φτάσουν τελικά μέχρι το μέρος που έμενα, στο Λονδίνο. Και μόνο τα χιλιόμετρα που έχει διανύσει ένας τέτοιος μύθος με κάνει να αναρωτιέμαι πόσες πιθανότητες έχει για να είναι αληθινός. Αλλά ακόμα κι αν ήταν, τα αρχικά στοιχεία θα έχουν αλλοιωθεί στο έπακρο, με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν σίγουρο πια πως όλα όσα λέγονται μέχρι τώρα γι' αυτά να είναι απλές εικασίες. Και οι πύργοι τότε; Είναι η τρομακτική και επιβλητική μορφή τους που σε κάνει κοιτάζοντάς τους να φτιάχνεις με το μυαλό σου παραμύθια για να επαγρυπνείς την φαντασία σου; Εμένα πάντως μ' αρέσει να μιλάω γι' αυτά. Με εκστασιάζει να ακούω ιστορίες -θαρρώ πως από μικρός μου έλεγαν- για βρικόλακες. Και μόνο η λέξη αυτή παρασύρει το σκεπτικό σου σε ψηλόλιγνους χλωμούς άνδρες με ανατριχιαστικό παρουσιαστικό, που μένουν σ' αυτούς τους μεγάλους πύργους πάνω σε σκοτεινούς λοφίσκους, όπου για να φτάσεις είσαι αναγκασμένος να διασχίσεις το ένα και μοναδικό στενό λοξό δρομάκι που περιβάλλεται από πυκνά δάση. Το βράδυ τους φανταζόμουν να πετούν με τις μεγάλες κατάμαυρες κάπες τους έξω από το παράθυρο του δωματίου τους, που βρισκόταν στο πιο ψηλό σημείο του πύργου. Στο βαθύ σκοτάδι του ουρανού ξαφνικά μεταμορφώνονταν σε νυχτερίδες για να βοηθηθούν στο πέταγμα κι ύστερα η βραδινή τους βόλτα θα κατέληγε στο δωμάτιο κάποιας νεαρής όμορφης κοπέλας, η οποία θα χαιρόταν τον τελευταίο της ύπνο. Σύμφωνα με τα όσα έλεγαν οι γυναίκες μεταξύ τους στις γειτονιές του Λονδίνου, οι βρικόλακες έμπαιναν απ' το -πάντα ανοιχτό- παράθυρο του δωματίου, πλησίαζαν την κοπέλα και, δίχως να τους αγγίξει η ομορφιά που αντίκριζαν, τους ρουφούσαν το αίμα από το λευκό λαιμό τους. Δε σταματούσαν μέχρι να το πιουν όλο και ακόμα δεν ξεδιψούσαν. Τότε, μας έλεγαν πως, η κοπέλα πέθαινε για λίγα λεπτά και μετά ξαναζωντάνευε, γινόταν κι εκείνη μια απ' αυτούς. Νομίζω πως όλες αυτές οι ιστορίες άρχισαν να αναπλάθονται από τους Λονδρέζους και, πιο συγκεκριμένα, από τους γείτονες, όταν ανακαλύψαμε έναν απ' αυτούς τους πύργους σε ένα μέρος κοντά στο σπίτι μου. Θυμάμαι πως είχαμε πάει με τα παιδιά για να το εξερευνήσουμε! Ω, η παιδική φαντασία έχει τη δύναμη ν' αλλάξει τον κόσμο! Τολμήσαμε να μπούμε μέσα, θυμάμαι! Όλα ήταν τόσο βρόμικα, γεμάτα αράχνες! Δε δίστασα να φωνάξω αν ήταν κάποιος μέσα, μα καμία απάντηση. Ο κάτω όροφος ήταν αρκετά μεγάλος. Υπήρχε ένα μεγάλο στρογγυλό τραπέζι στη μέση του δωματίου, ακόμα στρωμένο με ένα μαύρο βελούδινο επίσημο τραπεζομάντιλο, γύρω γύρω καρέκλες, τόσο ψηλές που θύμιζαν θρόνους. Κάτω από μία καρέκλα ανακαλύψαμε ένα πεθαμένο μαύρο γατάκι που πρέπει να βρισκόταν εκεί αρκετό καιρό. Το δύστυχο ήταν καλυμμένο από μυρμήγκια που μάζευαν τις προμήθειές τους για το χειμώνα. Η ατμόσφαιρα αυτή με έκανε να τρέμω από το φόβο μου, την ίδια στιγμή που κάτι μέσα μου πετάρριζε από αγωνία για το τι με περιμένει όντας, παρολ' αυτά, ενθουσιασμένος γι' αυτή μου την ανακάλυψη. Και τα υπόλοιπα παιδιά κάπως έτσι ένιωθαν,

φαντάζομαι. Δειλά δειλά ανεβήκαμε τα ξύλινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο πάνω πάτωμα. Δεν επιχειρήσαμε βέβαια να ακουμπήσουμε την κουπαστή της σκάλας, αφού ούτε το χρώμα της ξεχωρίζαμε καλά καλά, από τη σκόνη. Στο τελευταίο σκαλί αντικρίσαμε μπροστά μας τις πόρτες των δωματίων. Ήταν πέντε δωμάτια, η όψη των οποίων ήταν η μια πιο τρομακτική από την άλλη. Μπήκαμε στο πρώτο από αριστερά, το μπάνιο, το οποίο δεν έμοιαζε καθόλου με τα μπάνια των υπολοίπων Λονδρέζικων κατοικιών. Η αλήθεια είναι πως ήταν πολύ καλοφτιαγμένο. Δίπλα από το νιπτήρα κρεμόταν μια μικρή μωβ πετσέτα, από πάνω του στεκόταν ένας μισοσπασμένος καθρέπτης -δεν επιχειρήσε κανείς μας να κοιταχτεί! Η μπανιέρα ήταν τεράστια και, άθελά μου μού προκάλεσε γέλιο το γεγονός ότι και οι βρικόλακες πλένονται! Δεν είχα σκεφτεί ποτέ την ανθρώπινη πλευρά τους, η οποία ίσως και να μην υπάρχει, αν δηλαδή οι ίδιοι υπάρχουν. Προχωρήσαμε στο επόμενο δωμάτιο, το υπνοδωμάτιο. Στη δεξιά πλευρά βρισκόταν το κρεβάτι και όχι φέρετρο, όπως αναμενόταν! Ήταν ένα φυσιολογικό κρεβάτι με λευκά σεντόνια και μια μεγάλη κουνουπιέρα από πάνω του-μ' έκανε να υποθέσω πως ήταν το δωμάτιο των ξένων! Και τα υπόλοιπα δωμάτια ήταν το ίδιο συνηθισμένα, γεγονός που μας δημιούργησε ένα κύμα απογοήτευσης σαν κι αυτό που με κατακλύζει μέχρι τώρα όταν εξερευνώ κάτι ξένο. Είχαμε χάσει κάθε ενδιαφέρον πια και κατεβαίναμε τη σκάλα για να φύγουμε. Εκείνη τη στιγμή ακούσαμε ένα θρόισμα από τα πάνω δωμάτια. Ένιωσα την παρουσία κάποιου, μα δεν καθίσαμε για να τον αντικρίσουμε κιάλας! Ούτε που κατάλαβα πώς φτάσαμε ο καθένας στο σπίτι του να τρώει με τους δικούς του. Τί νοσταλγικές που είναι οι παιδικές αναμνήσεις! Τι χαζές που είναι αυτές οι ιστορίες! Μα νύχτωσε κιάλας, καλύτερα να πέσω για ύπνο τώρα.

Δευτέρα, 7 Μαρτίου 1853

Τι λαμπερός ήλιος! Θέλω να τον κοιτάξω στα μάτια, μακάρι να μπορούσα. Είναι αξιοθαύμαστο το μυστήριο που αποτελεί το φως του ηλίου, μόνο και μόνο διότι κανείς ως τώρα δεν έχει καταφέρει να τον αντικρίσει κατάματα.

Το απόγευμα θα κάνω την πρώτη προσπάθεια να σπάσω τις μικρές πέτρες του φράχτη. Μα ακόμα κι αν τα καταφέρω χωρίς να γίνω αντιληπτός, κάποιος σίγουρα δεν θα προσέξει την μεγάλη τρύπα που θα έχει σχηματιστεί; Κάτι θα σκεφτώ και γι' αυτό...

Την ίδια μέρα το απόγευμα

Τα κατάφερα! Έκανα τουλάχιστον την αρχή. Συνεννοήθηκα με τη μισ Ρίτα, τον Στεφ και τον Άαρν. Καθίσαμε στο παγκάκι που βρισκόταν στη γωνία. Εκείνη κάθισε λοξά για να με καλύπτει και άρχισα να σκαλίζω τις πέτρες με τα χέρια. Οι άλλοι δυο δεν συμμετείχαν ιδιαίτερα, η κατάστασή τους δεν το επέτρεπε. Ο Στεφ κοιτούσε το υπερπέραν ψιθυρίζοντας και ο Άαρν παρέμεινε σιωπηλός μέχρι την ώρα που ήρθε η νοσοκόμα του για να τον πάρει μέσα. Ευτυχώς, εκείνη την ώρα πρόλαβα να κρύψω τα χέρια μου που ήταν μες στα χώματα. Μόλις ήταν ώρα να φύγω, ξανατοποθέτησα τις πέτρες στη θέση τους, έτσι ώστε να μη φανεί η διαφορά. Πιστεύω πως σε λιγότερο από μια εβδομάδα θα έχω τελειώσει.

Σάββατο, 12 Μαρτίου 1853

Είμαι πολύ χαρούμενος! Σήμερα είναι η μέρα που θα απαλλαχτώ απ' αυτή τη γυναίκα. Πρέπει να γίνει το βράδυ, αφού έρθει στο δωμάτιό μου και γυρίσει στο δικό της για να κοιμηθεί. Οι σχέσεις μας πια είναι τελείως τυπικές. Προφανώς κάτι έχει καταλάβει, γι' αυτό δεν πρέπει να καθυστερήσω άλλο.

Κυριακή, 13 Μαρτίου 1853

Το κεφάλι μου με πιέζει πάλι. Δε νιώθω καλά. Συμβαίνουν περίεργα πράγματα. Ως τώρα είχα ξεκαθαρίσει τις σκέψεις μου μα ίσως έκανα λάθος. Ίσως όλα αυτά που ζούσα να μην ήταν τίποτα παραπάνω από τη φυλακισμένη μου φαντασία που έκανε τερατώδεις προσπάθειες για να ελευθερωθεί και να αρπάξει τα ινία του μυαλού μου. Κι ο παπάς... Αν ήταν κι αυτός απόκτημα της φαντασίας μου; Δεν τον έχω ξαναδεί. Ακόμα και η Σάρλι μου φέρεται απολύτως φυσιολογικά. Όλα τα βλέπω πάλι τόσο θολά. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Αρχίζω να πιστεύω πως τίποτα απ' όλα αυτά δεν ήταν αλήθεια. Πρέπει να ξεκουραστώ.

-Καλησπέρα σας, κύριε Έντγκαρντ! Πώς είστε; Σας πήρε ο ύπνος από το πρωί!

-Τι ώρα είναι;

-Είναι πέντε το απόγευμα. Νιώθατε κουρασμένος;

-Ναι, ήμουν εξαντλημένος. Δε νιώθω πολύ καλά.

-Θέλετε να καθίσω να σας κάνω παρέα;

-Όχι, μην ενοχλείστε, καλά είμαι.

Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Ήθελε να καθίσει να μου κάνει παρέα. Αρχίζω να πιστεύω πως ήταν όλα στο μυαλό μου. Είναι σα να ξύπνησα από όνειρο.

Δευτέρα, 14 Μαρτίου 1853

Δεν κοιμήθηκα καλά το βράδυ. Έβλεπα άσχημα όνειρα. Έβλεπα πως η Σάρλι προσπαθούσε να με σκοτώσει. Ξύπνησα και έβλεπα τη σκιά της στον τοίχο. Όμως, τώρα πια δεν είμαι σίγουρος για τίποτα. Άρχισα να ξαναπαίρνω τα φάρμακα,

κατάλαβα πως θέλει να με βοηθήσει. Είναι καλός άνθρωπος. Ίσως εγώ έφταιγα. Την κοπέλα εκείνη, την Τζούλιετ, φοβόμουν να το παραδεχτώ μα... Ήξερα τι έκανα όταν τη χάιδεπα μ' εκείνο το μαχαίρι. Το ήθελα. Δε μ' αγαπούσε. Με κορόιδευε. Ενώ η Σάρλι... Ποτέ δε θα το 'κανε αυτό εκείνη. Ω, είσαι τόσο κακός άνθρωπος, Εντ. Τόσο κακός! Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα...

Πέμπτη, 17 Μαρτίου 1853

Σήμερα όλη μέρα ήμουν πολύ άσχημα. Είχα υψηλό πυρετό που μου προκαλούσε παραισθήσεις. Έβλεπα γύρω μου ανθρώπους, με κοιτούσαν επίμονα, με πλησίαζαν και έτρεχαν κατά πάνω μου. Ο μόνος άνθρωπος που ενδιαφέρθηκε για μένα ήταν η νοσοκόμα μου, η οποία, το γνωρίζω πια καλά, ήταν μαζί μου όχι μόνο επειδή ήταν καθήκον της, αλλά και διότι με νοιάζεται ιδιαίτερα. Βέβαια κι εγώ πάντοτε το αναγνώριζα αυτό. Από τη μέρα που με έφεραν εδώ μετά το ατύχημα, η κυρία Σάρλι ήταν η μόνη που με φρόντιζε.

Το μυαλό μου μερικές φορές δεν με βοηθάει καθόλου. Ας είναι καλά τα θαυματουργά της ιάματα! Χωρίς αυτά θα ζούσα ακόμα αδαώς θαυμάζοντας αδιάκοπα τους ψυχοπαθείς ασθενείς πίσω απ' το παντοτινό μου φίλο, το παράθυρο του δωματίου, αυτό το δωμάτιο με τους ωχρούς τοίχους. Πήρα τον κονδυλοφόρο και άρχισα να γράφω στους τοίχους. Θέλησα να τους γλυκάνω λίγο. Ζωγράφισα ηλιοβασιλέματα, καθώς φανταζόμουν τα χρώματα. Σχημάτιζα ζώα, μικρά πουλάκια, δέντρα... Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Ήρθε εκείνη και τα είδε. Άρχισε να ζωγραφίζει μαζί μου. Νόμιζα, θα μου φωνάξει, μα αντί γι' αυτό, μου αποκάλυψε ντροπαλά πως έχω ταλέντο στη ζωγραφική! Τι ανόητος που ένιωσα μετά από όλα όσα σκέφτηκα γι' αυτήν! Ταυτόχρονα ένιωσα και τόσο γοητευμένος που της άρεσαν οι ζωγραφιές μου! Τι μαγευτικά τοπία μου βασανίζουν το μυαλό! Φοβούμαι πως θα μπω μέσα τους και θα χαθώ, όπως χάθηκε κι η νόησή μου. Ας μπω, σκοτίστηκα!

-Σερ Έντγκαρντ! Έντ! Είστε καλά;

-Μις Σάρλι;

-Είστε καλύτερα τώρα; Ω, Εντ, κατατρόμαξα! Νόμιζα πως κάτι πάθατε. Είχατε σπασμούς για λίγα λεπτά. Το στόμα σας έβγαλε αφρούς.

-Λοιπόν, ώρα μου ήταν να φτάσω και σ' αυτό το σημείο, έτσι δεν είναι;

-Μην το λέτε αυτό, Εντ. Δεν ήταν τίποτα.

Ευχαριστώ μις Σάρλι για την φροντίδα που μου δείχνετε, το εκτιμώ. Ξέρετε, οι τύψεις με βαραίνουν.

-Τύψεις; Μα, γιατί;

-Έχω σκεφτεί πολύ άσχημα πράγματα για σας, μις Σαρλς. Πράγματα που ούτε θα τα φανταζόσασταν και που αν σας τα έλεγα θα χάνατε όλο το θαυμασμό που κρύβετε μέσα σας για μένα, αν υπάρχει ακόμα καθόλου.

-Ω, Εντ, δεν είναι ανάγκη... Τα φάρμακα, ίσως αυτά φταίνε, ναι, σίγουρα. Μην ανησυχείς. Ξεκουράσου.

Κυριακή, 20 Μαρτίου

Σήμερα είναι μια απλή και καθημερινή ημέρα. Δεν έχω ιδιαίτερη διάθεση να βγω, μα ούτε και να κοιμηθώ. Η μις Σάρλι μου πρότεινε από μόνη της να περπατήσω λίγο έξω στο ήλιο, μα το απέφυγα. Θέλω να ξαπλώσω, είμαι αρκετά κουρασμένος.

Σάββατο, 2 Απριλίου 1853

-Εντ, Εντ, ξύπνα φίλε μου. Είσαι καλά; Σε παρακαλώ, μ' ακούς Εντ; Άνοιξα τα μάτια. Όλα φαίνονταν θολά. Ένιωθα καταβεβλημένος. Ήταν ο κληρικός, γι' ακόμη μια φορά ήρθε να με βοηθήσει.

-Αιδεσιμότητα! Καλά είμαι. Δεν έχω ιδέα τι συνέβη.

-Εντ, η Σιμόνα πήρε το ημερολόγιό σου. Το είχε στο δωμάτιό της ένα μήνα, θαρρώ.

-Το διάβασε; Πάνε όλα!

-Το διάβασε, δυστυχώς. Λογικά, δηλαδή. Δεν μπορεί να μην το έχει διαβάσει, σωστά; Το χειρότερο δεν είναι αυτό. Έχει γράψει μέσα.

-Και τι έγραψε δηλαδή;

-Έντ, μείνε ήρεμος σε παρακαλώ, ούτως ή άλλως, τώρα όλα ξεκαθάρισαν. Έγραφε για σένα. Εννοώ, υποτίθεται ότι ήσουν εσύ αυτός που έγραφε στο ημερολόγιο, μα τα έγραφε όλα εκείνη.

-Πώς; Είναι δυνατόν; Και για ποιό λόγο το έκανε αυτό, πάτερ;

Τον κοιτούσα αποσβολωμένος και αδημονούσα για την απάντηση. Το μυαλό μου δεν είχε τώρα χώρο για καμία άλλη σκοτούρα.

-Το έκανε, προφανώς, για να νομίσει όποιος το διαβάσει πως έχεις τρελαθεί στην πραγματικότητα και πως όλα όσα έχεις ζήσει και έχεις διηγηθεί μέχρι τώρα ήταν όλα της φαντασίας σου. Παρουσίασε τον εαυτό της φυσιολογικό κι εσένα παράφρονα!

-Εσείς πώς καταλάβατε τη διαφορά;

-Δεν ήταν δύσκολο. Εκτός του ότι ο γραφικός της χαρακτήρας ήταν διαφορετικός απ' τον δικό σου, παρόλο που μοιάζει -είναι φανερό πως προσπαθούσε να σε μιμηθεί-, αν το κοιτάξεις θα παρατηρήσεις πως τα γράμματά της είναι πολύ πιο έντονα απ' τα δικά σου, μάλλον πίεζε περισσότερο τον κονδυλοφόρο και τον βουτούσε στο μελάνι περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόταν. Απ' αυτό κατάλαβα πως δε συνηθίζει να γράφει όπως εσύ. Επίσης, στην παράγραφο της Κυριακής, 20 Μαρτίου, ξέχασε να προσθέσει το έτος, πράγμα που ποτέ δεν το έχεις κάνει. Πάντα είσαι πολύ προσεκτικός, απ' όσο πρόλαβα να κοιτάξω τα υπόλοιπα κείμενά σου. Εξάλλου, εσύ μετράς τις μέρες για να φύγεις από δω, δεν θα ξεχνούσες μια τέτοια λεπτομέρεια! Α, και κάτι τελευταίο, η τελευταία φορά που έγραψε ήταν πριν δυο εβδομάδες. Εσύ ποτέ δεν είχες αφήσεις τόσο μεγάλο κενό. Ξέρεις γιατί; Γιατί εδώ μέσα δεν έχεις κάτι άλλο να κάνεις, εξάλλου έτσι ξεκίνησες το γράψιμο! Επομένως, τι καλύτερο θα είχες να κάνεις αυτές τις δυο εβδομάδες αν το έγραφες εσύ, τόσο που να μην προλάβαινες να γράψεις παρακάτω; Έχω καταλάβει πως αυτό το τετράδιο για σένα είναι όλη σου η ζωή και πιστεύω πως δεν κάνω λάθος. Εντ, πρέπει να φύγουμε, αυτή η γυναίκα δεν είναι καλά. Σε παρακαλώ, πάρε τον κονδυλοφόρο και προσπάθησε να τα γράψεις όλα τώρα, γρήγορα. Μετά ίσως μας βρει, ίσως δεν προλάβουμε.

Κι έτσι ξεκίνησα. Κι έγραφα, έγραφα... Όλα τα παραπάνω, ακριβώς όπως μου τα είπε. Ο αιδεσιμότητος Γκάμπριελ με βρήκε σε πλήρη απάθεια, σχεδόν σε κώμα. Μπαίνοντας στο δωμάτιο της Σάρλι, μετά από αρκετές ημέρες που είχα χαθεί, επειδή κατάλαβε πως εκείνη πιθανόν να έχει σχέση μ' αυτό, μπήκε κρυφά στο δωμάτιό της και βρήκε το τετράδιό μου, τον κονδυλοφόρο και μαζί, το μελανοδοχείο. Στο κομοδίνο της βρισκόταν ένα μικρό κουτί με χάρτινα, το οποίο στο εξωτερικό του έγραφε Γουντ. Διαβάζοντας τα συστατικά είδε πως

ήταν θοραζίνη, μια ουσία που καταστέλλει τον οργανισμό για μέρες. Ο άνθρωπος αυτός είναι πανέξυπνος. Με την πρώτη υποψία δε δίστασε, έτρεξε για να με βοηθήσει. Όταν προσπάθησε ν' ανοίξει την πόρτα, ήταν κλειδωμένη. Έτσι, διακινδύνεψε να ξαναπάει στο δωμάτιό της για να βρει το κλειδί που βρισκόταν τελικά μέσα στην ντουλάπα της, καλά κρυμμένο. Χωρίς ν' αναλογιστεί τους κινδύνους όλων αυτών και το τι θα του έκανε η Σάρλι αν τον έπιανε στο δωμάτιο ή αν καταλάβαινε πως βρέθηκε εκεί, ήρθε αμέσως να με βρει.

Αν εκείνο το βράδυ δεν με είχε πάρει ο ύπνος, τώρα τίποτα απ' αυτά δεν θα συνέβαινε. Μιλάω για το βράδυ του Σαββάτου, όταν ξάπλωσα και περίμενα τη Σάρλι να έρθει όπως κάθε βράδυ στο δωμάτιο για να πάρω το βραδινό μου και τα φάρμακα. Όμως, πριν ακόμα έρθει, με πήρε ο ύπνος και είδα εκείνο το απαίσιο όνειρο, το θυμάμαι καλά. Επηρεασμένος από το παιδικό μου βίωμα με τους υποτιθέμενους βρικόλακες, ονειρεύτηκα πως ένας απ' αυτούς βρισκόταν στο δωμάτιό μου. Ήταν πολύ άσχημο, αφού οτιδήποτε δει κάποιος στον ύπνο του σίγουρα δεν έχει την κριτική ικανότητα να το αντιμετωπίσει σαν ουτοπική εμπειρία, με αποτέλεσμα να του δίνει πραγματικές διαστάσεις, στο βαθμό που το επιτρέπει το υποσυνείδητο του καθένα φυσικά. Νόμιζα πως ήταν αλήθεια! Αρχισα να φωνάζω μες στον ύπνο μου, έτσι με άκουσε εκείνη και μπήκε να δει τι έπαθα. Παρέλειψα ένα σημαντικό γεγονός βέβαια, αποκοιμήθηκα καθώς έγραφα, πράγμα που σημαίνει πως το ημερολόγιό μου βρισκόταν επάνω μου! Το ονομάζω τραγικό; Το ονομάζω ειρωνικό ή απλά ατυχές γεγονός; Όποια δικαιολογία κι αν επιλέξω, η αλήθεια είναι πως ήμουν αδέξιος και ανεύθυνος. Όπως αναμενόταν, η Σάρλι πήρε το τετράδιό μου και το διάβασε. Ήταν έξυπνο από μέρους της να το παραποιήσει με τον τρόπο που το έκανε, αλλά κι εκείνη φέρθηκε εξίσου αδέξια. Η κρυψώνα της δεν ήταν καθόλου πρωτότυπη, βέβαια, μάλλον δεν υπολόγισε τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ, ευτυχώς για μένα. Τώρα είμαι ασφαλής. Ακολούθησα το αρχικό σχέδιο που είχα στο μυαλό μου. Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι σε μια μπυραρία μαζί με τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ, χαλαρώνοντας από το εξουθενωτικό αυτό βράδυ, πίνοντας τζιν και συζητώντας ακόμα τρομοκρατημένοι μήπως δούμε μπρος μας την παχουλή φιγούρα της Σάρλι. Ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ συμφώνησε μαζί μου πως ήταν θεόσταλτο το γεγονός ότι βγήκαμε απ' το τρομερό αυτό μπουντρούμι τόσο εύκολα, χωρίς να αντιληφθεί το παραμικρό καμιά απ' τις νοσοκόμες, αλλά και κανέναν " υπερφλύαρος " ασθενή! Τελικά, την τελευταία στιγμή, η τύχη να ήρθε με το μέρος μου!

Αν αρχίσω να περιγράψω τα πρώτα μου συναισθήματα αντικρίζοντας την εικόνα του κόσμου που τόσα χρόνια έχασα, είναι σίγουρο πως θα χρειαστώ πολλά τετράδια ακόμη, μα δεν μπορώ και να παραλείψω κάτι τέτοιο, εφόσον μάλιστα βρήκα αρκετές φορές τη δύναμη να περιγράψω τις χειρότερες καταστάσεις που αναγκάστηκα να αντιμετωπίσω μέχρι τώρα. Βγαίνοντας λοιπόν, επιτέλους από το ίδρυμα, ένιωσα, φαντάζομαι, όπως οι δεσμώτες της αρχαίας ελληνικής μυθολογίας, οι αλυσοδεμένοι που είναι κλεισμένοι μέσα σε σπηλιά στα έγκατα της γης και το φως του ήλιου δε φτάνει εκεί κάτω. Μόλις λοιπόν καταφέρνει να βγει κάποιος, σύμφωνα με τα βιβλία του πατέρα, σπάζοντας τις αλυσίδες, φέρεται σαν αγρίμι, -αφού έχει χάσει πια την επαφή με τους γύρω του- σα να βρίσκεται σε έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο απ' αυτόν που έχει μάθει να ζει ως τώρα. Είναι τόσο δύσκολο τώρα γι' αυτόν να προσαρμοστεί στο νέο περιβάλλον που «αντιμετωπίζει», που εξετάζει τα

πάντα γύρω του με υπερβολική παρατηρητικότητα. Κοιτούσα κι εγώ κάπως έτσι και άρχισα να εκτιμώ μέσα μου τους κάτωχρους τοίχους, μόνο και μόνο διότι αποτελούσαν κομμάτι του οικείου μου περιβάλλοντος. Για να μην παρεξηγηθώ βέβαια, σε καμία περίπτωση δε θα μου περνούσε απ' το μυαλό η ιδέα να ξαναπάω εκεί μέσα. Θα ήμουν απροσδόκητα αχάριστος αν συνέβαινε κάτι τέτοιο!

Οι σκέψεις μου περιοριζόνταν στις εικόνες του σπιτιού μου, όχι αυτού που ζούσα μ' αυτή τη γυναίκα, στην πατρική μου οικία αναφέρομαι. Μου έρχονταν ασταμάτητα εικόνες από τα παιδικά μου χρόνια, μαγικές αναμνήσεις! Ένας καταγισμός οραμάτων, θα έλεγα, που με βασάνιζε για λίγα, μα αρκετά για να τσακίσουν την ήδη τσαλακωμένη ψυχολογία μου, δευτερόλεπτα.

Εικόνες έρχονταν κι αμέσως έφευγαν κι έρχονταν άλλες. Μελωδικά ακούσματα πίσω από βροχερά τοπία που τότε με κατέθλιβαν. Πώς εκτιμάς κάτι όταν το χάνεις! Πώς το αναζητάς!

Ω, δεν αντέχω ν' αναπολώ αυτές τις εποχές! Πέρασαν πια! Όπως πέρασε κι η χειρότερη περίοδος της "περίπου ζωής" μου. Και σίγουρα αυτό δε με μελαγχολεί!

«Εντ!» Με διέκοψε η φωνή του κληρικού.

-Ναι, πάτερ;

-Είναι ώρα να φύγουμε, βράδιασε. Πρέπει να φύγουμε όσο πιο διακριτικά γίνεται. Έχεις καμιά ιδέα για το πού θα κοιμηθούμε απόψε; Αύριο ίσως μπορέσουμε να πάμε στο σπίτι της αδερφής μου, στο Κρέις Χιλ. Είναι λίγο πριν το Γουίκφορντ, όχι πολύ μακριά από 'δω. Πρέπει όμως να της μιλήσω πρώτα. Αύριο θα βρούμε έναν τρόπο να επικοινωνήσουμε μαζί της.

-Κι απόψε; Δεν θα πρότεινα το σπίτι μου, κανένα απ' τα δύο. Θα είναι τα πρώτα μέρη που θα ψάξει η Σάρλι.

-Το ίδιο και στην εκκλησία. Πάντως, βλέπω πως δεν την αποκαλείς Σιμόνα.

-Πράγματι. Μου είναι εξαιρετικά δύσκολο να συνηθίσω αυτό το όνομα. Δεν θέλω να το συζητήσω πια. Όπως κι αν τη λένε, γλίτωσα απ' αυτήν, σωστά πάτερ;

-Το ελπίζω, Εντ. Το εύχομαι.

-Λοιπόν, τι θα κάνουμε τώρα; Πού θα περάσουμε το βράδυ;

-Μπορούμε να κρυφτούμε εδώ, στο Σεν Άντριους.

Μα, εδώ δεν είναι ακόμα πιο επικίνδυνα; Μην ξεχνάτε πως θα μας ψάχνουν ήδη οι Αρχές.

-Σωστά.

-Ας καθίσουμε τότε εδώ προς το παρόν, μέχρι να σκεφτούμε κάτι.

-Ξέρετε, φεύγοντας, η μισ Ρίτα με ρώτησε πού θα πάμε.

-Της είπες;

Ναι, αλλά μην ανησυχείτε. Είναι έμπιστο άτομο. Δεν πρόκειται να δημιουργήσει πρόβλημα. Της είπα πως θα καθίσουμε σε μια μπυραρία. Εξάλλου, δεν ήξερα ακριβώς πού είναι. Δεν έχω ξανάρθει.

-Πιστεύεις πως θα βρει κάποιον τρόπο να μας βοηθήσει;

-Δεν προλάβαμε να μιλήσουμε. Μόνο αυτό της είπα. Μα, πραγματικά, είναι πολύ πιθανό. Ω, μα θα είναι υπέροχο κάτι τέτοιο. Ας περιμένουμε λοιπόν, δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο.

-Κι αν δεν έρθει κανείς για μας;

-Ας ελπίσουμε πως θα έρθει, πάτερ.

Περιμέναμε αρκετή ώρα για κάτι που καθόλου σίγουρο δεν ήταν. Η ελπίδα

οδηγεί τον άνθρωπο σε πράξεις που, πολλές φορές, είναι άνω των δυνάμεών του. Όμως, γι' ακόμη μια φορά, δε γνωρίζω αν ονομάζεται τύχη ή μάννα εξ' ουρανού, μα κάποιος, κάτι, μας βοήθησε και τα πράγματα ήρθαν έτσι ώστε να μη χρειαστεί τελικά να κοιμηθούμε στα απόμερα σοκάκια του Σεν Άντριους, τα αφιλόξενα στενά σοκάκια -όχι πιο αφιλόξενα, βέβαια, από το δωμάτιο και την ατμόσφαιρα του ιδρύματος.

Ο κληρικός πρόσεξε τη χρυσή αλυσίδα που οδηγούσε στο μικρό στρογγυλό μου ρολόι, καθώς την τράβηξα από τη θήκη του πουκαμίσου μου για να δω την ώρα.

Ο κληρικός αμέσως θυμήθηκε το ρολόι Συγκινημένος, αφού με ρώτησε και του είπα πως δεν ξέρω πώς βρέθηκε επάνω μου τόσον καιρό, μου είπε πως ήταν του πατέρα μου. Ο ίδιος ο κληρικός του το είχε δωρίσει σε κάποια γενέθλιά του.

Είχαν ήδη περάσει τρεις ώρες. Η αίσθηση της απελπισίας ταλάνιζε τώρα την ήδη ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Κι οι δυο στεκόμασταν αμίλητοι να κοιτάμε το δρόμο τόσο ανυπόμονα! Η δική μου θέση ήταν λίγο ευκολότερη, αφού τόση ώρα έγγραφα κι είχα κάτι να ασχολούμαι. Ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ, αντίθετα, βασανιζόταν με μια έντονη αμηχανία που τον έκανε να κοιτάει το αγαπημένο ενθύμιο κάθε τόσο, αναστενάζοντας αγχωμένως.

Ξαφνικά, κι ενώ οι πρώτες αχτίδες του ηλίου αγκάλιασαν τη σκοτεινή γωνιά που καθόμασταν, η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκε φουριόζος ένας άνδρας που κοιτούσε επίμονα γύρω του, δείχνοντας φανερά πως ψάχνει κάποιον. Φορούσε ένα σκούρο κοστούμι και στο χέρι του κρατούσε το ημίψηλο καπέλο του, το οποίο έβγαλε μόλις πέρασε την πόρτα του μαγαζιού. Είχε μαύρα πλούσια μαλλιά και πυκνά μούσια. Το στυλ του ήταν αρκετά προσεγμένο και το ατημέλητο, αξύριστο πρόσωπό του μάλλον ήταν μέσα στα πλαίσια του νεανικού του ύφους. Μόλις μας αντίκρισε, η γκριμάτσα του προσώπου του άλλαξε αμέσως. Τα φρύδια του δεν ήταν πια τόσο σφιγμένα και τη θέση του αμήχανου χαμόγελού του πήρε ένα άλλο, πιο ελεύθερο και καλοσυνάτο. Ήρθε προς το μέρος μας και χωρίς να ρωτήσει, κάθισε στην άδεια καρέκλα, απέναντί μας.

-Καλημέρα σας! Είστε ο Ένγκαρντ Γουντ;

-Ναι, εγώ είμαι. Κι από δω ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ. Χάρηκα για τη γνωριμία.

-Παρομοίως! Ονομάζομαι Έφραμ Μάιερ, με έστειλε η μισ Φόγιερ.

-Έχω ακούσει για σας. Η κυρία Ρίτα μου έχει πει πως είστε πρώτος της εξάδελφος και ο μόνος που την επισκέπτεται κάθε εβδομάδα, σωστά;

- Δυστυχώς έτσι είναι. Τα παιδιά της δεν έχουν πάει ούτε μια φορά στο ίδρυμα. Με παρακάλεσε να σας βρω και να σας φιλοξενήσω για όσο χρειαστεί στο σπίτι μου, στο Σάουθ Γουίλντ.

«Πού βρίσκεται αυτό, κοντά;» Ρώτησε ο κληρικός.

«Η αλήθεια είναι πως απέχει αρκετά χιλιόμετρα, έχω έρθει με δική μου άμαξα όμως, μην ανησυχείτε».

Ευχαριστήσαμε το νεαρό πολλές φορές για την εξυπηρετική του διάθεση. Τώρα βρισκόμαστε μέσα στην άμαξα κι εγώ έχω εκστασιαστεί μ' όλα αυτά που το χέρι μου γράφει πια μηχανικά. Στην αρχή δεν ήξερα τι να γράψω, όμως είναι εύκολο το να κρατάς σημειώσεις απ' τη ζωή σου. Δε γνωρίζω βέβαια τι είναι καλύτερο για το ίδιο το γραπτό, το να ζεις υπερβολικά ήρεμα ή υπερβολικά πολυτάραχα. Ποιος ξέρει; Όπως και να' χει, θα πρέπει να αρκεστώ σ' αυτά που έχω. Φρονώ δε, πως όλα αυτά ίσως να έγιναν και για

καλό. Το λέω διότι, πριν μου συμβούν αυτά τα γεγονότα, δεν εκτιμούσα αρκετά πράγματα. Μέχρι να επανέλθει πλήρως η μνήμη μου, θεωρούσα θησαυρό και την παραμικρή λεπτομέρεια που επανερχόταν στο νου. Εκτίμησα ακόμα και τις μουντές, βροχερές ημέρες του Λονδίνου, την αντηλιά που έπεφτε πάνω μου και με τύφλωνε το καλοκαίρι, την υγρασία που μούδιαζε τα άκρα μου τα καθημερινά κρύα πρωινά που περπατούσα στο δρόμο αναγκαστικά για να πάω στη δουλειά. Πόση αχαριστία! Πόση αλαζονεία κυριεύει τους ανθρώπους ήδη από τα πρώτα χρόνια της ζωής τους! Κακόηχο άκουσμα μοιάζει για μένα η φτώχεια, δεν την έζησα. Τα αγαθά του κόσμου, όλα μαζεμένα σ' εμένα. Τι ανόητη παιδεία αποκόμισα από τους δικούς μου που τα πάντα έκαναν για να με μορφώσουν! Και το μόνο αντάλλαγμα που μου ζήτησε ο πατέρας -ω, μα είναι τόσο οδυνηρό να τα ενθυμούμαι- μόνη του έγνοια ήταν να παντρευτώ τη Σιμόνα. Αν ήταν εδώ άραγε, θα μου ζητούσε συγχώρεση γι' αυτό του το λάθος; Θα ενστερνιστώ τη σοφή ρήση του αγαπημένου Σαίξπηρ πως η συνείδηση είναι χίλια σπαθιά, διότι, δε θα ήταν φρόνιμο να ρίξω όλο το φταίξιμο στον πατέρα. Μόνος μου πήρα εκείνο το μαχαίρι. Μόνος μου σκότωσα την πανέμορφη ζωγράφο. Εγώ, κανείς άλλος, ούτε η ίδια η Σιμόνα φταίει, παρόλο που εκείνη ήταν η ηθική αυτοουργός. Ποτέ δεν θα έκανα κάτι τέτοιο με τη δική μου βούληση, μέχρι τότε τουλάχιστον. Ω, Σιμόνα! Ανάξια λόγου είσαι, θλιβερή νοσοκόμα! Ανάξια, τ' ακούς;

Κυριακή, 3 Απριλίου 1853

Με την άφιξή μας στο σπίτι, ο Έφραμ μας ξενάγησε σε όλα τα δωμάτια. Είναι πολύ φιλικός μαζί μας. Ανέβηκα στον επάνω όροφο και αμέσως ξάπλωσα στο νέο μου κρεβάτι. Τι όμορφη αίσθηση! Όχι πια ωχροί τοίχοι! Αυτοί εδώ είναι ντυμένοι με μια ζεστή ζαχαρί ταπετσαρία γεμάτη με λουλούδια. Μου φαίνεται πολύ οικείο το περιβάλλον αυτό. Στα αριστερά της πόρτας στεκόταν ένα μεγάλο σκαλιστό γραφείο μαζί με μια βιβλιοθήκη, γεμάτη από βαριά βιβλία. Εκεί θα γράφω από δω και στο εξής. Είμαι τόσοσ χαρούμενος που τελείωσαν όλα.

Μεσημέριασε. Μόλις με φώναξε ο Έφραμ για να κατέβω για φαγητό. Έριξα μια κλεφτή ματιά στο παράθυρο. Η θέα ήταν καταπληκτική! Το παράθυρό μου έβλεπε στον καταπράσινο κήπο με τα δεκάδες διαφορετικά παρτέρια να στέκονται δίπλα δίπλα το ένα με τ' άλλο. Δεν υπήρχε φράχτης, ούτε ανόητα, εκνευριστικά λευκά παγκάκια. Υπήρχε, αντίθετα, ένας στενός διάδρομος που χώριζε το καταπράσινο γκαζόν και οδηγούσε στο δρόμο. Ο Έφραμ είχε και μια μικρή σκυλίτσα, τη Μάργκαρετ. Ένα καφετί κουταβάκι που το περισύλλεξε απ' τα στενά της πόλης. Την βλέπω να παίζει στον κήπο με ένα μικρό γατάκι που την επισκέφτηκε. Είναι πολύ χαριτωμένα τα δυο τους. Πόσο διαφορετικά είναι τώρα τα πράγματα! Αν είχα μπροστά μου αυτή την εικόνα στο ίδρυμα, θα τη σχολίαζα απαθέστατα, είμαι πολύ σίγουρος γι' αυτό. Είναι όμορφο να ζεις, είναι ελκυστικό. Ποιός περιφρονεί τη ζωή, εξάλλου; Σίγουρα, μόνο κάποιος που δεν έχει μάθει να την εκμεταλλεύεται. Ο Έφραμ με φώναξε ακόμη μια φορά. Πρέπει να κατέβω για φαγητό.

Παρασκευή, 15 Απριλίου 1853

Πέρασαν αρκετές μέρες. Παραμέλησα το γράψιμο, όμως αξίζει τον κόπο. Εδώ είναι μαγευτικά τα μέρη. Κάθε μέρα με τον Έφραμ και τον κληρικό κάνουμε περίπατο στο Σάουθ Γουίλντ παρκ. Πόσο γοητευτικά είναι τα τοπία αυτού του πάρκου! Οι λιμνούλες με τις πάπιες, τα μεγάλα δέντρα και οι ξύλινες γέφυρες που σε οδηγούν στην άλλη όχθη του παραδείσου αυτού, ω, μα είναι όλα σα να τα ξαναβλέπω! Σα να αντικρίζω μπροστά μου πάλι τα τοπία της γειτονιάς μου στο Μπράντφορντ. Αρνούμαι σχεδόν να πιστέψω πως όλα αυτά είναι πραγματικότητα, ακόμα νομίζω πως θα ανοίξω τα μάτια μου και θα βρεθώ στο ίδιο φριχτό δωμάτιο. Ω, η αδιόρθωτη φαντασία μου!

Τρίτη, 19 Απριλίου 1853

Λυπάμαι που το λέω αυτό μετά από τόσον καιρό, μα χθες βράδυ συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Εγώ ο ίδιος δεν το θυμάμαι, όμως ήρθε νωρίς το πρωί στο δωμάτιό μου ο κληρικός και μου μίλησε.

-Έντ, κοιμήθηκες καλά χθες βράδυ;

-Ναι, θαρρώ πως ναι. Γιατί, πάτερ;

-Δεν ξέρω, ίσως ήταν μόνο ένα έντονο όνειρο.

-Τι συνέβη;

-Μετά τα μεσάνυχτα, κατά τις δύο, άκουσα φωνές απ' το δωμάτιό σου. Ήρθα να δω αν είσαι καλά και... Σε βρήκα να κρατάς ένα μαχαίρι και να φωνάζεις «Τελείωσε το μέτρημα. Ο κύκλος ολοκληρώθηκε. Είναι Πρωτοχρονιά.» Δε σου κρύβω πως αναστατώθηκα που σε βρήκα έτσι, τρόμαξα.

-Αλήθεια; Πραγματικά, δε θυμάμαι τίποτα.

-Δε θα το ανέφερα καν αν δεν ήταν και το μαχαίρι, Εντ. Πού το βρήκες; Το πήρες απ' την κουζίνα;

-Δεν ξέρω, πάτερ, δε θυμάμαι.

-Πρόσεχε, παιδί μου. Φοβάμαι για σένα. Έχεις επηρεαστεί πολύ απ' ό,τι έγινε. Δεν το έχεις ξεπεράσει ακόμα, σωστά;

-Σωστά. Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω ποτέ. Να μην το σκέφτομαι. Να φύγει απ' το μυαλό μου, το μέτρημα, η Σιμόνα, το δωμάτιο, οι τοίχοι... Δεν ξέρω. Κι εγώ φοβάμαι πάτερ. Τι με περιμένει άραγε; Θα τρελαθώ τελείως, νομίζω.

-Ηρέμησε. Θέλεις να σου μιλήσω ειλικρινά; Η συμπεριφορά σου τον τελευταίο καιρό είναι ανησυχητική. Έχω αντιληφθεί πως ψιθυρίζεις, κάτι λες μέσα απ' τα δόντια σου, μα δεν καταλαβαίνω τι. Κάποιες φορές μάλιστα, λες αριθμούς.

-Αριθμούς; Όπως, ένα δύο, τρία, τέσσερα;

-Ναι. Δεν το έχεις προσέξει;

-Στεναχωριέμαι πολύ που το λέω, μα όχι, δεν το έχω αντιληφθεί. Είμαι άρρωστος μάλλον, ε;

-Ταραγμένος, θα προτιμούσα. Σταμάτα να τη σκέφτεσαι. Δε σου κάνει καλό. Όσα πέρασες ανήκουν στο παρελθόν. Άκουσε τι θα σου πω, Έντγκαρντ. Ο μόνος συνδετικός κρίκος ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν σου είσαι εσύ, η ίδια σου η ζωή. Τίποτε άλλο. Εσύ επιλέγεις σε ποιο από τα δυο θέλεις να ζήσεις. Στο παρελθόν ή το παρόν. Διάλεξε. Ξέχνα ό,τι δεν μπορεί να διορθωθεί ή ξέχνα την ίδια σου τη ζωή, το παρόν σου, Εντ, εσένα τον ίδιο.

-Έχετε δίκιο, όμως δεν το θέλω.

-Φυσικά και δεν θέλεις να τρελαθείς, αλλά εκεί θα καταλήξεις αν δεν

προσπαθήσεις να το νικήσεις.

-Ευχαριστώ, πάτερ. Μήπως να σταματήσω το γράψιμο;

-Δεν ξέρω, ίσως αυτό φταίει, ίσως αυτό είναι ο συνδετικός κρίκος. Δεν θέλεις πια, όμως, να μάθει ο κόσμος την ιστορία σου;

-Αυτό ναι, αυτό το θέλω αναμφίβολα.

-Τότε τα πράγματα είναι δύσκολα για σένα, Εντ. Πρέπει από δω και πέρα να ξέρεις πως, παρόλο που το γράψιμο σου κάνει κακό, αφού σου θυμίζει όσα πέρασες, πρέπει να το πολεμήσεις, συνεχίζοντας να γράφεις. Θα είναι δύσκολο. Είναι, όμως, ο μόνος τρόπος για να σταματήσουμε τις φήμες που σίγουρα θα έχουν διαδοθεί ως τώρα. Έχεις να αντιμετωπίσεις δύο τινά, τον ίδιο σου τον εαυτό και τη Σιμόνα.

-Πολύ καλά. Θα εφαρμόσω όσα μου είπατε. Μην ανησυχείτε, πέρασα πολλά, θα το ξεπεράσω κι αυτό.

Ένας πόλεμος. Η ηρεμία δε λέει να συναντηθεί με τη δική μου ψυχή. Ακόμα κι αν χάσω τελικά τα λογικά μου, θα την αντιμετωπίσω αυτή τη γυναίκα

Τετάρτη, 27 Απριλίου 1853

Συνέβη πάλι. Ξύπνησα κατατρομαγμένος απ' τον απαίσιο αυτό εφιάλτη. Ανοίγοντας τα μάτια, αντίκρισα τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ απέναντί μου να με κοιτάει απορημένος, μα και λυπημένος ταυτόχρονα. Το έβλεπα στα μάτια του, ένιωθε λύπη για μένα. Το ένιωθα κι εγώ. Νόμιζα πως είχε τελειώσει, πως ήμουν καλά και ασφαλής τώρα πια. Έκανα λάθος. Το μέτρημα, βέβαια, είχε σταματήσει, ευτυχώς. Μα οι εφιάλτες... Η παράξενη συμπεριφορά μου, χωρίς μάλιστα να την αντιλαμβάνομαι... Συνέχιζα να βασανιζόμουν.

Αυτή τη φορά είδα πως ήμουν σ' εκείνο το σοκάκι, εκείνη την Πρωτοχρονιά. Δεν ένιωσα την παρουσία της Σάρλι. Βουτηγμένος σε μια κόκκινη λίμνη στεκόμουν απαθής ν' αγναντεύω το πρόσωπό της, φιλούσα τα παγωμένα της χείλη. Ήταν η Τζούλι και μόλις την είχα σκοτώσει γι' ακόμη μια φορά. Τι οδυνηρή εμπειρία! Στ' αυτιά μου αντηχούσε μια γλυκιά μελωδία, ένα μελαγχολικό σιγοτραγούδισμα:

«Κοιμήσου καλή μου

Δες τ' ουρανού από κοντά τα μέρη

Να μη λυπάσαι, όνειρα όμορφα να κάνεις

Κι εγώ θα τρέξω να σε βρω μόλις προφτάσω

Σαν ίσκιος θα 'ρθω μέσα στην καυτή liaκάδα

Σαν Αύγουστος και σαν ερωτικό τραγούδι

Σε ακριβό μετάξι θα μεταμορφωθώ να με φορέσεις

Κοιμήσου απόψε

Έτσι ήρεμη θα σε θυμάμαι

Στου φεγγαριού τις θαλασσιές περιπλανήσεις».

Γλυκό το ξύπνημα από τέτοιο εφιάλτη! Για αρκετή ώρα συζητούσα με τον κληρικό, προσπαθώντας να καταλάβω τι συμβαίνει, να συνέλθω από το όνειρο. Μάταια ήταν όλα. Το συμπέρασμα που έβγαλα ήταν πως, προφανώς, δεν έχω ξεπεράσει το παρελθόν μου. Εκείνος επανέλαβε τα όσα είπε την προηγούμενη φορά. Μου συνέστησε να απαλλαχτώ απ' ό,τι με συνδέει με τη δυστυχία του παρελθόντος, πράγμα που σημαίνει πως μάλλον πρέπει να σταματήσω το γράψιμο. Μα, γίνεται αυτό; Όχι, δεν πρόκειται να το κάνω. Θα συνεχίσω ακόμα κι αν αποτρελαθώ στο τέλος. Παντοδύναμε Θεέ, κριτή του κόσμου, δώσ' μου δύναμη να τελειώσω το έργο μου πριν το μυαλό μου

καταντήσει στείρο. Δώσ' μου!

Πέμπτη, 5 Μαΐου 1853

Τα πράγματα δυσκολεύουν. Οι εμμονές συνεχίζονται. Τα όνειρα πληθαίνουν κι η συμπεριφορά μου αγγίζει τα όρια της παράνοιας. Μου μιλούν και δεν καταλαβαίνω, απαντάω μονολεκτικά. Δεν έχω όρεξη να φάω. Προχθές κάλεσαν γιατρό. Είπε πως έχασα επτά κιλά περίπου. Η αλήθεια είναι πως τον τελευταίο μήνα δεν τρώω καθημερινά. Πρέπει να σκεφτώ. Πρέπει κάτι να κάνω. Δεν θ' αφήσω να με νικήσει η Σάρλι ή Σιμόνα ή όπως διάολο τη λένε. Άσεμνα τα δικά μου λόγια, το αντιλαμβάνομαι, μα πιο άσεμνες οι δικές της πράξεις.

Σήμερα το πρωί η κατάσταση έγινε ακόμα πιο σοβαρή. Ο κληρικός μου έφερε πρωινό. Το πέταξα επάνω του. Στο δίσκο υπήρχε ένα κοφτερό μαχαίρι. Το πήρα. Το κράτησα στα χέρια ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που το κρατούσα τότε και τον απείλησα. Απείλησα πως θα τον σκοτώσω. Του είπα αυτά τα λόγια:

«Είναι η σειρά σου, μίζερη γυναίκα. Θα πεθάνεις με τον ίδιο τρόπο που πέθανε κι εκείνη. Μα στο δικό σου το λαιμό δε θα σχηματιστεί άγιο φωτοστέφανο, γιατί με την αγιοσύνη σχέση εσύ δεν έχεις καμία. Φίδι τρομερό θα αναδυθεί απ' την πληγή το αίμα, φίδι και θα σε κατασπαράξει. Μα θα προλάβεις, άραγε, λέξεις μετάνοιας να βγάλεις από το δικό σου στόμα; Ποιός ξέρει; Αν απέμεινε κάτι μέσα σου αθώο, ίσως και να το βρεις το κουράγιο».

Αυτά έλεγα στον κληρικό, βλέποντας μπροστά μου τη δική της πόζα. Ω, Εντ, άξιος της μοίρας σου είσαι πια! Έτρεμε εκείνος. Έβαζε στοιχήματα με τον εαυτό του, αν θα μείνει ως έχει ή με τα μέλη μισά. Σκιάχτηκε, μα συνήλθα. Για καλή του τύχη, άρχισα σιγά σιγά να διακρίνω απέναντί μου θολά το άσπρο των μαλλιών του και το μαύρο πουκάμισό του.

Αναφώνησα όλο δυστυχία και απόγνωση, αντιλαμβανόμενος τη σοβαρότητα αυτού που είχα κάνει και παρατήρησα το βλέμμα του. Ένα βλέμμα γεμάτο λύπη, όχι τόσο εξ' αιτίας του φόβου για τη ζωή του πια, μα τώρα λύπη γιατί έβλεπε με τα ίδια του τα μάτια πως χάνεται ο καρδιακός του φίλος. Αυτός που κάποτε τον κοιτούσε πίσω από τα κάγκελα του παραθύρου και τον θαύμαζε. Αυτός που είχε κάποτε αντίληψη των πράξεών του, των συναισθημάτων του, των επιλογών του. Τώρα τα έχασε όλα, αυτό κατάλαβε ο κληρικός. Και οι δύο συμφωνήσαμε να κλειδωθώ στο δωμάτιό μου και να φωνάξω αν χρειαστώ κάτι. Εκεί κατέληξα, μα και τι να γινόταν άλλο; Δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου εγώ ο ίδιος. Δεν θέλω να κάνω κακό σε κάποιον. Πρώτα έρμαιο της Σάρλι και τώρα του ίδιου μου του εαυτού! Μα τι ειρωνικά που φέρεται η ζωή σε κάποιον που διέπραξε αμαρτία φοβερή σαν τη δική μου! Θα το δεχτώ και θα υποφέρω, ως δείγμα εξιλέωσης και μετάνοιας. Ω! Μα τι λέω! Κατάντησα θρησκόληπτος εκτός των άλλων! Χαμογέλα φίλε μου, Εντ, μην το παίρνεις τόσο σοβαρά πια! Τι νόημα έχει! Οι παράφρονες δεν είναι τίποτα άλλο παρά απλοί ασθενείς! Όλα ανούσια, κακοφτιαγμένα! Τι μπορώ να κάνω εγώ; Όσο κι αν προσπαθώ να πατήσω άλλα πάνω τους για να τα ομορφύνω, το μόνο που καταφέρνω είναι αυτά να μουντζουρώνονται! Η

χιουμοριστική θεωρία της ζωής, ε; Ναι, θα το έλεγα! Ναι, θα μπορούσε να σταθεί, γιατί όχι; Η ζωή σα ζωγραφιά, σαν μουντζούρα!

Παρασκευή, 6 Μαΐου 1853

Κλεισμένος σε τοίχους, όχι ωχρούς αυτή τη φορά, μα με ταπετσαρία! Είναι μια αξιοσημείωτη αλλαγή, δε βρίσκεις, Εντ; Χωρίς τη "μια Σάρλι" αυτή τη φορά να κάνει εφόδους για να μου δώσει τα φάρμακά μου. Το συναίσθημα παραμένει ίδιο όμως. Η έννοια της καταπίεσης στέκει αναλλοίωτη μπρος μου, με χλευάζει. Αρνούμαι πια να δέχομαι επισκέπτες, να βγαίνω για περιπάτους, το θεωρώ ανούσιο. Γιατί χρειάζεται πια να φροντίζω για την ποιότητα ζωής μου; Γελοίο δεν είναι; Υπάρχουν πολλοί "φυλακισμένοι" που βγαίνουν για την καθημερινή τους βόλτα στο Σάουθ Γουίλντ Παρκ; Ω, δε νομίζω! Τόσος καιρός στο ίδρυμα και τώρα εδώ κι ακόμα να συμβιβαστώ στην ιδέα της παντοτινής μου αιχμαλωσίας. Εξουθενώθηκα...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 1853

Πασχίζω να ξεφύγω, μάταια. Μια σκιά με κυνηγάει, τρέχει ξωπίσω μου, ουρλιάζει μαινόμενη. Τρέμω. Μόνη διέξοδος ο δρόμος που απλώνεται μπρος μου. Η σκιά ακολουθεί, συνεχίζει. Δε σταματάει, δεν κουράζεται. Ανθρώπινο ον δεν είναι. Είναι κάτι άλλο. Τι; Δεν ξέρω, αγνωώ την ύπαρξη τέτοιου θεριού. Οι δυνάμεις μου μ' εγκαταλείπουν και μαζί και το κουράγιο να συνεχίσω. Παραδίνομαι. Στέκει αχόρταγος σίφουνας πάνω από το χλωμό μου πρόσωπο.

Με κοιτάει, προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί μου, δεν καταλαβαίνω τι λέει. Η ομιλία άχρηστη μπροστά στη γλώσσα του σώματος. Μου δείχνει το μαχαίρι. Το ίδιο φριχτό σκαλιστό μαχαίρι. Του φωνάζω «Παρ' το από μπροστά μου, παρ' το. Σκότωσέ με, το προτιμώ, άθλιο πλάσμα». Θαρρώ πως η ένταση της φωνής μου το τρομάζει. Φεύγει. Γυρίζει την πλάτη και κατηφορίζει. Νιώθω ήρεμος, πιο ήρεμος από ποτέ. Σε λίγα μέτρα το βλέπω. Ο λαιμός του σκισμένος στα δυο. Πέφτει. Μα τι το σκότωσε; Δεν το άγγιξα εγώ, το ορκίζομαι Θεέ! Μόνο του! Ξυπνάω.

Αυτή τη φορά βλέπω τον Έφραμ.

-Σερ Εντ; Είστε καλά; Τρομάξατε;

-Φύγε, Έφραμ. Δεν ξέρω τι μπορεί να κάνω, φύγε σε παρακαλώ.

-Είστε σίγουρα καλά; Να φωνάξω τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ;

-Όχι, όχι, σε παρακαλώ. Ξέρω τι θα μου πει. Μην του πεις τίποτα. Είμαι καλά.

Έφυγε κι εγώ αναρωτιόμουν πόσο θα κρατήσει αυτό το μαρτύριο. Τίποτα άλλο, δε νιώθω καλά.

Τετάρτη, 18 Μαΐου 1853

Μέρες, νύχτες, Δευτέρες και Σάββατα, Παρασκευές και Κυριακές, ανούσιες λέξεις. Μιζέρια και φθόνος, αγάπη τάχα, μίσος και αδιαφορία. Δε βρίσκω

νόημα, μόνο γράμματα κολλημένα, τοποθετημένα πλάι πλάι. Πασχίζουν κάτι να μου πουν μες στο κεφάλι, μα αρνείται το μυαλό να το εμπεδώσει. Ξεφεύγω από τη συνηθισμένη ερμηνεία των λέξεων, βλέπω βαθύτερα μέσα τους, κι όχι ηθελημένα, έτσι, άθελά μου. Διακρίνω την έκφραση αυτού που θα τις άκουγε, τα συναισθήματα που του προκαλεί το άκουσμά τους. Έχω σκέψεις που θα ήθελα να αποτυπώσω στο χαρτί, μα πεισμώνουν και κρατιούνται στα άδυνα μέρη του μυαλού μου. Αρνούνται να βγουν προς τα έξω. Καθημερινά χάνω όλο και περισσότερο το συλλογισμό μου, θλιβερό πράγμα για κάποιον, σκοπός του οποίου είναι να σημειώνει τη ζωή του. Το κεφάλι πονάει συχνά, το μυαλό δύσκολα συγκεντρώνεται και το σώμα εύκολα εξασθενεί. Συμπέρασμα δε βγάζω, μόνο ξέρω πως λίγος χρόνος απομένει.

Σάββατο, 21 Μαΐου 1853

Δε συμβαίνει μέχρι τώρα τίποτα το συνταρακτικό. Και πώς να υπάρχει άλλωστε; Αφού δεν κάνω τίποτα απολύτως. Σήμερα είμαι λίγο καλύτερα, νομίζω πως είχα καταπέσει εντελώς τον τελευταίο καιρό. Είναι ώρα να αντιμετωπίσω τους φόβους μου και να προχωρήσω, διότι, ακόμα και τώρα που βρίσκομαι εκτός του ψυχιατρείου, η διαφορά είναι μικρή, αφού ακόμα και τώρα που υποτίθεται ότι είμαι ελεύθερος, νιώθω πιο φυλακισμένος από ποτέ. Φυλακισμένος από τον εμένα τον ίδιο. Πρέπει μόνος μου να βρω τη δύναμη να συνεχίσω τη ζωή μου.

Τρίτη, 24 Μαΐου 1853

Η επίσκεψη ενός ψυχολόγου, ιδέα του αιδεσιμότατου, ο οποίος ανησυχεί πολύ για την ψυχική μου υγεία τον τελευταίο καιρό, έσπασε αισθητά την καθημερινή ρουτίνα που με κατατρώνει. Δεν τρέφω ελπίδες πως μετά από τη σημερινή αυτή επίσκεψη θα γίνω άλλος άνθρωπος, θα σταθώ στα πόδια μου και θα γυρίσω σπίτι να αντιμετωπίσω πιθανές συναντήσεις με τη Σιμόνα, ούτε ότι θα σπάσω τον κύκλο, σταματώντας να γράφω και αρχίζοντας μια νέα ζωή, ξεχνώντας πως σκότωσα την αγαπημένη μου. Όπως και να 'χει, είναι μια ευκαιρία να βοηθηθώ και ίσως τελικά, συμβούν και τα παραπάνω, ποιός ξέρει;

Η πόρτα άνοιξε και μέσα προχώρησε με αργά, σταθερά βήματα ένας ψηλόλιγνος άνδρας με ιδιαίτερα προσεγμένο ντύσιμο.

-Καλησπέρα, σερ Έντγκαρντ... Γουντ, σωστά;

-Γουντμάιγκερ, παρακαλώ.

-Ναι, συγνώμη, κύριε Γουντμάιγκερ, λοιπόν. Εγώ ονομάζομαι Άλφρεντ Ντένλιν. Ήσασταν σε ψυχιατρείο, απ' ό,τι μου είπαν οι δυο φίλοι σας, σωστά;

-Ναι, στεγαζόμουν στην κλινική Γκιγιόμ ντε Πλεντουά, στο Σαιν Άντριους για 3 χρόνια περίπου.

-Για ποιό λόγο;

-Κοιτάξτε, δεν αμφισβητώ ούτε την ιδιότητά σας, ούτε τις ικανότητές σας μα, δε σας γνωρίζω ούτε στο ελάχιστο. Επιτρέψτε μου, λοιπόν, να μην κρύψω την επιφυλακτικότητά μου.

Η ατμόσφαιρα μπορούσε να χαρακτηριστεί πληκτική, μα ταυτόχρονα εξαιρετικά ηλεκτρισμένη, ειδικά μετά απ' αυτήν την κρίση ειλικρίνείας μου. Απέναντί μου στεκόταν ένας -ξένος για μένα- άνδρας, δουλειά του οποίου ήταν να ακούσει τους προβληματισμούς μου και πιθανόν να μου δώσει και

κάποιες χρήσιμες συμβουλές για να ξεπεράσω ό,τι με βασανίζει. Δεν ήταν εύκολο για μένα. Και για ποιόν θα ήταν, διερωτώμαι, να ανοιχτεί τόσο σ' έναν ξένο, ακόμα κι αν η δουλεία του είναι να βρίσκει λύσεις σε δύσκολα προβλήματα; Προφανώς, βέβαια, κάποια φιλοσοφία θα έχει ασπαστεί που να τον καλύπτει προκειμένου να μην προβληματίζεται ο ίδιος. Θα ήταν άκρως ανορθόδοξο αν συνέβαινε κάτι τέτοιο! Ο διάλογος συνεχίστηκε παρολ' αυτά.

-Το γνωρίζω, σερ Έντγκαρντ και είμαι σε θέση να το σεβαστώ απολύτως. Όμως, θα θέλατε να συζητήσουμε για τη ζωή σας; Να βρούμε κάποια λύση στο πρόβλημά σας;

-Αυτό που μου συμβαίνει είναι πιο πολύπλοκο απ' ό,τι νομίζετε.

Τότε ήταν που μου ήρθε αυτή η ιδέα. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να κατανοήσει πλήρως την κατάστασή μου αυτός ο άνθρωπος παρά διαβάζοντάς το τετράδιο; Του το πρότεινα. Του φάνηκε ενδιαφέρον. Τον έβαλα να ορκιστεί πως δε θα μιλήσει σε κανέναν γι' αυτή την ιστορία, για το φόνο που διέπραξα. Τον ανάγκασα να επικαλεστεί το ιατρικό απόρρητο. Ξαφνιάστηκε μα δέχτηκε. Ξεκίνησε το διάβασμα. Ωρες ατέλειωτες ξεφύλλιζε το ξεθωριασμένο απ' το χρόνο τετράδιο με τόση προσήλωση! Έφτασε στην τελευταία σελίδα.

Πληθαίνει η αγωνία, στο πρόσωπό μου σχηματισμένος μόνιμα ο φόβος. Ανείπωτα λόγια. Ανείπωτες κουβέντες, κάθε βλέμμα κι ένα μήνυμα που αν μεταφραζόταν σε λέξεις θα έχανε την αξία του. Με κοίταξε. Το μυαλό του φαινόταν πως δούλευε σκληρά, έβγαζε συμπεράσματα.

Ανυπόμονος στεκόμουν αντίκρου του περιμένοντας αισιόδοξα, ελπίζοντας να έχει κάτι καθησυχαστικό να μου πει. Εκείνος, αντίθετα, σημείωνε ατάραχος σ' ένα μικρό σημειωματάριο, κάνοντας βιαστικά ορνιθοσκαλίσματα για να προλάβει προφανώς, να αποτυπώσει όλες του τις σκέψεις πριν του φύγουν. Δε βάσταξα άλλο το μαρτύριο της προσμονής.

-Τι γίνεται, γιατρέ; Τι έχετε να μου πείτε;

Κοιτάξτε, δεν θα ήθελα να βιαστώ να βγάλω συμπεράσματα που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. Όμως, παρατηρώντας προσεκτικά τη συμπεριφορά σας μέσω όσων διάβασα, το μόνο που μπορώ να πω με σιγουριά είναι πως κινδυνεύετε. Τόσο ψυχικά όσο και σωματικά. Κι αυτή η γυναίκα, η Σάρλι ή Σιμόνα, αν κατάλαβα καλά, είναι στην πραγματικότητα γιατρός; Πώς θα μπορούσε ένας γιατρός να παίζει τόσο ξεδιάντροπα με το μυαλό του ασθενούς; Ωστόσο, δεν τη γνωρίζω. Μα, όντως, εκτός των άλλων, είναι και σύζυγός σας; Ω, μα είναι δυνατόν να είναι όλα αυτά αλήθεια;

-Δυστυχώς. Δε φαντάζεστε πόσο θα 'θελα να είναι όλα της φαντασίας μου, όπως προσπάθησε να τα παρουσιάσει εκείνη.

-Όλα αυτά είναι απερίγραπτα, όμως μη μείνουμε σ' αυτό. Πρέπει να τα δεχτείς και αν προχωρήσεις. Ξέρεις, αν μου τα περιέγραφες δεν θα είχα δώσει τόση σημασία όση άξιζαν εκεί, να στέκονται γραμμένα, να αδημονούν κάποιος να τα διαβάσει και να εκτιμήσει την αξία τους. Έχεις ένα πρόβλημα που φέρει το όνομα εκείνης της γυναίκας. Σου έχει καταστρέψει τη ζωή σου, Έντγκαρντ. Αυτό που πρέπει να κάνεις αν θέλεις να επιβιώσεις απ' αυτό που σε κατατρώει είναι να τη διαγράψεις και να συνεχίσεις. Για να γίνει αυτό πρέπει μαζί να δουλέψουμε, να λύσουμε κάθε εκκρεμότητα που σε γυρίζει πίσω.

-Θέλω να τη σκοτώσω. Αυτή είναι η μόνη μου εκκρεμότητα. Αυτό είναι το πρόβλημα και ταυτόχρονα η λύση του. Είμαι άρρωστος, όμως όσο ξέρω ότι εκείνη ζει και με κυνηγάει, δεν πρόκειται να ηρεμήσω ποτέ.

-Αυτό βγάλ' το απ' το μυαλό σου. Σκέψου κάτι που ίσως σε βοηθήσει.

Σκέψου ότι μπορείς να το κάνεις. Σκέψου πως η ζωή της Σιμόνας είναι στα χέρια σου. Αν το κάνεις, τι θα καταφέρεις; Ήδη έχεις κάνει έναν φόνο. Με άλλον έναν, ναι μεν θα ηρεμήσει η ψυχή σου, όμως την ίδια στιγμή θα επιβαρυνθεί η θέση σου. Θα το μάθουν, Εντ. Μπορώ να σε λέω έτσι;

-Ναι, παρακαλώ.

-Θα το μάθουν. Τίποτα δεν ξεφεύγει απ' τα μάτια και τα αυτιά του κόσμου, που πότε επιβραβεύει τον εγκληματία και πότε καταδικάζει τον αθώο. Τι θα κάνεις τότε;

-Θα συνεχίσω να ζω όπως τώρα, φυλακισμένος. Δεν θ' αλλάξει τίποτα για μένα. Τίποτα απολύτως.

-Είσαι αποφασισμένος;

-Ναι. Χωρίς περαιτέρω σκέψη. Ζω για να την δω να ζητάει εξιλέωση.

-Είσαι άρρωστος.

-Θέλω βοήθεια.

-Θα σου τη δώσω μετά χαράς.

-Όχι να γίνω καλά. Να τη σκοτώσω.

-Θέλεις από μένα βοήθεια για να μεγαλώσεις τα προβλήματά σου;

-Φοβάστε;

-Όχι. Μα είμαι εδώ για να σου βρω λύσεις. Αυτό που μου ζητάς δεν είναι δική μου δουλειά, μα κάποιου εγκληματία καλοπληρωμένου.

-Ποιά είναι η απάντησή σας;

-Όχι, Έντ. Δεν θα καταστρέψω τη ζωή μου όπως έκανες εσύ με τη δική σου.

-Ευχαριστώ που με ακούσατε. Έφραμ!

-Ναι, Εντ;

-Συνόδευσε το γιατρό, σε παρακαλώ. Τελείωσε η επίσκεψη.

-Δεν είναι αργά για να κάνεις μια νέα αρχή. Σκέψου. Έχεις ένα γιο που μεγάλωσε με την ιδέα πως έχει για πατέρα έναν επιτυχημένο συγγραφέα. Θα καταστρέψεις κι εκείνον. Θα στιγματίζεται για μια ζωή κουβαλώντας το επίθετο ενός δολοφόνου. Θα απογοητευτεί. Ίσως αποκτήσει προβλήματα περισσότερα κι απ' τα δικά σου.

-Ο γιος μου δεν ξέρω πού βρίσκεται. Ίσως και να μη ζει.

-Κι αν ζει;

-Δε ζει!

-Ίσως κάνεις λάθος.

-Δεν ξέρω. Ελπίζω να με καταλάβει κάποτε. Φύγετε, παρακαλώ.

-Όπως νομίζετε. Αντίο σερ Γουντμπίγκερ.

Μόλις βγήκε ο γιατρός από το δωμάτιό μου, κατέβηκε στο σαλόνι και άρχισε να μιλάει χαμηλόφωνα με τους δυο άνδρες. Βγήκα στο διάδρομο και στάθηκα πίσω από την κολώνα που στήριζε τη σκάλα. Δε με είδαν. Ήθελα ν' ακούσω ό,τι είχε να τους πει για μένα. Έκανα λάθος που τον εμπιστεύτηκα. Ο κληρικός άνοιξε τη συζήτηση.

-Λοιπόν, γιατρέ; Βγάλατε κάποιο συμπέρασμα; Γιατί ζει τόσο έντονα τα όνειρα που βλέπει το βράδυ; Έχει γίνει επικίνδυνος.

-Πράγματι, αιδεσιμότατε. Είναι πια επικίνδυνος. Μου έδωσε να διαβάσω το τερατούργημά του.

-Πώς; Μα, είναι εξαιρετικό. Ο Έντ έχει υποφέρει τόσο.

-Ίσως όλα αυτά είναι αποκλήματα της φαντασίας του. Το μόνο αληθινό στοιχείο είναι πως θέλει να σκοτώσει κάποια που ισχυρίζεται ότι υπήρξε όχι μόνο νοσοκόμα, αλλά και γυναίκα του!

-Λέει αλήθεια. Ήμουν κι εγώ κλεισμένος σ' αυτό το ίδρυμα. Εκείνη με έβαλε. Εκείνη είναι η τρελή, όχι ο Εντ, ούτε εγώ. Δεν ζήσατε τίποτα απ' αυτά και δεν περιμένω να πιστέψετε λέξη.

-Η φρόνησή μου λέει πως θα ήταν καλύτερο να επανεισαχθεί στην κλινική. Αν θέλετε θα το αναλάβω προσωπικά.

-Σε καμία περίπτωση.

-Σ' αυτήν την περίπτωση, αιδεσιμότητα, δεν μπορώ να κάνω κάτι παραπάνω. Η ευθύνη για οτιδήποτε συμβεί σ' εκείνον και σε οποιονδήποτε από σας, εξ' αιτίας του, είναι δική σας. Ο άνθρωπος αυτός είναι ψυχικά διαταραγμένος.

-Αντίο, δόκτωρ Ντένλει, χαιρέτησε ο Έφραμ.

-Αντίο σας. Ευχαριστούμε για τη βοήθεια. Αναφώνησε και ο κληρικός τυπικά.

Ο γιατρός αποχώρησε αμίλητος.

Τετάρτη, 25 Μαΐου 1853

Η αλήθεια είναι πως όσα μου είπε ο δόκτωρ Ντένλει δε μ' έκαναν να αλλάξω την απόφασή μου. Δε μ' έκαναν να προβληματιστώ καθόλου. Είναι πολύ όμορφο να ξέρεις τι θέλεις και τι πρέπει να κάνεις για να το πάρεις. Μίλησα πιο αποφασιστικά απ' ό,τι σκεφτόμουν ως τώρα. Ο γιατρός, αντίθετα, φάνηκε αρκετά προβληματισμένος. Έχω την εντύπωση πως θα του είναι πολύ δύσκολο να μην ενημερώσει τις Αρχές για το φόνο. Φοβάμαι πως κάτι θα πρέπει να κάνω και γι' αυτό. Μη φοβάσαι, Εντ, όλες οι εκκρεμότητες θα λυθούν σιγά σιγά, θα δεις.

Πέμπτη, 2 Ιουνίου 1853

Θίοντορ! Αναπάντεχη συνάντηση, ω Θεέ! Γιατί και ποιός την κανόνισε; Μπορώ να φανταστώ. Ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ το σχεδίασε τόσο καλά, ώστε να μου φύγουν οι έμμονες ιδέες -που καλά ξέρω πως έχω- για να ξεπαστρέψω τη Σιμόνα. Ομολογώ, συγκινήθηκα. Αρκετά. Ίσως υπερβολικά. Ένα βλέμμα του έφτανε για να με κάνει να μετανοήσω για κάθε μου αμαρτία. Τι γλυκό πρόσωπο που είχε, ομολογουμένως μου έμοιαζε. Άνδρας σωστός πια, όχι εκείνο το μικρό παιδάκι. Όμως ως εκεί. Γρήγορα συνήλθα απ' το θλιβερό παραλήρημα και τον έκανα να αρκεστεί σε μια μου τυπική χειραψία, τίποτα παραπάνω. Αν επέτρεπα στον εαυτό μου να αφεθεί ολοκληρωτικά, να εκτεθεί, τότε πολύ φοβάμαι πως θα ξεχνούσα την εκδίκηση και όλα όσα μ' έκαναν να φτάσω εδώ. Και τότε θα ζούσα πάλι αγνοώντας εμένα τον ίδιο. Κι έτσι συγκρατήθηκα. Προσπάθησα πολύ και τα κατάφερα. Συνέχισα να κοιτάζω στο πάτωμα απαθώς, σχεδόν αγνοώντας την ύπαρξή του στο χώρο μου. Το παιδί είχε σαστίσει. Σίγουρα δεν περίμενε αυτήν την αντίδραση από τον πατέρα του, μετά από τόσα χρόνια απουσίας ο ένας απ' τον άλλον. Παρόμοια ήταν και η αντίδραση του κληρικού. Έδειχνε φοβισμένος και φανερά ηττημένος. Το θορυβώδες χαχανητό μου έκανε τους τρεις άνδρες- τον αιδ. Γκάμπριελ, τον Έφραμ και το γιο μου- να με κοιτούν αγχωμένοι, ζαλισμένοι, θα έλεγα, από το αππροσδόκητο αυτό συμβάν. Με χαροποίησε η ήττα τους. Ήταν πια εχθροί. Μη με ρωτήσει κανείς γιατί. Μη ρωτήσει. Δε συμπαθώ τις

επεξηγήσεις, αρμόζουν μόνο στους κουτούς.

Παρασκευή, 3 Ιουνίου 1853

-Δε χάρηκες που τον είδες; Το παιδί απογοητεύτηκε με την ανάρμοστη συμπεριφορά σου. Εντ, μ' ακούς;

-Δε συμπαθώ τις επεξηγήσεις. Μη ρωτάς.

-Πώς; Εντ, λες ασυναρτησίες. Θεέ μου, δείξε έλεος, μην τον τιμωρείς για αμαρτίες που ακόμη δεν έχει κάνει.

-Μου φαίνεται πως πιο ασυνάρτητα είναι τα δικά σου λόγια, αιδεσιμότατε.

-Αμφισβητείς τώρα και τον ίδιο το δημιουργό σου; Δεν τα βάζω μαζί σου, καλέ μου φίλε. Πάσχεις, αυτό σε κατατρώνει.

-Η Σάρλι είναι αυτή που με κατατρώνει. Μα, μην ανησυχείς, Εντ. Όλα θα μπουν σε τάξη. Όλα αδερφέ μου.

-Μονολογείς;

-Θα κλείσουν οι εκκρεμότητές μου, πάτερ. Δώστε μου την ευλογία σας, παρακαλώ.

-Έντγκαρντ, σύνελθε. Σύνελθε πριν αναγκαστώ να σε γυρίσω στο ίδρυμα για πάντα. Για το δικό σου καλό.

-Κανείς δε θα μου στερήσει την ευκαιρία να κλείσω τους λογαριασμούς μου.

-Ποιούς λογαριασμούς, Εντ;

-Τίποτα παραπάνω.

-Εντ, μίλησέ μου. Χρειάζεσαι βοήθεια, τώρα πια στ' αλήθεια, το ξέρεις; Άσε με να σε βοηθήσω, φίλε μου.

-Κι αν κλείσουν όλες οι πόρτες, εγώ απ' το παράθυρο θα έρθω...

-Εντ;

-Για να σε ξαναδώ... Με πέντε σφυριά και τις γροθιές μου, θα σπάσω τούβλα, τη μορφή σου ξανά να δω...

-Πολύ λυπάμαι για σένα, Εντ. Θα πρέπει όμως να το κάνω. Για το δικό σου καλό.

Σάββατο, 4 Ιουνίου 1853

Ανούσια λόγια ειπωμένα από έναν ανούσιο άνθρωπο. Και σαφώς ένας άνθρωπος που ουδεμία ιδέαν έχει για το παρελθόν του δεν μπορεί παρά να είναι αφελέστατος και αδαής. Μα και που έμαθα, τι όφελος είχα; Αδαής, μα αγνός ήμουν. Τώρα γνωρίζω αίσχη κι αυτό δεν μ' αφήνει να παραμείνω αγνός. Τέρας, θαρρώ, γίνομαι με τον καιρό. Κι όσο πάει και χειροτερεύει. Με κατατρώνει ο εαυτός μου και η εκδίκηση. Δε θ' άντεχα όμως να αντικρίσω ξανά αυτή τη γυναίκα και να δεχτώ όσα μου έκανε με σκυφτό το κεφάλι. Θα προχωρήσω. Τα κατέστρεψα όλα, ακόμα και τον Θίοντορ, μα τώρα δεν υπάρχει πισωγύρισμα. Τ' ακούς, ανόητε Εντ; Ανασκουμπώσου λοιπόν.

Κυριακή, 19 Ιουνίου 1853

Σήμερα το πρωί ένιωσα πολύ έντονα την ανάγκη να πάω στην εκκλησία. Με συνόδευσε ο αιδ. Γκάμπριελ. Για λίγες ώρες κατάφερα να αφεθώ στη μέθη της αγνότητας, της κάθαρσης. Μπαίνοντας σ' έναν τόσο ιερό χώρο, ακόμα και ο πιο αμαρτωλός αισθάνεται άγιος. Ξεχνάει καθετί πονηρό και απολαμβάνει την αγάπη του προς το Θεό. Βγαίνοντας απ' την εκκλησία το συναίσθημα αυτό δε χάθηκε, παρά μόνο όταν πέρασα πάλι την πόρτα του δωματίου μου. Κι όμως, είχα ενθουσιαστεί τόσο πολύ στην αρχή με το δωμάτιό μου! Πώς χάθηκε το αίσθημα της ελευθερίας; Αναρωτιέμαι πώς έφτασα στο σημείο που βρίσκομαι τώρα, πιο παρανοϊκός κι από πριν. Άρχισα να κατεβαίνω κάτω για μεσημεριανό. Βαρέθηκα να ρεμβάζω πάλι απ' το παράθυρο. Δεν έχω προς το παρόν κανένα σχέδιο, καμία σκέψη καλή ή κακή. Μόνο προσπαθώ να ζήσω, μόνο αυτό.

Τρίτη, 21 Ιουνίου 1853

Από τη μέρα που πήγα στην εκκλησία το μυαλό μου δεν μπορεί να σταματήσει. Περίεργες σκέψεις με βασανίζουν. Οι τοιχογραφίες του ναού έρχονται στον ύπνο μου τα βράδια, ζωντανεύουν και μου μιλούν. Οι άγιοι μπαίνουν στο δωμάτιό μου μ' αυτήν την τεράστια μορφή τους. Μου ζητούν να τους ακολουθήσω. Μου δίνουν το χέρι. Κι όχι μόνο αυτό. Με πλησιάζουν και με αποκαλούν σωτήρα! Θεέ μου, τρελαίνομαι! Δε μίλησα στον κληρικό, αυτό θα επιβαρύνει τη θέση μου. Θα με ξαναπάει στο ίδρυμα. Θα με σκότωνε κάτι τέτοιο! Ατέλειωτες ώρες κάθομαι σκεπτικός στην πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο. Στέκομαι αμίλητος και θυμάμαι όλα τούτα τα όνειρα. Σωτήρας! Πραγματικά μια τέτοια μορφή αναζητά ο κόσμος. Ίσως είναι κάτι προφητικό, κάτι σημαντικό που θα μου συμβεί.

Πέμπτη, 23 Ιουνίου 1853

Ακόμη ένα φριχτό βράδυ με τρομακτικούς εφιάλτες, εξ' αιτίας των οποίων πήρα την απόφαση να μιλήσω στον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ. Σα να βλέπω την αντίδρασή του μόλις του πω για τις μορφές των αγίων που έστεκαν θεόρατοι στο προσκεφάλι μου. Σίγουρα θα μου πει πως έχω αρχίσει να τρελαίνομαι και πως αυτή είναι η τιμωρία του Θεού για όσα διέπραξα και όσα σχεδιάζω για το μέλλον. Δε θέλω να προκαταλαμβάνω τις σκέψεις μου. Ίσως με καταλάβει...

Παρασκευή, 24 Ιουνίου 1853

Διηγήθηκα όλα μου τα όνειρα στον ιερέα όσο πιο περιγραφικά μπορούσα. Δεν ένιωσα ότι με κατάλαβε, ούτε καν έκανε προσπάθεια. Μόνο με κοίταξε απορημένα και απάντησε:

-Σε νιώθω δικό μου άνθρωπο, φίλε Εντ. Δε θα σε γελάσω λέγοντάς σου κάτι καθησυχαστικό, μα ούτε θα σε χλευάσω. Τον τελευταίο καιρό ήμουν εριστικός απέναντί σου και, σίγουρα, δεν σου έδειξα την κατανόηση που σου έδειχνα μήνες πριν, όταν σε πρωτοείδα στην κλινική. Όσο λειτουργούσα στο

Σαιν Λόρενς, στο Μπράντφορντ, πολλές φορές είχαν έρθει πιστοί για να μου μεταφέρουν παρόμοιες εμπειρίες. Άγιοι που τους επισκέπτονταν στα όνειρά τους, γεγονότα προφητικά για τη ζωή τους κι άλλα τέτοιου είδους περιστατικά. Η αλήθεια είναι πως ποτέ η απάντησή μου δεν περιορίστηκε στο ότι είναι ψυχολογικά ασταθείς και πως δεν πρέπει να τα λαμβάνουν υπόψη τους. Πάντα η συμβουλή μου ήταν να συνεχίσουν να προσεύχονται και να μην χάσουν την πίστη τους. Τους έλεγα, μάλιστα, πως πρόκειται για σημάδι θεόσταλτο. Δεν μπορώ να σε βεβαιώσω, όμως, πως κάτι τέτοιο συμβαίνει και σ' αυτήν την περίπτωση. Έχεις πάρει πολλά φάρμακα μέχρι τώρα και οι συνθήκες διαβίωσής σου ήταν τραγικές. Έχεις άσχημες εμπειρίες, Έντγκαρντ.

-Δεν είμαι παράφρων, πάτερ!

-Δεν είπα κάτι τέτοιο, παιδί μου. Μην παρεξηγείς τα λόγια μου. Θέλω απλώς να είσαι προσγειωμένος και προετοιμασμένος για τα χειρότερα.

-Κουράστηκα. Ούτε εγώ ο ίδιος δεν εμπιστεύομαι πλέον τον εαυτό μου.

-Ξέχασέ τα όλα πια. Μα πρώτα άκουσέ με. Θέλω να σου μιλήσω για κάτι που στην αρχή δεν έδωσα σημασία, μα φαίνεται πως τελικά έχει.

-Πείτε μου.

-Την ημέρα που φύγαμε από το ίδρυμα θυμάσαι ότι μπήκα στο δωμάτιο της Σιμόνας για να πάρω το τετράδιό σου;

-Το θυμάμαι.

-Ψάχνοντάς το βρήκα στο γραφείο της και κάποια άλλα έγγραφα.

-Τι έγγραφα;

-Κάποια χαρτιά πολύ περίεργα.

-Δηλαδή;

-Μιλούσαν για κάποια προφητεία σχετικά με τη Δευτέρα παρουσία. Μεταξύ άλλων υπήρχε και ένα έντυπο, το όνομά του ήταν "Ο κήρυξ της Πρωΐας". Το θυμάμαι γιατί το πήρα μαζί μου φεύγοντας.

-Δηλαδή η Σιμόνα είναι muημένη σε κάποια αίρεση, αυτό λέτε; Μα, πώς είναι δυνατόν; Όσο ήμασταν παντρεμένοι ερχόμασταν μαζί στην εκκλησία, σωστά;

-Απ' ό,τι θυμάμαι, πολύ λίγες ήταν οι φορές που ήρθε μαζί σου. Δεν ξέρω, Εντ, τίποτα δεν είναι απίθανο μ' εκείνη. Τώρα πια όλα τα περιμένω.

-Τι ξέρετε εσείς γι' αυτή την αίρεση;

-Δε γνωρίζω πολλά. Ξέρω πως τέτοιου είδους έντυπα -θρησκευτικού περιεχομένου- σχετίζονται σίγουρα με κάποια αίρεση. Οι θρησκείες δε συνηθίζουν να χρησιμοποιούν τέτοιου είδους μέσα για να προσελκύουν τους πιστούς. Καταλαβαίνεις πως πρόκειται για μέθοδο προσηλυτισμού.

-Γιατί δε μου μιλήσατε απ' την αρχή γι' αυτό;

-Δεν ήμουν σίγουρος για τίποτα.

-Και τώρα πως είστε;

-Μίλησα στον Έφραμ και μου εξήγησε κάποια πράγματα που δεν ήξερα. Το ξέρεις πως είναι Εβραίος;

-Ναι, μου το είχε αναφέρει η μισ Φόγιερ. Τώρα δηλαδή η Σάρλι ξέρει ότι λείπει το βιβλίο;

-Ας ελπίσουμε να μην το προσέξει.

-Μα δεν γίνεται να μην το προσέξει, προφανώς είναι σημαντικό για εκείνη.

-Μην ανησυχείς, εδώ αποκλείεται να μας βρει. Είναι λογικό, πάντως, να καταλάβει ότι το πήρα εγώ, λείπει και το τετράδιό σου.

-Σωστά. Φέρτε το σας παρακαλώ να το μελετήσουμε.

-Όπως θες. Θα φωνάξω και τον Έφραμ.

Ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ κατέβηκε να φωνάξει τον Έφραμ και να φέρει το βιβλίο. Είναι εξωπραγματικά όσα έχει κάνει η γυναίκα αυτή! Ήμασταν παντρεμένοι τόσα χρόνια. Με έκανε να πιστέψω πως είναι κι εκείνη χριστιανή καθολική, σαν εμένα. Παντρευτήκαμε όπως όλα τα χριστιανικά ζευγάρια στην εκκλησία. Είναι απερίγραπτη! Πάνω στην ώρα μπήκαν μέσα. Πήρα στα χέρια μου το βιβλιαράκι. Είχε τίτλο: "Ο κήρυξ της Πρωΐας", όπως είπε ο κληρικός. Πάνω δεξιά η ημερομηνία έλεγε Τετάρτη, 6 Απριλίου 1853. Στο κέντρο έγραφε με ψιλά πλαγιαστά γράμματα: "Αντβεντιστικός Χριστιανικός Σύλλογος" και στο κάτω μέρος αριστερά αναγραφόταν το όνομα του εκδότη: "Νέλσον Χ. Μπάρμπουρ". Το λογότυπο του περιοδικού ήταν ένας ήλιος που ξεπρόβαλλε μέσα από έναν πέτρινο πύργο. Του έριξα μια γρήγορη ματιά ξεφυλλίζοντάς το. Η περιέργεια του ανθρώπου προς το άγνωστο ποτέ δε βγαίνει σε καλό. Κι εγώ άρχισα να το διαβάζω από περιέργεια. Η πρώτη σελίδα μιλούσε για τη Δευτέρα Παρουσία ή όπως το έγραφε μέσα, τη "Δευτέρα Έλευση", η οποία θα γινόταν... -ω Θεέ μου- την Πρωτοχρονιά του 1854. Μάλιστα, κάποια από τα άρθρα του περιοδικού τα υπέγραφε κάποιος με το όνομα "Ιωνάθαν Κούμινγκς", ο οποίος συνεχώς μιλούσε για το "νέο φως" που είχε λάβει. Συνέχιζα να διαβάζω με προσήλωση, προσπαθώντας να κατανοήσω τα όσα ήταν γραμμένα, μα και τη σχέση που μπορεί να έχουν με όσα κάνει η Σάρλι. Πρωτοχρονιά του 1854! Πρωτοχρονιά... Να είναι σύμπτωση;

«Έφραμ, γνωρίζεις κάτι γι' αυτό;», ρώτησα.

«Πρόκειται για τους Αντβεντιστές. Ξέρω πως είναι μια αίρεση βάση της οποίας είναι η Εβραϊκή θρησκεία. Ο Σύλλογος αυτός σχηματίστηκε από τον ίδιο που υπογράφει τα άρθρα, τον Ιωνάθαν Κούμινγκς. Πράγματι, ο Κούμινγκς άρχισε το 1852 να διακηρύττει πως η Δευτέρα Παρουσία θα γίνει την Πρωτοχρονιά του 1854, βασισμένος στο υποτιθέμενο "νέο φως" που έλαβε μια μέρα, καθώς γυρνούσε με το καράβι πίσω στο Λονδίνο, ύστερα από ένα μακρινό ταξίδι. Διακήρυττε πως, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, η Δευτέρα Έλευση θα γίνει την φετινή Πρωτοχρονιά. Μάλιστα, λένε πως αυτός και μόνο ήταν ο σκοπός του γυρισμού του από το ταξίδι αυτό, να κηρύξει το λόγο του Θεού στην πατρίδα του, το Λονδίνο».

Όρες μετά, έπιασα τον εαυτό μου να ξεφυλλίζει ακόμη μια φορά το βιβλιαράκι. Έψαξα για την παραμικρή λεπτομέρεια, χωρίς να ξέρω τι ψάχνω. Ένιωθα πως εκεί μέσα κρύβονταν πράγματα που έπρεπε να γνωρίζω. Κάτι πολύ χαρακτηριστικό ήταν η λέξη "τέβει". Την πρόσεξα πολλές φορές γραμμένη σε όλο το κείμενο. Όπου αναγραφόταν η λέξη αυτή ήταν κυκλωμένη πολλές φορές, προφανώς από εκείνη.

Δευτέρα, 27 Ιουνίου 1853

Θέλησα να συγκεντρώσω πληροφορίες, όσες περισσότερες μπορώ. Επισκέφθηκα τη Βιβλιοθήκη του Σάουθ Γουίλντ μαζί με τον αιδεσιμότατο. Το πρώτο πράγμα που κάναμε ήταν να κοιτάξουμε τη Βίβλο. Ψάξαμε όλα τα χωρία με την ελπίδα πως υπάρχει κάτι που ίσως συνδέεται με τη "λογική" της Σάρλι, ένα όνομα, μια φράση, οτιδήποτε. Στη συνέχεια βρήκαμε κάποια αποκόμματα από το "Κήρυξ της Πρωΐας" παλαιότερων μηνών. Για ώρες βυθιστήκαμε και οι δύο στα αχανή ράφια με τα μεγάλα φουσκωτά βιβλία ξεκοκαλίζοντάς τα ένα ένα. Οι στενοί διάδρομοι ανάμεσα στα ράφια θύμιζαν τον αποπνικτικό διάδρομο της κλινικής. Πολύ γρήγορα, σταματήσαμε να

μιλάμε και η συγκέντρωσή μας όλη περιορίστηκε στις ατέλειωτες σελίδες της Βίβλου, της Καινής Διαθήκης, του περιοδικού και άλλων βιβλίων που μας φάνηκαν ενδιαφέροντα. Κρατήσαμε κάποια που έδειχναν πως σχετίζονται με το Αντβεντιστικό Κίνημα και τη Δευτέρα Παρουσία. Σκόρπια ονόματα, μισοτελειωμένες φράσεις, μπερδεμένα κείμενα που περιέμεναν υπομονετικά κάποιος να τα ανακαλύψει, να τα βγάλει στην επιφάνεια. Κράτησα σημειώσεις απευθείας στο τετράδιό μου.

Αντβεντιστικός Χριστιανικός Σύλλογος= Αντβεντιστικό παρακλάδι, βάση του είναι η Εβραϊκή Θρησκεία

Ιωνάθαν Κούμινγκς= Ιδρυτής του Αντβεντιστικού Χριστιανικού Συλλόγου. Το 1852 διακηρύττει πως έχει λάβει "νέο φως" και πως η Δευτέρα Παρουσία θα γίνει το **1854**

Τέβετ= Εβραϊκή λέξη που σημαίνει Πρωτοχρονιά. Η θρησκευτική ορολογία τη χρησιμοποιεί για να προσδιορίσει τη Δευτέρα Παρουσία

Αληθινό μυστήριο είχε προκαλέσει μια σημείωση της Σιμόνα επάνω στον "Κήρυκα". «Μτ.ιβ'50/Μτ.κδ'12-14/Μτ.κδ'45-51». Το πρώτο πράγμα που μας ήρθε στο νου ήταν η Καινή Διαθήκη, όπου και ανατρέξαμε, αφού ήταν πασιφανές πως επρόκειτο για χωρία της. Αντέγραψα κατευθείαν τις φράσεις στις οποίες αντιστοιχούσαν τα χωρία.

Μτ.ιβ'50: «Διότι εκείνος, που θα κάμη το θέλημα του Πατρός μου, που είναι εις τους ουραμούς, αυτός είναι αδελφός μου και αδελφή μου και μητέρα μου.

Μτ.κδ'12-14: Και επειδή θα πληθύνη η κακία και η φαυλότης, θα ψυχρανθή η προς τον Θεόν και τον πλησίον αγάπη του πλήθους των συνθηκών και κατ' όνομα Χριστιανών.

Εκείνος που θα δείξει υπομονήν μέχρι τέλους των δοκιμασιών αυτών, αυτός και μόνον θα σωθή.

Και θα κηρυχθή το ευαγγέλιον αυτό της βασιλείας εις όλην την οικουμένην, δια να είναι το κήρυγμα τούτο έλεγχος δι' όλα τα έθνη, όσα δεν θα πιστευσουν, ώστε να μη δύνανται να προφασισθούν, ότι δεν προσεφέρθη και εις αυτούς το ευαγγέλιον. Και τότε θα έλθη το τέλος του κόσμου, του οποίου εικών και προτύπωσις θα είναι το επικείμενον τέλος των Ιεροσολύμων.

Μτ.κδ'45-51: Ποίος άρα γε να είναι ο έμπιστος δούλος και ο μυαλωμένος, εις τον οποίον ο κύριός του έδωκεν ειδικήν (εν τη θρησκευτική κοινωνία του) εξουσίαν και τον εγκατέστησε δια να φροντίζη δια τους άλλους δούλους και δια να δίνη εις αυτούς την ανάλογον τροφήν εις τον κατάλληλον χρόνον;

Μακάριος θα είναι ο δούλος εκείνος, τον οποίον, όταν έλθη ο κύριός του, θα εύρη να κάνη και να συμπεριφέρεται έτσι, φρόνιμα δηλαδή και πιστά.

Αληθινά σας λέγω, ότι θα τον εγκαταστήση επιστάτην και διαχειριστήν εις όλα τα υπάρχοντά του.

Εάν όμως ειπή από μέσα του ο κακός εκείνος δούλος: Αργεί να έλθη ο κύριός μου,

και αρχίση να χρησιμοποιή εγωϊστικώς την εξουσίαν του και να κτυπά τους συνδούλους του, να τρώγη δε και να πίνη με εκείνους που μεθούν, ζητών με κάθε τρόπον να ευχαριστήση τον εαυτόν του,

θα έλθη ο κύριος του δούλου εκείνου εις ημέραν, που δεν περιμένει εκείνος, και εις ώραν που δεν ξεύρει.

Και θα τον τεμαχίση εις τα δύο και, αφού πάρη την ψυχήν του με αιφνίδιον θάνατον, θα ορίση την θέσιν του μαζί με τους υποκριτάς. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των δοντιών.»

Ιδιαίτερη σημασία έδωσα στη συνέχεια του χωρίου 12-14, στον στίχο 15. Στην Καινή Διαθήκη αναγράφεται:

«Αλλά το τέλος του κόσμου θα βραδύνη ακόμη. Η εικών όμως και η προτύπωση του τέλους αυτού, δηλαδή η καταστροφή των Ιεροσολύμων, πλησιάζει. Σας δίδω λοιπόν τα σημεία, που θα προαναγγέλου τον σύντομο ερχομόν της καταστροφής αυτής. Θα ιδήτε πρώτον το μισητόν και βέβηλον σίχαμα, που θα προκαλέση την ερήμωσιν και την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, και το οποίον ελέχθη προφητικώς δια του προφήτου Δανιήλ, να στέκεται εις άγιον τόπον. Κάθε αναγνώστης ας το νοιώση και ας λάβη τα μέτρα του. Ας εννοήση, ότι το σίχαμα αυτό θα είναι πρώτον μεν οι ζηλωταί και οι ξιφοφόροι, που θα καταλάβουν το ιερόν και θα το βεβηλώσουν με τας δολοφονίας των και τα άλλα κακουργήματά των, ύστερα δε και τα ρωμαϊκά στρατεύματα, που θα έλθουν να συμπληρώσουν την βεβήλωσιν αυτήν.»

Διαβάζοντας ένα πρόσφατο απόκομμα του “Κήρυκα της Πρωΐας”, βρήκαμε τον ίδιο στίχο παραποιημένο με τον εξής τρόπο:

« Αλλά το τέλος του κόσμου δε θα βραδύνη, είτε ακόμη ο Κύριος. Η εικών και η προτύπωση του τέλους αυτού, δηλαδή η καταστροφή των Ιεροσολύμων, πλησιάζει. Σας δίδω λοιπόν τα σημεία, που θα προαναγγέλου τον σύντομο ερχομόν της καταστροφής αυτής. Θα ιδήτε πρώτον το μισητόν και βέβηλον σίχαμα, που θα προκαλέση την ερήμωσιν και την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ, και το οποίον ελέχθη προφητικώς δια του προφήτου Δανιήλ, να στέκεται εις άγιον τόπον και εις αγίαν ημέραν, την ημέρα της γεννήσεως του Ιησού. Και η κορύφωση της καταστροφής θα έλθη επτά ημέρες μετά τη γέννηση του σωτήρα, την πρώτη ημέρα του χρόνου. Κάθε αναγνώστης ας το νοιώση και ας λάβη τα μέτρα του. Ας εννοήση, ότι το σίχαμα αυτό θα είναι πρώτον μεν οι ζηλωταί και οι ξιφοφόροι, που θα καταλάβουν το ιερόν και θα το βεβηλώσουν με τας δολοφονίας των και τα άλλα κακουργήματά των, ύστερα δε και τα ρωμαϊκά στρατεύματα, που θα έλθουν να συμπληρώσουν την βεβήλωσιν αυτήν.»

Συνέχεια του χωρίου αυτού ήταν ένα άρθρο του ίδιου του Κούμινγκς, στο οποίο ανέλυε, με αληθοφανή επιχειρήματα, πως η φράση αυτή αναφερόταν στην επικείμενη Πρωτοχρονιά, αυτή του 1854. Το παραλήρημα του Κούμινγκς ολοκλήρωνε η θεωρία του περί υποχρεωτικής θυσίας από κάθε θεοφοβούμενο Χριστιανό, ενόψει της Δευτέρας Έλευσης.

Σύμφωνα με τα λόγια του, «η κυριολεκτική θυσία θα ανταμειφτεί από τον Κύριο μόλις κατέβει από τους ουρανοί. Τότε καθείς θα σηκώσει το φορτίο με τις αμαρτίες που του αναλογούν, εξαιρουμένων εκείνων που ανέλαβαν να ελαφρώσουν το φορτίο τους λυτρώνοντας τους συνανθρώπους αυτών από τη δυστυχία τους και τις δικές τους αμαρτίες».

Ο πατέρας Γκάμπριελ με κοίταξε αποσβολωμένος ύστερα απ’ αυτήν μου την ανάγνωση. Το συμπέρασμα ήταν φυσικά εμφανές. Η Σιμόνα κάθε χρόνο θυσιάζει έναν άνθρωπο μέχρι το φετινό έτος που υποτίθεται ότι θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία! Πέρσι ήταν η Τζούλι. Φέτος θα είμαι εγώ η θυσία, αυτό είναι σίγουρο! Τις προηγούμενες χρονιές, όμως; Πόσοι άνθρωποι έχασαν ως

τώρα τη ζωή τους εξ' αιτίας της;

Ύστερα από μια εξουθενωτική ημέρα, γυρίσαμε σπίτι θλιμμένοι και οι δύο και διηγηθήκαμε τα νέα στον Έφραμ. Η έκπληξή του ήταν παρόμοια με τη δική μας. Ωστόσο μας συμβούλεψε να πάρουμε γρήγορες αποφάσεις, αφού πολύ σύντομα οι έρευνες εκείνης και της αστυνομίας θα την οδηγήσουν εδώ. Και εκτός των άλλων, η Πρωτοχρονιά έρχεται σε έξι μήνες! Έχουμε έξι ολόκληρους μήνες για να αποφασίσουμε τι θα κάνουμε. Θα την καταγγείλουμε στην αστυνομία, πράγμα που σημαίνει, βέβαια, πως θα πρέπει να ομολογήσω τη δολοφονία που έπραξα ή θα αναλάβουμε μόνοι μας την υπόθεση, γεγονός που οδηγεί στο να απαλλαγώ απ' τη Σιμόνα μια και καλή, επιβαρύνοντας ακόμη περισσότερο τη θέση μου; Το σίγουρο είναι πως κανείς δεν πρόκειται να πιστέψει εμάς. Τόσο εγώ, όσο και ο κληρικός, έχουμε φάκελο σε ψυχιατρείο. Δε νομίζω η καλοσύνη της να είναι τόση ώστε να μη χρησιμοποιήσει αυτό το στοιχείο! Επομένως, το μόνο που μένει είναι να φύγουμε όσο πιο μακριά γίνεται, πριν μας ανακαλύψει.

Παρασκευή, 1 Ιουλίου 1853

Πρώτη Ιουλίου... Σήμερα είναι τα γενέθλια του Θίοντορ, κλείνει τα είκοσι δύο. Τα θυμήθηκα μόνος μου! Τι σημασία έχει τώρα πια όμως. Την τελευταία φορά που τον αντίκρισα, θυμάμαι τη σκιερή φιγούρα του να λικνίζεται στον τοίχο, καθώς έτρεχε προς στις σκάλες προσπαθώντας να ξεφύγει απ' την εξευτελιστική μου συμπεριφορά. Τον πλήγωσα. Δεν θα θέλει να με ξαναδεί. Αρκετά! Πιάνω τον εαυτό μου να μεμψιμοιρεί ανηλεώς κάθε φορά που έρχομαι αντιμέτωπος με μια δύσκολη κατάσταση. Ας είναι θυμωμένος, ας μη μου μιλήσει ποτέ πια. Θα τον γυρέψω εγώ. Θα τον βρω μόνο για να του δώσω το δώρο των γενεθλίων του -κάτι πολύτιμο, όχι σε υλική αξία, μα σε πνευματική.

Κάλεσα τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ στο δωμάτιό μου.

-Πατέρα Γκάμπριελ, θα ήθελα μια χάρη από εσάς.

-Πες μου, Εντ.

-Θα ήθελα να μου δώσετε τη διεύθυνση του Θίοντορ. Είναι μακριά από δω;

-Είναι αρκετά μακριά. Γιατί τη θέλεις;

-Σήμερα, ξέρετε, είναι τα γενέθλιά του.

-Το θυμήθηκες; Μπράβο, φίλε μου. Είναι πολύ καλή πρόοδος!

-Πράγματι. Θα ήθελα να τον επισκεφθώ για να του χαρίσω ως δώρο το ρολόι μου. Ήταν αγαπημένο αντικείμενο του πατέρα και πιστεύω πως θα το εκτιμήσει. Τι λέτε;

-Είναι πολύ καλή ιδέα. Φρόνιμο από μέρους σου που σκέφτηκες πως θα ήταν σωστό να μείνει στην οικογένεια, είναι το μόνο που κατάφερε να διασώσει ο πατέρας σου μετά τη χρεοκοπία της οικογένειάς σας.

-Κι εσείς ανήκετε στην οικογένειά μου, πάτερ, εδώ και πολλά χρόνια.

-Μακάρι να φιλιώσετε με τον Θίοντορ και να καταλάβει τις αιτίες της ανάρμοστης συμπεριφοράς σου. Θέλεις να σε συνοδεύσω;

-Όχι, δεν είναι ανάγκη. Θα πάω μόνος. Πού ακριβώς μένει;

- Στο Σέρφιλντ.

-Τον έχετε επισκεφτεί;

-Ναι. Τον επισκέφτηκα προσωπικά για να τον παρακαλέσω να έρθει.

-Αλήθεια, πώς αντέδρασε όταν του είπατε για μένα;

-Ξαφνιάστηκε. Στη συνέχεια όμως χάρηκε και, συγκινημένος, δέχτηκε να έρθει να δει τον πατέρα του που, όπως είπε, δεν θυμόταν καλά καλά.

-Ω, νιώθω τόσο άσχημα.

-Έντγκαρτ, μη βασανίζεσαι άλλο. Η αρρώστια σου ευθύνεται για όλες τις άσχημες πράξεις σου. Όχι η καρδιά σου.

-Ναι, μα είναι θλιβερό. Είμαι ανίκανος να την ελέγξω.

-Μόλις πήρες την απόφαση να αλλάξεις τα πράγματα. Μη γυρίζεις πίσω. Συνέχισε να προσπαθείς.

-Έχετε δίκιο. Θα μου φωνάξετε την άμαξα, παρακαλώ;

-Πάω αμέσως.

Μέσα στην άμαξα

Για πρώτη φορά μετά από τόσον καιρό βγαίνω έξω απ' το σπίτι. Βλέπω τα μεγάλα σπίτια με τις καταπράσινες αυλές τους, τους βιαστικούς ανθρώπους που τρέχουν δεξιά κι αριστερά... Συνήθισαν να βιάζονται. Αν τους ρωτήσεις πού πάνε σίγουρα θα απαντήσουν κάτι που θεωρούν πολύ σημαντικό, ίσως επείγον. Μα, όλα μοιάζουν τόσο ασήμαντα στα δικά μου μάτια. Διότι τόσο τα σημαντικά όσο και τα ασήμαντα, όλα είναι χάσιμο χρόνου. Ασχολίες με τις οποίες καταπιάνονται οι άνθρωποι με πραγματικό τους σκοπό να ξεχάσουν πως δεν υπάρχει λόγος να ζουν ή επειδή δεν έχουν αποφασίσει ακόμη με τι θέλουν να ασχοληθούν. Μόνο προσποιούνται πως βιάζονται -το έχουν πιστέψει κι οι ίδιοι- έτσι ώστε να μη χρειαστεί να σκεφτούν ποτέ. Κι αν κάποιος ταραξεί το καταθλιπτικό πέπλο απάθειας που απλώνεται γύρω τους, προφασίζονται πως δεν έχουν χρόνο για φιλοσοφικές ανησυχίες, ειδικά εφόσον έχουν όλα όσα χρειάζονται στη μίζερη ζωή τους, και είναι πολλά! Πράγματι, τέτοιοι άνθρωποι δεν αρκούνται σε λιγότερα από υπεραρκετά! Αχ, μόνο να τα έβλεπε όλα αυτά ένα μάτι από ψηλά! Με τι ειρωνεία και περιφρόνηση θα αντιμετώπιζε τόση ρηχότητα, τέτοιο άγχος ανούσιο!

Η διαδρομή θα κρατήσει τρεις ώρες περίπου. Στα χέρια μου κρατάω σφιχτά το δώρο του Θίοντορ, το χρυσό ρολόι του πατέρα. Μακάρι να μπορούσα να προβλέψω τι θα βγει απ' αυτήν τη συνάντηση.

Το ίδιο βράδυ

Λίγη ώρα αργότερα στεκόμουν στην εξώπορτα ενός ψηλού κτιρίου περιμένοντας να τον δω απέναντί μου. Έτσι κι έγινε. Εμφανίστηκε μπροστά μου κοιτώντας με, μα απορημένος δεν ήταν, όχι. Σα να με περίμενε. Σα να μάντεψε πως αυτή τη ξεχωριστή ημέρα είχε ακόμη έναν λόγο να χαρεί εκτός από τα γενέθλιά του. Περίμενε να εμφανιστεί ο πατέρας του με την ελπίδα ότι όλα θ' αλλάξουν. Ίσως του είχε μιλήσει νωρίτερα ο αιδ. Γκάμπριελ για να τον προετοιμάσει, δε με νοιάζει. Το γεγονός είναι πως με έσφιξε στην αγκαλιά του, λέγοντάς μου να περάσω μέσα. Δεν ήταν μόνος, ήταν με τη γυναίκα του. Μια γλυκύτατη κοπέλα που μου θύμιζε την Τζούλιετ σε κάθε της κίνηση.

Μιλούσαμε για ώρες. Του εξήγησα με κάθε λεπτομέρεια τι είχε συμβεί. Το λόγο που φέρθηκα έτσι, το λόγο που ήμουν χαμένος τόσον καιρό, ποιος έφταιξε για όλα αυτά. Έδειξε απεριόριστη κατανόηση. Η κοπέλα σε όλα αυτά ήταν παρούσα. Ήταν επιλογή του Θίοντορ, δεν ήθελε η αλήθεια που έκρυφα

από εκείνον, τώρα να την κρύψει εκείνος από ντροπή.

Του έδωσα το ρολόι. Έσκισε το πρόχειρο περιτύλιγμα και άρχισε να το περιεργάζεται λεπτομερώς. Τον συγκίνησε η ιστορία που κρυβόταν πίσω του.

-Σας ευχαριστώ, πατέρα. Ευχαριστώ για το ρολόι, ευχαριστώ που ήρθατε. Ήταν το καλύτερο δώρο για μένα. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η μητέρα είναι τόσο πονηρός άνθρωπος. Αλήθεια, είναι δύσκολο. Τόσα χρόνια ποτέ δεν μου είπε πως μ' αγαπάει. Ποτέ δεν μ' αγκάλιασε, δε μου έδειξε στοργή.

-Ξέχασε τώρα όλες εκείνες τις στιγμές. Θα έρθουν άλλες, όμορφες, ασύγκριτες με όσα περάσαμε, εσύ κι εγώ.

Ακολούθησε μια αγκαλιά, τόσο πραγματική που έμοιαζε ονειρεμένη. Αποκατέστησε όλα τα χρόνια απουσίας μεταξύ μας.

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 1853

Από τη μέρα των γενεθλίων του Θίοντορ όλα άλλαξαν στη ζωή μου. Ποτέ πια δεν ξανάνιωσα μόνος, ποτέ. Μόνο όταν γυρνούσα σπίτι το βράδυ κι έπεφτα για ύπνο. Τότε μόνο ερχόταν στον ύπνο μου η Σάρλι και με βασάνιζε με τα ηλίθια χάπια της και το ανυπόφορο μέτρημα. Το επόμενο πρωί ξυπνούσα πάλι ευτυχισμένος, καμία επίδραση πάνω μου δεν είχε εκείνη. Έτσι πέρασε σχεδόν ένας μήνας. Παραμέλησα το γράψιμο, δεν το είχα ανάγκη, ξεχνιόμουν. Όχι πως άλλαξε κάτι σήμερα. Είναι ένα όμορφο ζεστό πρωινό. Σε λίγο θα έρθει ο Θίοντορ με τη Σαμάνθα για να φάμε όλοι μαζί.

Στα χέρια μου έπεσε τυχαία η φωτογραφία της Τζούλιετ. Σαγηνευτικό παραλήρημα η εικόνα της! Η κρυστάλλινη μορφή της αχανές τοπίο μοιάζει, μιας μακροχρόνιας στιγμής, μιας παντοτινής μου σκέψης. Συμβουλή ζητάω, έχεις κάτι να μου πεις; Όχι; Μη βιαστείς, περιμένω. Γρήγορα μόνο κάνε, κι ας στέκεται αυτό αντίφαση στο λόγο μου τον προηγούμενο. Πίσω από το σκουριασμένο ξανθό χαρταετό της πρωινής μου ελευθερίας βράδιασε ήδη. Σκοτεινίασε. Ας ειπωθεί ο μονόλογος τούτος από ένα πουλί, ένα ψάρι, όχι από μένα πάλι. Διότι της έμπνευσής μου η μούσα στέκει ακόμα το θλιβερό και ατυχές μου τέλος. Για θυσία προορίζομαι και, όπως παρατηρώ, αποφεύγοντας τη μοίρα, όλο και την πλησιάζω. Πέφτω επάνω της με δύναμη και τη ρωτάω:

-Ποιο άστρο έπεσε εκείνη την Πρωτοχρονιά; Ήταν το δικό μου μήπως;

-«Όχι», απαντάει. «Δικό σου να ήταν, όχι. Λάτρευε τον ήλιο, θεοσεβούμενε άνδρα, όχι εμένα. Ρώτησε εκείνον ποιας το άστρο ήταν. Κι αν δεν καείς από το φως του το φλογερό, τότε θα 'χεις την εύνοιά του πάντα. Από ερυθρές του αχτίδες νιώσε δέος και βάλε με το νου σου την απάντησή».

-Στα χέρια την κρατάω σφιχτά, όμως να τη δω δε θέλω. Θάνατος θα είναι το άγγιγμά της. Απρόσωπο το κάλεσμά σου, μοίρα, θανατηφόρα χροιά έχουν τα λόγια σου. Ο ήλιος γιατί να ασχοληθεί μ' εμένα;

-Σωτήρας δεν είσαι, μα ούτε θυσία! Το βήμα σου πρέπει να στέκει εύθυμο σ' αυτά τα μέρη. Ρωτάς γιατί; Μη ρωτάς, αφού ξέρεις. Θα σου απαντήσω, ωστόσο. Ο Θεός σ' αγαπά, σε λατρεύει. Διαφωνείς; Τον είχες βοηθή σε ώρες που η σωτηρία σου θα ονομαζόταν θαύμα.

-Ακόμη κι αν ήταν θαύμα, η απελπισία στέκει οδηγός μου. Το ονομάζεις λοιπόν σωτηρία αυτό;

-Θα το ονόμαζα αχαριστία, αλαζονεία καλύτερα.

-Σκληρά τα λόγια σου παρόλο που γνωρίζεις για μένα με τρόπους

μαγικούς...

-Δεν μπορείς να κρυφτείς από δυνάμεις που δεν μπορείς να δεις. Ο κόσμος σου είναι μικρός, αστείος, ανάξιος σημασίας. Οι άνθρωποι θαρρούν πως είναι κυρίαρχοι του σύμπαντος. Ανίδεοι είναι! Τόσο δα μικροσκοπικά μυρμήγκια που χωρίς να το καταλαβαίνουν καταπατούνται από χιλιάδες τεράστιους ελέφαντες, το σύμπαν, το Θεό, τη φύση. Μα εκείνα μυαλό δεν έχουν να το δουν, πως έρμαια της μοίρας είναι, δικά μου υποχείρια.

-Έχεις εξουσία στον κόσμο. Μα γιατί το εκμεταλλεύεσαι;

-Είσαι βιαστικός. Κοντοστάσου και σκέψου μόνο, πόσες φορές τη ζωή σου από βέβαιο θάνατο έσωσα;

-Καλύτερα να την έπαιρνες! Γιατί δεν την πήρες;

-Αν το 'ξερα πως θα με κατηγορούσες γι' αυτό τώρα, σίγουρα θα το έκανα.

-Γιατί πήρες εκείνη στη θέση τη δική μου; Γιατί;

-Έτσι έπρεπε.

-Πώς λες κάτι τέτοιο; Εξήγησέ μου, σε παρακαλώ.

-Για να κλείσεις εσύ τον κύκλο.

Τόσο κράτησε η παρουσία τούτη. Οι ερωτήσεις διπλές κι οι απαντήσεις λίγες. Πώς να τις πρωτοταιριάξω με τις ανεπαρκείς μου γνώσεις...

Σάββατο, 27 Αυγούστου 1853

*Αγαπητέ μου γιε,
αγαπητέ αιδεσιμότατε Γκάμπριελ,
φίλε Έφραμ,*

Άργησα. Άργησα πολύ, το γνωρίζω. Υπήρξα επιπόλαιος, σχεδόν αλλόφρων. Μεμφιμοιρούσα άλογα. Ήταν πολύ καιρό μακριά και θα πεινάει τώρα. Τι κουτός που ήμουν! Καθόμουν εδώ ώρες που εκείνη εκεί με περίμενε.

Μα τώρα ξέρω. Της μίλησα. Όχι, όχι. Δεν έγινε έτσι. Τι επιπολαιότις! Εκείνη μου μίλησε. Ήρθε και με βρήκε. Από μόνη της. Με κάλεσε όπως καλείς την άμαξα όταν τη χρειάζεσαι για να σε πάει μακριά. Χαρά! Τι χαρά! Σχεδόν ξεχασμένο εκείνο το χαμόγελο μου φάνηκε!

Αχάριστος, είπε η άλλη. Από μακριά έτσι της φάνηκε. Πώς είμαι αχάριστος. Διαφθορά ή διαπίστωση, θα με πονούσε το ίδιο. Πάντα ευχαριστούσα Εκείνον που τη γνώρισα. Πάντα θεωρούσα τα μετέπειτα δεινά μου ως δίκαιη εξισορρόπηση από τις ανώτερες μοίρες για την ευτυχισμένη εκείνη περίοδο. Δεν την έφραξα, είπε. Έτσι, έτσι ακριβώς. Κουταμάρες, λέω, είναι τα λόγια της. Βέβαια, ωραία της μίλησα, ευγενικά. Η δύναμη της συνήθειας! Ποτέ αγενής! Ποτέ! Μέχρι και στη Σάρλι πάντα τζέντλεμαν! Πάντοτε...

Κι έτσι θα τη διαφεύσω τη μοίρα ξανά. Γιατί όχι; Αφού μπορώ πια,

είμαι ικανός να πάω οπουδήποτε. Κανένα δωμάτιο, καμιά νοσοκόμα και κανένα «γιατροσόφι» δε με κρατά πια.

Και το γράμμα... Προς ενημέρωσή σας. Θα είμαι εντάξει. Μόλις τη βρω θα τη φέρω πίσω. Θα γυρίσουμε μαζί και θα της δείχνω τη θέα από το δωμάτιό μου. Το γκαζόν του διπλανού σπιτιού, το σιντριβάνι του πάρκου απέναντι, εκεί που συνηθίζουμε να βολτάρουμε τα απογεύματα, πριν γυρίσουμε για το καθημερινό μας τσάι.

Είναι κοντά μου και μ' ένα σάλτο βαθύ θα πεταχτώ και θα την αρπάξω από εκείνη. Από αυτή. Αυτή που τα ξέρει όλα. Ξέρετε ποια λέω, όχι; Γνωρίζετε, φίλοι μου. Εκείνη που μας θεωρεί όλους ανόητους και αλαζόνες! Εκείνη που θαρρεί πως είναι παντοδύναμη, πιο δυνατή κι από τον ίδιο τον καυτό τον ήλιο!

Κι αν είναι ψηλά στα βουνά, εκεί θα πετάξω να τη βρω. Και χαμηλά αν είναι, στους βαθείς αχανείς γκρεμούς, στα γυμνά ξερόδεντρα -εκείνα τα ψηλά που σε στοιχειώνουν άμα τα βλέπεις από χαμηλά- ακόμα και μέσα εκεί αν έπεσε κατά λάθος, δεν είναι δύσκολο. Πρέπει μόνο να βουτήξω να την πιάσω. Να βουτήξω γρήγορα. Να μη με πιάσει ξερόκλαδο στα χέρια του και με ριζώσει κι εμένα μαζί του. Θεέ και Κύριε! Όχι ξερόκλαδο, κανένα! Γιατί, ξέρετε; Γιατί θα φοβηθώ. Κι αν φοβηθώ θα φύγω πάλι. Θα φύγω και θα την παρατήσω. Θα την εγκαταλείψω εκεί, στα σκοτεινά. Με τη μοίρα από πάνω της να γελάει αυταρχικά, γλοιωδώς. Να μη χαμογελάει η μοίρα! Δεν το θέλω! Ούτε για μένα, ούτε για εκείνην. Πεθαμένη τη θέλω, γερασμένη τη θέλω! Έτσι! Έτσι τη θέλω! Να με βλέπει και να φοβάται το χέρι μου το μεγάλο, το παντοδύναμο! Μη φοβηθώ! Θα τη χάσω πάλι. Δε θέλω ποτέ ξανά να τη χάσω.

Στα χαώδη, τα ορμώμενα ποτάμια να είναι, δε με νοιάζει. Μόνο μη με παρασύρουν τα ρεύματα! Μη φοβηθώ! Δώσε Θεέ να μη με φοβίσει τίποτα! Να προλάβω να δω ακόμη μια ζωγραφιά της. Μια μοναχά. Εκείνη που μου 'λεγε πως θα ήταν η επόμενη. Εκείνη που δεν πρόφτασε να τελειώσει. Εκείνου τον περίπατο στα μικρά σοκάκια το βράδυ της Πρωτοχρονιάς. Εκείνης της Πρωτοχρονιάς. Λείπει η ζωγραφιά. Λείπουν τα χρώματα. Το σκίτσο είναι έτοιμο, μα χωρίς χρώματα. Δεν ξέρω πως, μα ζωγραφίστηκε μοναχό του το μαχαίρι. Μοναχό του! Κανείς δεν το σχεδίασε. Κανείς δεν το ήθελε εκεί, μόνο του όμως κατάφερε και τρύπωσε. Τα κατάφερε. Δίχως να ρωτήσει το πινέλο. Δεν χρειάστηκε καν πινέλο. Πήδηξε μες στη ζωγραφιά κι αυτό. Τόσο δυνατό ήταν! Μα εγώ είμαι πιο ισχυρός στο σώμα και το πνεύμα.

Θα το ξεσκίσω το μαχαίρι με τα χέρια μου. Θα ματώσουν αυτά. Τίποτα άλλο μέσα στη ζωγραφιά. Εκείνη θα είναι όρθια και θα ζωγραφίζει. Θα χρωματίζει τον εαυτό της να περπατάει στο σοκάκι, δίπλα σ' εμένα. Κι ας είναι τα χέρια μου εμένα ματωμένα. Ας είναι, δε μ' ενοχλεί. Ας γίνει έτσι.

Φανταχτερό το φόρεμά της την Πρωτοχρονιά. Κάτασπρο. Φανταχτερό. Λιτό. Απερίγραπτο. Δεν ξέρω γιατί το διάλεξε λευκό. Ας μην ήταν. Ήταν όμως. Δεν πειράζει, θα το διορθώσω. Τι αυτό φεύγω.

Εσείς μην ανησυχείτε, εντάξει είναι όλα. Γρήγορα θα κάνω. Μόνο να τη βρω και θα γυρίσουμε μαζί. Μόνο να μη φοβηθώ. Ελπίζω να μην υπάρξει πρόβλημα, αγαπητέ μου Έφραμ, για το ένα παραπάνω άτομο. Υπάρχει κενό κρεβάτι, έτσι δεν είναι; Εντάξει, δεν είναι πρόβλημα αυτό. Ερχόμενος θα αγοράσω ολοκαίνουριο, παρθένο, ξύλινο κρεβάτι. Με όμορφο σκάλισμα και μια όμορφη αέρινη κουνουπιέρα από λευκό τούλι, τυφικό. Ας το βάλουμε στο δωμάτιό μου. Κι εγώ θα στρώσω κάτω στο πάτωμα μια κουβέρτα, δε με πειράζει σας λέω. Δεν είναι πρόβλημα αυτό, σωστά Έφραμ; Σ' ευχαριστώ φίλε μου. Μην ανησυχείτε για μένα. Σε λίγο καιρό θα τρώμε πάλι όλοι μαζί. Όλοι, κι εκείνη μαζί, η Τζούλιετ. Κι εσύ, Θίοντορ, να δεις που θα τη λατρέψεις! Είμαι σίγουρος πως θα τη λατρέψεις! Αντίο τώρα, πρέπει να φύγω, να κάνω γρήγορα.

Σας φιλώ,

Έντυκαρντ

Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 1853

Καμιά φορά το παρελθόν συνδέεται με το παρόν για να σχηματιστεί το μέλλον. Έτσι μπερδεύτηκα κι εγώ πιστεύοντας ότι το μόνο που με εμποδίζει και με κρατάει μακριά από την αγάπη μου είναι ο φόβος. Για μια στιγμή πίστεψα αληθινά πως αν τον αποβάλλω θα τη βρω, θα την φέρω πίσω. Δίκαιη βγήκε η μοίρα, ανίδεοι είναι οι άνθρωποι, αλαζόνες! Απερίσκεπτοι!

Σ' ένα γκρεμό με βρήκαν οι φίλοι μου χθες βράδυ, ήμουν έτοιμος να «βουτήξω μέσα στα ξερόκλαδα και να μη φοβηθώ»! Τι ανόητος! Χειροτερεύω, μα πια δε με νοιάζει. Θα τη βρω κάποια στιγμή, αν όχι, τότε θα με βρει εκείνη. Άρχισα πάλι τα φάρμακα, το ξέρω πως δε γίνεται αλλιώς. Το αποδέχτηκα. Η διαφορά είναι ότι τώρα τα παίρνω με τη θέλησή μου, δε μου τα δίνει κανείς. Είναι κι αυτό μια παρηγοριά... να ξέρω πως κανείς δε με ελέγχει, πως πράττω

με δική μου βούληση. Τόσο καιρό φυλακισμένος είχα ξεχάσει τη σημασία της λέξης "ελευθερία". Τώρα που δε με κρατάει πια κανείς, πάλι δεν μπορώ να φτάσω εκείνη, επειδή είμαι ζωντανός, επειδή δε με κρατάει ο θάνατος στα χέρια του, όπως εκείνη. Όμως, και η υπερβολική ελευθερία μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο στην αιώνια καταδίκη του, την παντοτινή φυλακή του. Εκείνος μονάχα, ο ίδιος ο θάνατος... Μονάχα εκείνος θα μ' ελευθερώσει στ' αλήθεια. Το τελευταίο αυτό όραμα ήταν το μεγαλύτερο, το πιο αληθινό, το πιο απτό απ' όλα τα υπόλοιπα. Απ' όλους τους πίνακες που με βασανίζουν κάθε μέρα. Ήταν η ψευδαίσθηση πως θα τη φέρω πίσω. Έτσι απλά, χωρίς βαλίτσες ή άμαξες. Χωρίς την αίσθηση του χρόνου που σε κάνει να αγωνιάς όσο πλησιάζεις όλο και πιο κοντά σ' εκείνον που ποθείς να πας.

«Ανήκουστα πράγματα!» Αυτή ήταν η πρώτη κουβέντα που με έκανε να «ξυπνήσω» απ' το παραλήρημα και να γυρίσω πίσω μου να δω ποιος είναι. Και ήταν εκεί όλοι. Ο Έφραμ, ο γιος μου, ο κληρικός, όλοι. Ήρθε μαζί τους ακόμη και η γυναίκα του Θίοντορ, επειδή ανησύχησε κι εκείνη για μένα. Τ' ακούς αυτό, λοξέ άνθρωπε; Για μένα! Τόσα άτομα ζωντανά ανησυχούν για σένα κι εσύ κυνηγάς φαντάσματα! «Ναι», απαντώ εγώ, σωστά τα παρουσιάζεις, μα κι εκείνη αν ήταν ζωντανή, κι εκείνη εκεί θα ήταν μαζί με τους άλλους. Θα έτρεμε κι εκείνη μην πάθω κάτι. Ω, ανοησίες... Πρέπει να ξαπλώσω, τα φάρμακα... Θέλω να κοιμηθώ... Θέλω να κοιμάμαι... Να κοιμάμαι τώρα πια, μέχρι να κοιμηθώ.

Τρίτη 6 Σεπτεμβρίου 1853

Τα μαύρα τα σκυλιά και τα άστρα που λαμποκοπούν
Αύριο να σου τα φέρω θέλω
Πίσω κοίτα, πίσω από τον ουρανό
Τα παλιοσύννεφα τα γκρίζα
Τα σκούρα εκείνα σύννεφα
Που κανείς δε λέει να τ' αρμέξει για πέσει η βροχή

Μίλησέ μου ν' ακούσω επιτέλους τη σιωπή του σκοταδιού
Τραγούδα να χορέψω
Κι άσε τα φύλλα πάνω στα δέντρα
Μην τα παίρνεις μαζί σου, δεν τα χρειάζεσαι
Άφησε τα φύλλα, σου λέω, ασ' τα
Χλωμό το πρόσωπό σου

Σαν στίχος από ποίημα το ύφος σου, λυπητερό
Τα μάτια σου τραγουδούν γλυκά, σαν θέμα από μουσικό κομμάτι
Δέξου τα λόγια αυτά, άκουσέ τα
Άκου με
Άκου με
Άκουσέ με
Κοίταξέ με
Έφυγα.

Ήταν το πρώτο ποίημα που έγραψα μετά από πολύ καιρό. Δεν είναι κι άσχημο, έτσι; Σα να θέλω να γράφω συνέχεια. Σαν κάτι... Κάποια σκέψη να

μου δίνει έμπνευση, ελπίδα, αισιοδοξία... Το επόμενο θα είναι διαφορετικό.
Κάτι πολύ διαφορετικό, ναι...

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 1853

Il pleut.
Tes yeux inexplicables, comme toujours.
Je ne les regarde plus, c' est impossible.
Le Dieu m' a oublié une fois encore
Et je ne sors pas dehors, je sais,
Il pleut.

Les enfants me semblent heureux en jouant avec la neige
Mais pas moi.
Moi, je les vois comme ils sont tous heureux
En pensant ma vie perdue.
Je souhaiterais cette année bizarre,
Comme d' autres,

Qu' Il me donne des fleures,
Des chansons joyeuses
J' ai longtemps habité sous de vastes portiques
Que les soleils marins teignaient de mille feux,
Et que leurs grands piliers, droits et majestueux,
rendaient pareils, le soir, aux grottes basaltiques.

Lui, comme moi, le père Bautleur se torture
Entre ces deux mondes
J' habite moi aussi longtemps là
Il n' y a pas de passage.
Et je tombe...
Je tombe encore...

Παρασκευή, 9 Σεπτεμβρίου 1853

Dans la couleur bleue d' ocean
Dans la furie de la nature
Dans toutes les têtes du monde
Partout...
La seule figure qu' on peut voir,
C' est toi.

Mon sourire n' existe plus
Et mes pieds ne me soutiennent pas
Des pensées flanquent sur ma tête
Elles flanquent..
à droit et à gauche

Je ne peux pas les empêcher.

Près du lac un vieux jette des petits cailloux
Je le regarde persistamment
Les cygnes sont rigolos
Et le soleil...
Le soleil crie fortement
Il crie pour gagner mon attention.

Parle, ah, soleil!
Parle à moi.
Dis - moi quand le jour sera plus grand
Je me sens tes nymphes qui m' adorent
Dis - moi, mon petit ami
Est-ce que je suis heureux maintenant?

Σάββατο, 10 Σεπτεμβρίου 1853

Comme je reste à mon lit
Un chiffre couche près de moi... Όχι..

Comme je reste à mon lit
Le matelas est douillet
Et je me rêve...

Δευτέρα, 12 Σεπτεμβρίου 1853

Je suivre des oiseaux
Je les regarde comme ils signent
Quelle vue admirable...

Τρίτη, 13 Σεπτεμβρίου 1853

Η έμπνευση έρχεται και φεύγει. Είναι εδώ, μα κρύβεται. Τέσσερις μέρες τώρα προσπαθώ να γράψω. Προσπαθώ, μα τίποτα. Πάλι έρχονται οι ίδιες εικόνες. Έρχονται και φεύγουν. Έρχονται... Μετά έρχεται εκείνη με το θλιβερό τάχα ύφος της. Με ακολουθεί. Πάω να γράψω, δεν φεύγει. Άφησέ με πια! Άσε με ήσυχο! Δεν έχω τι άλλο να σου δώσω πια. Τα ποιήματα θέλεις; Ορίστε, παρ' τα! Κράτησέ τα και μη με βασανίζεις άλλο!

Παρασκευή, 16 Σεπτεμβρίου 1853

Η λήθη του χρόνου κοντοστέκεται και με κοιτά. Σουφρώνει επιδεικτικά τα φρύδια, τεντώνει το χέρι της μα εγώ, φυσικά, δεν της το δίνω. Θωρώ τη φορεσιά της, με κουράζει, μαύρη είναι. Καλύτερα ας ήταν κυπαρισσί, ακόμα κι

αυτό. Διότι το μαύρο με θλίβει. Κλείνω τα μάτια και περπατώ στους δρόμους του Μπράντφορντ. Οι άμαξες δεν αλλάζουν πορεία για χάρη μου, με προσπερνούν. Φτάνω στη λίμνη, κοντά στο σπίτι... Ξαπλώνω πλάι στο δέντρο της αυλής μας... Ακούς τη μουσική; Ξεχωρίζω τα όργανα, ένα ένα. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δώσει τόση σημασία σε μουσικό κομμάτι. Ποτέ. Μα τώρα είναι διαφορετικά. Δεν κυνηγώ κανέναν και κανείς δε με ψάχνει. Ω... Τι εύγευστον θέαμα! Ποτέ το Μπράντφορντ δεν υπήρξε ωραιότερο! Χάνομαι για λίγο στο τοπίο που κοιτώ κι ύστερα πάλι... Ω, ακόμα εδώ είσαι; Δε γλιτώνει τελικά κανείς από σένα, έτσι; Κανείς. Σαν εκείνη... Τη μοίρα... Το ίδιο μουντή έστεκε κι αυτή και με περιγελούσε. Ίδια λόγια, ίδια ματιά, ίδιο τέλος. Λάθος μου! Συγγνώμη! Ας διαγραφεί αυτό, παρακαλώ. Η σύγκριση ήταν ετεροβαρής. Διότι, το τέλος δεν θα είναι το ίδιο. Διότι, το τέλος... Το τέλος θα είναι το μόνο που θα αλλάξει, κλείνοντας την ιστορία αυτή. Το τέλος, αγαπητή ύπαρξη, θα είναι το μόνο μέρος το οποίο θα έχω γράψει με τη θέλησή μου σ' αυτό το ημερολόγιο και, μάλιστα, πριν ακόμη συμβεί, όχι άθελά μου επειδή συνέβη. Ναι, δε με πειράζει, εσύ μπορείς να χαμογελάς τώρα. Όμως, περίμενε. Περίμενε λιγάκι ακόμα. Λιγάκι μόνο και θα δεις με τα μάτια σου. Αυτό κάνω κι εγώ. Περιμένω υ π ο μ ο ν ε τ ι κ ά..

Τετάρτη, 21 Σεπτεμβρίου 1853

-Αγαπητέ μου φίλε, τι έχεις αυτές τις μέρες; Ανυπόμονος, θαρρώ πως, είσαι.

-Σωστά. Είμαι αρκετά αγχωμένος.

-Μη σκέφτεσαι το παρελθόν, Εντ. Σε ρημάζει, δεν το βλέπεις;

-Πάτερ, έχετε δίκιο.

-Αυτό μόνο;

-Ο χρόνος περνά. Άλλη μια χρονιά κοντεύει να φτάσει στο τέλος της κι άλλη μια ετοιμάζεται να πάρει τη σκυτάλη.

-Και τι μ' αυτό; Γιατί τόνισες το «τέλος»;

-Έτσι, χωρίς λόγο.

-Έντγκαρντ! Τι εννοείς μ' αυτά; Ξέρω πως τα δικά σου λόγια δεν πάνε χαμένα. Αξία μεγάλη έχει η κάθε σου κουβέντα. Παρακαλώ, μην αφήνεις να ξεγελιέμαι από την φυσικότητά σου!

-Χωρίς λόγο. Όλα έτσι, χωρίς λόγο.

-Με υποτιμάς, το ξέρεις.

-Κουράζομαι, πάτερ. Περιμένω έναν χειμώνα ακόμα, μισό, θα έλεγα πιο σωστά.

-Για πιο πράγμα;

-Για να ξεκουραστώ.

-Ξέρεις, Έντ, κουραζόμαστε όλοι μας.

-Γνωρίζω, μα εγώ έχω υπομονή. Έχετε κι εσείς!

-Όταν βλέπω πόσο κακό σου κάνουν οι αναμνήσεις, σπαράζω κι εγώ μαζί σου.

-Οι αναμνήσεις με κρατούν ζωντανό.

-Λάθος σου. Ζεις το παρελθόν σου. Το παρόν το περιφρονείς. Κοίταξε! Είσαι σ' ένα τόσο όμορφο μέρος! Μαζί με ανθρώπους που σ' αγαπούν. Που έψαξαν για σένα όταν προσπάθησες να τους αφήσεις για ένα όνειρο. Γιατί όλα αυτά; Είσαι εγωκεντρικός άνθρωπος, Έντ.

- Το γνωρίζω. Έχετε περάσει πολλά εξ' αιτίας μου. Όμως, λίγο ακόμα. Κάντε, σας παρακαλώ, λίγη ακόμα υπομονή.
- Μέχρι πότε;
- Λίγο καιρό ακόμα.
- Τι θα αλλάξει;
- Όλα.

Σάββατο, 24 Σεπτεμβρίου 1853

Σήμερα το πρωί έλαβα γράμμα από τη μισ Ρίτα, γεγονός που με χαροποίησε και με έκανε να ξεχάσω, για τα λίγα λεπτά που διήρκεσε η ανάγνωσή του, τους μακάβριους στόχους μου...

Αγαπητέ μου φίλε, Έντ,

Ελπίζω να είσαι ασφαλής στο βιότι του εξαδέλφου μου. Κάθε φορά που έρχεται να με επισκεφθεί τον ρωτώ για σένα. Ξέρεις, μου έλεγε η ιδιόρρυθμη σου, όσο και σε όλους εδώ μέσα. Φυσικά, όχι σε όλους! Εκείνη, (ξέρεις ποια εννοώ), κινεί τη και ουρανό για να σε βρει, δια αυτό σου στέλνω σήμερα αυτό το γράμμα με του εξαδέλφου μου, για να σε ενημερώσω πριν σε βρουν οι Αρχές. Ήδη, είσαι πολύ τυχερός που δεν σε έχουν ανακαλύψει ακόμα. Ο Έφραμ και ο αδελμότατος Γκάμπριελ φροντίζουν πολύ για την ασφάλειά σου.

Ωστόσο, καλό θα ήταν να ιδροβέξεις για λίγο καιρό, μέχρι να ξεχαστεί το δέμα από τις εφημερίδες. Δεν ξέρω αν το έχεις αντιληφθεί, μα ο ταχυδρόμος, σήμερα που ήρθε για να φέρει την αλληλογραφία στις νοσοκόμες, με ενημέρωσε ότι η φωτογραφία σου έχει γίνει εξώφυλλο σε όλες. Έτσι λοιπόν, όπως ιδροβέξω και στον Έφραμ, θα ήταν ιδροβέξω να μείνετε για λίγο καιρό στην εξοχική μου κατοικία, στο Ντόβερ, έξω από το Πουόρτο. Είναι αρκετά μακριά και θα κερδίσεις έτσι, πολύ χρόνο μέχρι να υπομαστούν οι Αρχές που βρίσκεσαι. Ύστερα, μόλις καταλάβουμε ότι έρχονται εκεί, θα διασχίσετε με καράκι το Πα ντε Κάλ και θα ιδροβέξετε απέναντι, στη Γαλλία. Στο λιμάνι θα μπηχτείτε του μεσιέ Πι ντε Σεγκό. Πείτε του ότι σας στέλνω εγώ, είναι πολύ ενάρετος άνδρας και καλός μου φίλος, είναι ιδροβέξω να σας καλοδεχθεί. Εκεί θα είστε ασφαλείς για αρκετό καιρό μέχρι να κοιτάξει η φασαρία. Ύστερα βλίνουμε.

Μην ιδροβέξω, φίλε μου, έχουμε το χρόνο που χρειαζόμαστε. Εκτός αυτού, το βιότι στη δάλασσα θα σε ενδουιάσει, είναι ιδροβέξω γι' αυτό! Αν ιδροβέξω με την τόνση ησυχία, ιδροβέξω μέχρι την ιδροβέξω, εκεί ο δούλος των αμαζών και οι φωνές του κόσμου ιδροβέξω να σε κάνουν να ιδροβέξω και ιδροβέξω την ημερία του καταλίματος! Μείνετε στο Ντόβερ μέχρι να σας στείλω ξανά. Να ιδροβέξω

του εαυτού σου.

*Η φίλη σου,
Ρίτα Φόρμερ*

Η καλή μου μισ Ρίτα! Φροντίζει για μένα σα να ήμουν δικός της άνθρωπος. Όμως, να φύγω, όχι. Δεν θα την αποφύγω αυτή τη φορά. Θα μείνω να την αντιμετωπίσω. Θα περιμένω μέχρι να μου χτυπήσει την πόρτα η Αστυνομία και να με πάνε ξανά εκεί. Εκεί που άρχισαν όλα, εκεί θα τελειώσουν. Όχι, δε θα κάνω πάλι πίσω. Είναι η ευκαιρία που περιμένω τόσο καιρό και, μάλιστα, χωρίς καμία προσπάθεια. Όλα θα γίνουν από μόνα τους. Υπομονή.

Κυριακή, 25 Σεπτεμβρίου, 1853

-Μην είσαι κουτός, Εντ! Πώς θες να μείνεις εδώ τη στιγμή που γνωρίζεις πως όλοι ψάχνουν για σένα;

-Δεν πρόκειται να φύγω. Αυτό δε σημαίνει πως πρέπει να καθίσετε κι εσείς μαζί μου.

-Μα τι είναι αυτά που λες; Έμεινα τόσο καιρό, δεν πρόκειται να φύγω τώρα. Φέρεσαι ανόητα, Έντγκαρντ, να το ξέρεις. Πολύ ανόητα!

-Στείλτε παρακαλώ στον Θιοντορ να έρθει για να τον χαιρετήσω. Ίσως με πάρουν πριν προλάβω, δεν το θέλω.

-Μα είναι τρελό! Θα καθίσεις να σε πάνε πάλι εκεί; Εκεί όπου τρελαίνεσαι και μόνο που σου έρχεται η εικόνα του δωματίου σου στο μυαλό;

-Θα μείνω.

-Γιατί; Τι έχεις στο μυαλό σου;

-Τίποτα.

-Είναι ανόητα όλα αυτά. Προσπάθησες τόσο πολύ να έχεις μια κανονική ζωή και το αποτέλεσμα είναι αυτό, να κλειστείς ξανά εκεί... μ' αυτήν...

-Είναι αναγκαίο.

-Πώς;

-Είναι απαραίτητο, πάτερ.

-Για ποιό λόγο;

-Η ιστορία θα τελειώσει.

-Τι λες;

-Θα την σκοτώσω, πάτερ.

-Σκέψου λογικά, Έντγκαρντ. Σκέψου τι λες, σε παρακαλώ.

-Θυμάστε τι μου υποσχεθήκατε, πάτερ; Υποσχεθήκατε πως θα μάθει ο κόσμος την ιστορία μου. Το θυμάστε;

-Ναι, μα δεν πίστευα πως θα έλεγες τώρα αυτά.

-Πείτε πως θα το μάθουν όλοι. Να τα μάθουν όλα αυτά που πέρασα. Πείτε το.

-Σου το υπόσχομαι. Δεν έχει νόημα πια να πω οτιδήποτε άλλο. Κάνε ό,τι πρέπει για να νιώσεις ελεύθερος, διότι ξέρω πως ακόμη το παρελθόν σε βασανίζει.

-Πράγματι, έτσι συμβαίνει. Ευχαριστώ, πάτερ.

Δευτέρα, 26 Σεπτεμβρίου 1853

Η ιδέα ότι θα ξαναγυρίσω σ' αυτό το άθλιο μέρος δε με αναστατώνει. Τώρα έχω κάποιο λόγο να πάω. Τώρα πια δεν έχω να φοβάμαι τίποτα, ούτε εκείνη. Ωστόσο, θα πρέπει να προσέξω. Δεν πρέπει να καταλάβει πως τώρα είμαι καλά. Θέλω να με δει όπως με θυμάται, να πιστέψει πως αν δεν ήταν ο κληρικός, δεν θα μπορούσα να φύγω απ' την κλινική. Αυτό θα με βοηθήσει να την ξαφνιάσω. Σίγουρα δεν θα περιμένει αυτό που θα γίνει. Είμαι σίγουρος πως μόλις με δει θα πάρει το παντοτινό της ειρωνικό μειδίαμα, εκείνο του νικητή. Προβλέψιμη μισ Σάρλι...

Τετάρτη, 28 Σεπτεμβρίου 1853

Διαβάζω το γράμμα της μισ Ρίτα ξανά και ξανά. Αρκετές φορές έχω πιάσει τον εαυτό μου να αναρωτιέται μήπως είναι λάθος να γίνουν έτσι τα πράγματα. Ίσως πρέπει να είμαι περισσότερο προετοιμασμένος γι' αυτό. Για την τελευταία συνάντηση... Ίσως πρέπει να φύγω για λίγο καιρό, όπως μου σύστησε η μισ Ρίτα. Να δω το Παρίσι. Να ακούσω από κοντά τις ιστορίες για το τέρας της Ζεβοντάν, «*La bete du Gevaudan*», όπως το έλεγαν... Με γοήτευαν τόσο πολύ όταν ήμουν μικρός!

Ο πατέρας μιλούσε για ένα μυστηριώδες ζώο που εμφανιζόταν στη Ζεβοντάν, νότια της Γαλλίας. Τρομοκρατούσε τους κατοίκους, κατασπάραζε τα γυναικόπαιδα που φύλαγαν τα κοπάδια τους. Οι λίγοι που κατάφεραν να επιβιώσουν από τις επιθέσεις του το περιέγραφαν ως ένα λυκόμορφο πλάσμα σε μέγεθος αγελάδας. Είχε κεφάλι και λαιμό πιο πλατιά από του λύκου. Είχε κυνόδοντες μεγάλους που ξεείχαν από τις πλευρές των σαγονιών του. Μια μαύρη λωρίδα διέτρεχε τη ράχη του, φτάνοντας σε μια τεράστια ουρά που κατέληγε σε μια πλούσια φούντα. Έσκιζε με μανία τη σάρκα των μικρών παιδιών και των απροστάτευτων γυναικών. Ο πατέρας δε μας άφηνε ποτέ μόνους στην εξοχή, φοβούμενος την εμφάνιση του τέρατος.

Μετά τις εκατοντάδες επιθέσεις του, ομάδες του βασιλιά προσπάθησαν μάταια να το σκοτώσουν. Αρκετές φορές το έβρισκαν, το πλήγωναν κι εκείνο σηκωνόταν κι έφευγε τρέχοντας. Τίποτα δεν μπορούσε να το σταματήσει. Ακόμα κι όταν πια το σκότωσαν, ύστερα από τρία χρόνια, οι επιθέσεις συνεχίστηκαν. Η περιοχή τρομοκρατήθηκε. Οι χωρικοί άρχισαν να πιστεύουν πως ήταν κάτι το υπερφυσικό. Αστικοί μύθοι της περιοχής έλεγαν πως ίσως είναι λυκάνθρωπος ή κάποιο ακάθαρτο όργανο μάγισσας!

Απ' ό,τι έλεγε ο πατέρας και οι φίλοι του, οι περισσότεροι θάνατοι έγιναν στις πόλεις *St-Flour*, *St-Chely-d'Apcher* και *Saugues*. Το πιο ανατριχιαστικό είναι πως οι χωρικοί άλλοτε το θεωρούσαν λυκάνθρωπο, θεική τιμωρία για τις αμαρτίες τους, άλλοτε σατανικό πλάσμα υποχείριο κάποιας μάγισσας, άλλοτε ως την προσωποποίηση του ίδιου του διαβόλου. Άλλοι λένε πως επρόκειτο για ένα άγνωστο εξωτικό ζώο που ξέφυγε από το εκτροφείο κάποιου εκκεντρικού αριστοκράτη. Άλλοι πάλι πιστεύουν πως είναι ένα είδος λύκου και σκύλου ή αρκούδας.

Είναι αστείο πως κάθε φορά που οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνουν ένα φαινόμενο, εξ' αιτίας την αμάθειάς τους κατηγορούν το Θεό ή το μεταφράζουν σε οτιδήποτε υπερφυσικό. Μα, για να υπάρχει ένα υπερφυσικό στοιχείο δεν θα πρέπει να υπάρχει και το αντίστοιχο φυσικό; Δεν τους κατηγορώ, η γνώση τους δεν μπορεί να φτάσει, παρά μόνο στις εικασίες των ημιμαθών.

Όπως και να 'χει, δεν γίνεται να φύγω τώρα, όχι. Θα γυρίσω στο Σαιν

Άντριους και θα συμβεί αυτό που περιμένω εδώ και τόσον καιρό. Αν περάσει η φετινή Πρωτοχρονιά, τότε πολύ αμφιβάλλω ότι θα είμαι ζωντανός την επόμενη. Είναι ξεκάθαρο, έχει το ίδιο σχέδιο με μένα. Θα είμαι η επόμενη θυσία. Αν αντιστρέψω τη μοίρα όμως, ο κύκλος θα τελειώσει εδώ και η εκείνη που τον άνοιξε, εκείνη θα τον κλείσει. Ναι, ναι, έτσι πρέπει να γίνει, δεν υπάρχει περιθώριο για τίποτα άλλο τώρα. Έχουν μείνει μόνο τρεις μήνες.

Ξέρω τι θα κάνω όταν φτάσει η ώρα. Θα την κάψω. Έτσι ακριβώς όπως κάηκε για πρώτη φορά άνθρωπος στην πυρά του Σαιν Άντριους, ο Πωλ Κρόου, εκεί, στην οδό Μάρκετ το 1433. Έτσι όπως μαρτύρησε κι ο Γουόλτερ Μιλν εκεί, το 1558. Θα νιώσει τον πόνο που μου προκάλεσε και συνεχίζει να μου προκαλεί εδώ και τέσσερα χρόνια.

Παρασκευή, 30 Σεπτεμβρίου 1853

Έχω ήδη πακετάρει τα πράγματά μου. Ζήτησα από τον Έφραμ να ενημερώσει τη μισ Ρίτα σχετικά με την απόφασή μου, έτσι ώστε να μη φανεί έκπληκτη όταν με ξαναδεί στην κλινική. Σίγουρα θα στενοχωρηθεί, ίσως θυμώσει κιόλας. Λυπάμαι, αληθινά λυπάμαι για όσα συνέβησαν και όσα πρόκειται να συμβούν. Αποχαιρέτησα τη Μάργκαρετ, το σκυλάκι του Έφραμ, το πάρκο του Σάουθ Γουίλντ... Τη λίμνη, τα πράσινα δέντρα. Μελαγχόλησα καθώς έκανα έναν τελευταίο περίπατο στο πάρκο. Παντού ήταν τοιχοκολλημένες οι επικηρύξεις μου. Άνθρωποι με αναγνώριζαν κι απομακρύνονταν φοβισμένοι μην τους επιτεθώ. Τι γελοία πρόσωπα που είχαν καθώς επιτάχυναν το βήμα! Αποκρουστικά, πολλές φορές! Κάθισα πολύ ώρα έξω επίτηδες, ώσπου να ειδοποιήσει κάποιος πως με είδε και να έρθουν να με πάρουν. Σκέφτομαι να κάνω δήθεν πως τους αντιστέκομαι, να μη φανώ ψεύτικός. Ή μήπως θα ήταν καλύτερα να φανώ χαμένος -όπως ήμουν στ' αλήθεια κάποτε- και να μη δείξω καν ότι καταλαβαίνω τι ακριβώς γίνεται εκείνη τη στιγμή; Το άγχος μου αυτό θα με προδώσει, αν όχι τώρα, σίγουρα κάποια στιγμή στο μέλλον.

Το ίδιο βράδυ

Όλοι τους είναι τόσο ανόητα προβλέψιμοι! Λίγα λεπτά αφού σταμάτησα το γράψιμο, καθισμένος στο κεντρικό παγκάκι του πάρκου, άκουσα δυνατό χλιμίντρισμα και φουριόζες ρόδες να τρέχουν καταπάνω μου. Δυο άντρες και πίσω άλλοι δυο, φρουροί της κλινικής, μου όρμησαν και με τράβηξαν προς την άμαξα. Δεν πρόλαβα, τελικά, να σκεφτώ κανενός είδους αντίδραση. Το μόνο που πρόλαβα να πω ήταν «Τα πράγματά μου, σας παρακαλώ, να πάρω τα πράγματά μου.» Τους καθοδήγησα μέχρι το σπίτι, όπου κατέβηκε ο ένας απ' τους τέσσερις φρουρούς και χτύπησε δυνατά την πόρτα. Λυπημένος, μα καθόλου ξαφνιασμένος, ο Έφραμ, βγήκε στην εξώπορτα και ύστερα πήγε να φέρει τις βαλίτσες μου. Ευτυχώς, είχα προλάβει να αποχαιρετήσω τον Θίοντορ και τη γυναίκα του, μου υποσχέθηκε πως θα με ξαναδεί. Το στενοχώρησα το παιδί. Διαφορετικά δε γινόταν, όμως.

Σε όλο το δρόμο με κρατούσαν σφικτά περιγελώντας με, λέγοντάς μου βρισιές και θυμίζοντάς μου πόσο καλά θα περάσω από δω και πέρα. Είναι ανίδεοι! Τους χαροποιεί η κατάντια του συνανθρώπου τους, μάλλον είναι το

μοναδικό και απαραίτητο προσόν τους για τη δουλειά που κάνουν. Ανόητοι! Το ίδιο το βράδυ της Πρωτοχρονιάς θα δουν κι εκείνοι τη λάμψη της φωτιάς. Κι ύστερα θ' ανοίξω τη μεγάλη σιδερένια πόρτα με τα κλειδιά της Σάρλι, να βγουν έξω όλοι, όλοι τους! Πιο τρελοί είναι αυτοί που ζουν έξω από τα ψυχιατρεία, παρά αυτοί που είναι καταδικασμένοι να ζουν μέσα. Λες και αυτοί δεν είχαν ποτέ όμορφη, φυσιολογική ζωή. Λες και γεννήθηκαν για να ζουν παρέα με τις παραισθήσεις και τα χάπια. Λες κι όλοι εμείς γεννηθήκαμε με το χτικιό επάνω μας.

Φτάνοντας στην κλινική, το προαύλιο ήταν γεμάτο, μα έτσι όπως με τραβούσαν βιαστικά, δεν πρόλαβα να δω κανέναν τους. Οι νοσοκόμες δεν ασχολήθηκαν μαζί μου, κοιτούσαν να προσέχουν τους ασθενείς με το φόβο μη συμβεί ξανά κάτι παρόμοιο την ώρα την απογευματινής εξόδου. Φοβισμένες κι αυτές! Κι εκείνη! Φυσικά! Δεν θα μπορούσα να περάσω απαρατήρητος από εκείνη! Με πλησίασε αργά, με κοίταξε έντονα μα και βιαστικά και το μόνο που μου είπε, λόγω της παρουσίας των φρουρών, ήταν «Ελάτε σερ Γουντ, πάμε στο δωμάτιό σας. Μας τρομάξατε πολύ». Την ακολούθησα, τόσο στη διαδρομή μέχρι το δωμάτιό μου, όσο και στην πλάνη των φρουρών. Δεν φοβήθηκα. Όχι, τώρα δε φοβάμαι πια. Μα, ήθελα όλα να γίνουν με τον σωστό τρόπο. Και ο πιο σωστός τρόπος, για μένα, είναι η παραπλάνησή της, η ψευδαίσθηση πως έχει τον έλεγχο.

Βέβαια, μόλις μπήκα στο δωμάτιό μου ήρθε κι εκείνη μέσα και, αφού έκλεισε την πόρτα, ακολούθησε ένας πολύ διαφορετικό διάλογος απ' αυτόν μπροστά στους φρουρούς.

-Απρόσεκτα φέρθηκες, Έντγκαρντ.

-Τι εννοείτε, μισ Σάρλι;

-Μη φέρεσαι ανόητα. Βλέπεις τώρα πως η μοίρα σου είναι εδώ;

-Ναι, το βλέπω.

-Πολύ ωραία. Φρόντισε, λοιπόν, να το αποδεχτείς και να μην ξαναπροσπαθήσεις να μείνεις μακριά μου.

-Από λάθος έφυγα, μισ Σάρλι. Ξέρετε ότι δε θα έκανα κάτι που θα σας στενοχωρούσε. Η αλήθεια είναι πως μου λείψατε πολύ.

Την είδα να κοκκινίζει, όπως τότε. Αστείο τώρα το θέαμα, τρομακτικό τότε. Ήταν ξεκάθαρο πως προσπαθούσε πολύ για να μη μου δείξει από την πρώτη μέρα τις διαθέσεις της. Δυσκολευόταν, μα προσπαθούσε να κρύψει την κακία της με νύχια και με δόντια. Στο βλέμμα της ήταν εξαιρετικά φανερό μια τάχα ηρεμία, μα η νευρικότητά της πλανιόνταν στην ατμόσφαιρα. Συνέχισε.

-Κι εμένα μου λείψατε, σερ Γουντ. Τώρα θα είμαστε κάθε μέρα μαζί, σωστά;

-Κάθε μέρα.

Συγκρατιόμουν όσο κι εκείνη, μα ήμουν προετοιμασμένος γι' αυτό, γι' αυτό και για άλλα, ακόμα χειρότερα. Μα, δεν είμαι διατεθειμένος να λυγίσω από τώρα, από την πρώτη μέρα. Έχω έναν στόχο και θα κάνω ό, τι χρειαστεί μέχρι να περάσει ο καιρός και να πάνε όλα όπως θέλω.

Δευτέρα, 3 Οκτωβρίου 1853

Τίποτα δε φαίνεται να έχει αλλάξει. Οι τοίχοι, η θέα απ' το παράθυρο, το φαγητό, εκείνη, όλα είναι ίδια. Τα φάρμακα δεν τα παίρνω. Το ξέρει, μα δεν με αναγκάζει. Ίσως πιστεύει πως μπορεί να με ελέγχει, είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο. Από τη μέρα που μπήκα δε με έχει αφήσει να βγω στο

προαύλιο. Δεν της το ζητάω. Δε ζητάω τίποτα από δω και πέρα. Θα το κάνει από μόνη της κάποια στιγμή, είμαι σίγουρος. Βέβαια, αποκλείεται να μη νιώσω έστω για λίγο τα μάτια εκείνης και των φρουρών καρφωμένα επάνω μου μα, ούτε αυτό με πειράζει, είναι αναμενόμενο, ύστερα απ' όλα αυτά. Οι μέρες περνούν κι αυτό δεν αλλάζει, το χρόνο δεν μπορεί να τον εμποδίσει κανείς. Κανείς.

Σάββατο, 8 Οκτωβρίου 1853

Είχα δίκιο. Σήμερα το πρωί ήρθε μόνη της και με οδήγησε στο προαύλιο. Δε γνωρίζω το λόγο, ούτε και ρώτησα. Βγήκα για μία ώρα περίπου, ίσως και περισσότερο. Χαιρέτησα τους παλιούς μου φίλους και κάθισα κοντά στη μισ Ρίτα.

-Έντγκαρντ, φίλε μου, χαίρομαι που σε βλέπω μα, την ίδια στιγμή στενοχωριέμαι. Γιατί δε με άκουσες;

-Συγγνώμη, όμως ήταν επιλογή μου να περιμένω να με βρουν.

-Μα, τώρα θα ήσουν ελεύθερος να ζήσεις. Τώρα που σε βρήκε η Σάρλι δεν πρόκειται να σε αφήσει να ηρεμήσεις, να το ξέρεις. Θα βασανιστείς πολύ.

-Τα γνωρίζω όλα αυτά, μην ανησυχείτε. Έχω κάτι στο μυαλό μου, μισ Ρίτα. Είμαι καλά, αυτό να ξέρετε. Μη σας απασχολεί τίποτα άλλο.

-Δεν ξέρω τι άλλο να σου πω. Ελπίζω να έχεις κάποιο λογικό σχέδιο.

-Δεν θέλω να σας ανακατέψω άλλο. Σας έχω κουράσει αρκετά με τη ζωή μου. Εσείς είστε καλά;

-Ο χρόνος περνάει. Μου αρκεί.

-Σας αρκεί;

-Μου είναι αδύνατο να αντιδράσω. Κάθομαι εδώ και περιμένω. Ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ;

-Είναι καλά. Λυπήθηκε πολύ γι' αυτή μου την απόφαση.

-Δεν έκανες καλά που τον άφησες μόνο του. Μα καλά, εκείνον δεν τον αναζήτησαν οι φρουροί;

-Όχι. Φαίνεται πως η Σάρλι ήξερε τι γύρευε.

-Δε φοβήθηκε μη μιλήσει; Στην Αστυνομία ίσως;

-Ξέρει πως δεν μπορεί.

-Γιατί;

-Λυπάμαι, δεν μπορώ να σας πω. Έχουν συμβεί πολλά που δε γνωρίζετε. Άσχημα πράγματα.

-Δε θα ρωτήσω τίποτα παραπάνω, Έντ. Μόνο θα σε συμβουλέψω να προσέχεις.

-Σας ευχαριστώ πολύ για ό, τι κάνατε.

-Περιπτώ. Αφού τα δικά μου παιδιά δεν αξίζουν κάτι τέτοιο...

-Οι μνήμες πάντοτε πληγώνουν.

-Και πάντοτε αυτούς που δεν πρέπει. Σωστά, Έντγκαρντ;

-Πάντοτε.

Τρίτη, 11 Οκτωβρίου 1853

Τα όνειρα είναι πάλι εφιαλτικά. Η μοίρα παίζει μαζί μου. Διασκεδαστικό το παιχνίδι της για εκείνη μόνο. Πρέπει να βυθιστώ πρώτα στην κόλαση για να

είμαι αντάξιος της απόλαυσης που προσφέρει η κάθαρση στο τέλος. Τρίτη, 11 Οκτωβρίου. Σχεδόν ένας μήνας. Όμορφη και βασανιστική η αδημονία μου.

Πέμπτη, 20 Οκτωβρίου 1853

Σήμερα ήταν η δεύτερη φορά που βγήκα. Κάθισα αρκετή ώρα. Συζητούσαμε με τη μισ Ρίτα, τον σερ Κόλιν και τον Στεφ Χάρτονς. Όχι κάτι σημαντικό, ανούσια, ανώδυνα θέματα προσφερόμενα για συζήτηση. Εξάλλου, δεν ξέρω κατά πόσο μπορεί κανείς να συζητήσει κάτι σοβαρό μέσα σ' ένα τέτοιο μέρος και με τέτοιους ανθρώπους. Είναι όλοι τους μαγεμένοι από την επήρεια των φαρμάκων. Σημασία έχει τώρα να περνάει εύκολα η ώρα, τίποτα άλλο. Ανούσια θέματα, τι σημασία έχει;

Τρίτη, 25 Οκτωβρίου 1853

Άλλη μια συζήτηση με τη Σάρλι. Μια εκνευριστική συζήτηση άρχισε και τελείωσε, κάνοντάς με να νιώσω τώρα πια πιο σίγουρος από ποτέ για το τι σχεδιάζει κι εκείνη, τη μέρα της Πρωτοχρονιάς. Ποιος θα προλάβει άραγε; Εγώ ή εκείνη; Αστείο αν το σκεφτείς! Δυο άνθρωποι που κάποτε ήταν ζευγάρι, τώρα ανταγωνίζονται για το ποιος θα σκοτώσει πρώτος τον άλλον! Βέβαια, το δικό μου πλεονέκτημα είναι πως εκείνη δε γνωρίζει τίποτα για το δικό μου σχέδιο. Δεν έχει ιδέα. Για να δούμε, λοιπόν, Σάρλι. Πώς πράττεις όταν ξαφνιάζεσαι;

Τετάρτη, 26 Οκτωβρίου 1853

Ένας μήνας και πέντε μέρες ακόμα. Είναι το μόνο που μπορώ να σκεφτώ αυτή τη στιγμή.

Παρασκευή, 28 Οκτωβρίου 1853

Κάτι μου ρίχνει μέσα στο φαγητό. Είμαι σίγουρος. Δεν μπορώ να σκεφτώ λογικά. Το ξέρω αυτό το συναίσθημα, με διαλύει. Πρέπει να ενημερώσω το ημερολόγιό μου πριν τρελαθώ τελείως. Ξέρει τι κάνει. Όμως, ο καιρός κοντεύει.

Δευτέρα, 31 Οκτωβρίου 1853

Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Λυπάμαι. Γελάστηκα. Όχι πάλι υποχείριο της. Κάνει κρύο. Με κοιτάζουν οι τοίχοι. Θεόρατοι είναι. Κάνω το χέρι να τους φτάσω, δεν κουνιέται. Θα σε καταστρέψω. Μη νομίζεις πως έτσι όπως με έκανες ξέχασα γιατί βρίσκομαι και πάλι εδώ. Τα θυμάμαι όλα τώρα πια. Όλα.

Τετάρτη, 2 Νοεμβρίου 1853

Στην κλινική αιωρείται μόνο ο ήχος των πουλιών που πετούν γύρω. Η φασαρία της πόλης ίσα που περνάει την μεγάλη σιδερένια πόρτα και φτάνει ως το προαύλιο. Δε με ενοχλεί, η ησυχία μ' ενοχλεί, αν και δεν ήταν πάντα έτσι. Τώρα πια όλα μ' ενοχλούν. Δεν την αντέχω τόση ησυχία. Καμιά φορά ίσως βρεθεί κανένας ασθενής που θα ξεχάσει να πάρει τα φάρμακά του και θα τον πιάσει κρίση, γεγονός που σπάει λιγάκι τη μονοτονία. Μα, τις περισσότερες φορές, οι νοσοκόμες τον παίρνουν γρήγορα, του δίνουν το φάρμακό του -ένα για όλους έχουν εδώ μέσα- και γραμμή για το δωμάτιό του. Κι αυτοί οι τοίχοι... Κάτασπροι... Ωχροί...

Καμιά ελπίδα λύτρωσης για όσους ζουν εδώ. Σαπίζουν μαζί με τους τοίχους, έχουν γίνει πια ένα μ' αυτούς. Τους άξιζε. Δεν προσπάθησαν να φύγουν. Εγώ προσπάθησα. Κι έφυγα. Τώρα δεν είμαι εδώ στην πραγματικότητα. Τώρα είμαι ελεύθερος. Όσο κι αν με διαφθείρει η Σάρλι, είμαι ελεύθερος. Μένουν λίγες μέρες ακόμη.

Παρασκευή, 4 Νοεμβρίου 1853

Τα πράγματα δυσκολεύουν για μένα. Ακόμη κι αν αποφεύγω να φάω το φαγητό που μου φέρνει, βρίσκει πάντα τρόπους να μου δίνει φάρμακα. Πολύ φοβάμαι πως τα πράγματα δεν θα πάνε όπως θέλω. Θα βρω τη δύναμη να πραγματοποιήσω το όνειρό μου, όπως κι αν είμαι σωματικά ή ψυχικά. Τ' ακούς;

Δευτέρα, 7 Νοεμβρίου 1853

-Πώς είσαι σήμερα, Έντ;
-Πολύ καλά, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον!
-Πάντα ενδιαφερόμουν για σένα, Έντ. Ξέρεις, πριν διαβάσω το ημερολόγιό σου, θα μου φαινόταν αδιανόητο ότι έχεις επανέλθει από το σοκ. Φάνηκε πως δεν ήθελες να το μάθω, σωστά;
-Μη γελιόμαστε πια, Σιμόνα.
-Βλέπω, τα θυμήθηκες όλα.
-Ναι, όλα.
-Τι άλλο θυμάσαι;
-Όσα θα ξεχνούσα για πάντα, αν ήταν στο χέρι σου.
-Μη με κατηγορείς.
-Έχεις δίκιο, δεν έφταιξες.
-Εσύ επέλεξες να γίνουν έτσι τα πράγματα. Εσύ κι εκείνη η απαίσια ζωγράφος.
-Μη μιλάς για εκείνη.
-Είμαι γυναίκα σου.
-Όχι.
-Εντάξει, σερ Γουντ. Είναι ώρα για το φαγητό σας.
-Ανόητα φέρεσαι. Ό,τι κι αν προσπαθείς να κάνεις, είμαι ελεύθερος κι από σένα κι από το ηλίθιο μέτρημά σου.
-Μη μιλάς έτσι, Έντ. Αν είσαι καλά τώρα, είναι στο χέρι μου.
-Μάλλον θα έχεις δίκιο, συγγνώμη, Σάρλι.

-Δεν πειράζει. Ας ξεχάσουμε ό,τι είπαμε.

Δεν πρέπει να χάνω τον έλεγχο. Θα υποψιαστεί κάτι αν φαίνομαι τόσο εκνευρισμένος μαζί της. Όμως, είναι αδιανόητο! Πιστεύει ότι εξ' αιτίας μου βρίσκομαι εδώ μέσα. Τόλμησε να πει πως είναι στο χέρι της η ψυχολογική μου κατάσταση. Παρολ' αυτά, είναι χρήσιμο για μένα να νομίζει πως έχει τον έλεγχο και πως μπορεί να με κάνει ό,τι θέλει. Μετά απ' αυτό θα ακολουθήσει η έκπληξη...

Πέμπτη, 10 Νοεμβρίου 1853

Ξαπλωμένος στο άχαρο κρεβάτι μου κοιτάω ψηλά, στον ουρανό. Τίποτα υλικό δεν μπορεί να μου στερήσει αυτή τη θέα, κανένα ταβάνι δε με συγκρατεί. Εκεί που πάω όταν κλείνω τα μάτια είναι διαφορετικά, μαγικά. Ακούω τη μουσική που μου θυμίζει τον πατέρα, βλέπω τους πίνακες της Τζούλιετ. Μυρίζω τη χρωματιστή μπογιά, έτοιμη να στολίσει άλλο ένα τοπίο με πρωταγωνιστές εμάς. Εκείνη κι εμένα. Τα μάτια κλειστά και ανοιχτά όσο ποτέ. Το σώμα αιωρείται σε μέρη που κανείς δεν μπορεί να το δει, να το αγγίξει. *Quelle vue admirable!* Το όνειρο που θα δω απόψε δεν μπορεί να έχει σχέση με κανέναν άλλο, παρά μ' εκείνη. Λίγος ο καιρός εδώ μέσα. Μα... Και μετά... Μη νομίζεις πως δεν το σκέφτομαι το μετά... Που θα βρεθώ δεν ξέρω. Ίσως σε φυλακή, ίσως πάλι εδώ, ίσως εκτελεστώ κι εγώ μαζί μ' εκείνους, στη πυρά. Τι σημασία έχει; Παράδεισος θα είναι καθετί άλλο, μακριά από τη Σάρλι. Μέρος δικό μου θα είναι όπου κανείς δεν θα μπορεί να το καταστρέψει. Άλογα θα τρέχουν εδώ κι εκεί, όχι βιαστικά, μα χαρούμενα, ανυπόμονα να γευτούν ένα ένα τα δευτερόλεπτα της ελευθερίας τους. Ήχος να μην υπάρχει, φασαρία θα λέω πως είναι. Μουγκρητό τεράστιο, θα το παρομοιάζω με τραγούδι. Ξερά τα χορτάρια, θα βλέπω κήπο ολόγυρα. Άθλιοι ζητιάνοι δίπλα μου κι εγώ θα τους φωνάζω βασιλιάδες. Ευτυχισμένος θα είμαι, χαρούμενος, ζωντανός. Ζωντανός ακόμη κι αν δε ζω. Χαρούμενος.

Παρασκευή, 11 Νοεμβρίου 1853

Πράγματι, εκείνην ονειρευόμουν όλο το βράδυ. Μου έκανε συντροφιά. Ήταν γλυκιά παρουσία. Μ' εκείνο το λευκό φόρεμα που φορούσε εκείνη την Πρωτοχρονιά. Όμορφη, γαλήνια η παρουσία της. Μου έγνεψε από μακριά να την ακολουθήσω. Με πήγε στη μεγάλη σάλα που χορεύαμε τότε. Εκείνη τη νύχτα. Χορέψαμε ένα ήρεμο βαλς. Μου είπε να μην ανησυχώ, να μη φοβηθώ όταν έρθει η ώρα, μα και να μη βιαστώ. Και μόλις τελειώσουν όλα, θα έρθει να με βρει, θα έρθει εκείνη σ' εμένα. Θα ζωγραφίσουμε πάλι μαζί, όπως πριν. Και στο όνειρό μου ζωγραφίζαμε. Μέσα στη σάλα. Ξαφνικά όλοι χάθηκαν και μείναμε μόνοι μας. Ένας άδειος καμβάς πάνω σ' ένα ξύλινο ψηλό καβαλέτο στεκόταν μπροστά μας. Περίμενε να στολιστεί από τα μαγικά της χέρια. Εκείνη τραβήχτηκε. Μου έδωσε το πινέλο και περίμενε από μένα. Της το έδωσα πίσω. Μα πώς είναι δυνατόν; Θα το κατέστρεφα. Αμέσως θα το γέμιζα μαύρες μουτζούρες. Όχι, δεν μου επιτρέπεται να αγγίξω τίποτα όμορφο εμένα. Τίποτα, ούτε καν εκείνη. Διότι μόλις την άγγιξα, της στέρησα τη ζωή. Κατάρρα της Σάρλι θα είναι, μάλλον, να καταστρέφω οτιδήποτε αγαπώ. Σταμάτα να μου τριβελίζεις το μυαλό, σταμάτα. Ήσυχος είμαι τώρα,

υπομονετικός. Ακόμα κι έτσι, θα έρθει να με πάρει μαζί της. Το υποσχέθηκε. Την πιστεύω. Τίποτε άλλο δεν θα πω για την ώρα. Είναι νωρίς ακόμα. Όλα θα γίνουν τη στιγμή που πρέπει. Άδικα βασανίζομαι μετρώντας τις μέρες. Θα ξημερώσει και θα νυχτώσει ξανά. Για μένα. Όλα τώρα γίνονται για μένα. Ο χρόνος, η μοίρα, ο ήλιος, εχθροί ή φίλοι, δε με σκοτίζει. Έχω τον εαυτό μου, δε χρειάζομαι καμία άλλη βοήθεια.

Τρίτη, 15 Νοεμβρίου 1853

Ακόμη μια μέρα και μια νύχτα. Ένας περίπατος στο προαύλιο κι ύστερα άλλος ένας. Οι ώρες περνούν άλλοτε βασανιστικά κι άλλοτε ήρεμα. Μα όμορφα ποτέ ως τώρα. Υπάρχουν φορές που ξεχνιέμαι. Αλλοπρόσαλλη η συμπεριφορά μου και η ζωή μου ανιαρή. Γεγονότα μεγάλα και μικρά προσπαθούν να την αλλάξουν, αδικοχαμένος χρόνος. “ Αιωνιότητα της αποκρουστικής μου θλίψης ” θα το ονόμαζα, αν μου ζητούσε κάποιος να δώσω έναν τίτλο στο ημερολόγιο τούτο. Άσχημη είναι η εικόνα που εκφράζει, μα αληθινή, βγαίνει από μέσα μου. Κατατρομαγμένος αντιμετωπίζω αυτήν την πραγματικότητα, μα πώς αλλιώς; Ρωτώ. Δεν περιμένω απάντηση. Μερικές απαντήσεις καλύτερα να μη λέγονται, πληγώνουν πιο πολύ. Εριστικό το μέρος μου το αιώνιο. Κανείς δε θέλει να το επισκέπτεται. Με ποιά λόγια να πείσεις άνθρωπο να περάσει τέτοιο κατώφλι; Αδύνατα τα επιχειρήματά σου, ανύπαρκτα.

Ακουμπώντας την πένα στο τραπέζι επάνω, την ξαναπιάνω στο χέρι και συνεχίζω το γράψιμο. Όχι για να πω κάτι άλλο απ’ τα ήδη ειπωμένα, κάτι διαφορετικό... Για να γράψω, να κάνω κάτι, απλώς να υποθέσω ξανά πως ζω. Ακατανόητα τα λόγια μου, σωστά; Λογικά μου φαίνονται εμένα. Λέξεις που βγαίνουν από την καρδιά μου, όχι μόνο από το στόμα. Πικρή χολή που ξεχειλίζει από τα σωθικά μου μέσα, τα φωνάζει το φάντασμα που αιωρείται γύρω μου, το δικό μου το στοιχειωμένο σώμα. Άλλος να τα έλεγε τα λόγια μου αυτά, ένα πουλί, ένα ζώο. Καλύτερα για μένα θα’ ταν. Μα όχι. Δεν φεύγω πια. Δε φοβάμαι να μιλήσω έτσι. Μένω να ριζώσω εδώ αδιαφορώντας. Η μοίρα κέρδισε χάνοντας. Κουτό ακούγεται. Ζήτησέ μου να σου το αποδείξω. Πώς; Έναν τρόπο έχω. Θα τον δεις. Θα τον μάθεις. Όχι τώρα, τώρα όχι. Την Πρωτοχρονιά τη φετινή. Αντίο και πάλι ξένε.

Πέμπτη, 17 Νοεμβρίου 1853

Αληθινή δύναμη έχουν αυτά τα φάρμακα. Είναι ο μόνος τρόπος που βρήκα για να ξεχνάω την αλήθεια που με τραβάει μέσα της σαν την κινούμενη άμμο. Έτσι, περνούν πιο ανώδυνα οι μέρες. Έτσι κι εγώ, πιο εύκολα θα πράξω την κατάλληλη στιγμή.

Τετάρτη, 23 Νοεμβρίου 1853

Έρχεται και φεύγει. Μπαίνει στο δωμάτιό μου και με ρωτάει αν είμαι καλά. Τι ειρωνεία! Με εμπαίζει και δεν αντιδρώ. Δεν πρέπει να κάνω τίποτα που θα την έκανε να αναρωτιέται αν έχω κάτι στο μυαλό μου, κάτι εναντίον της. Πρέπει να

κοιμηθώ, τα χάρπια μου φέρνουν υπνηλία...

Παρασκευή, 25 Νοεμβρίου 1853

Σήμερα το απόγευμα είχα μια συζήτηση με τη μισ Φόγιερ. Κοιτάζοντάς με πονηρά, μου έδωσε να καταλάβω πως ξέρει. Υποψιάζεται ότι κάτι σχεδιάζω. Βέβαια, δε μου είπε τίποτα. Όμως, το βλέμμα της ήταν αρκετό για να μου ξεκαθαρίσει πόσο ανόητο θα είναι αν πράξω έτσι. Παρολ' αυτά, είναι ήδη πολύ αργά για να μ' εμποδίσει κάποιος. Δεν αξίζει να το συζητάω άλλο. Το μόνο που πρέπει να σκεφτώ τώρα είναι η κατάλληλη ευκαιρία τα μεσάνυχτα τη Πρωτοχρονιάς. Πρέπει να τα υπολογίσω όλα για να μην πάει τίποτα στραβά.

Κυριακή, 27 Νοεμβρίου 1853

Όσο πλησιάζει η στιγμή που περιμένω τόσο καιρό, τόσο περισσότερο σιγουρεύομαι γι' αυτό που ετοιμάζομαι να κάνω. Αγχώνομαι μόλις τη βλέπω, γίνομαι νευρικός. Μου μιλάει και κοιτάζω το πάτωμα, διότι εκείνη τη στιγμή, τη φαντάζομαι να κείται κάτω παρακαλώντας με να μην τη σκοτώσω και δεν μπορώ να κρύψω το τεράστιο χαμόγελο που σχηματίζεται στο πρόσωπό μου. Συχνά παρατηρεί πως είμαι αφηρημένος όταν μου μιλάει ή με ρωτάει κάτι. Της απαντώ κάτι αόριστο. Με αναγκάζει να μετράω. Να μετράω ξανά. Το υπομένω. Δεν θα είναι για πολύ ακόμα. Θα της μάθω ένα διαφορετικό μέτρημα, ένα αντίστροφο!

Πέμπτη, 1 Δεκεμβρίου 1853

Επιτέλους μπήκε ο Δεκέμβρης! Κάνει πολύ κρύο. Το προαύλιο είναι χιονισμένο, γι' αυτό και δεν βγαίνουμε τις τελευταίες τρεις εβδομάδες. Από το παράθυρό μου φαίνονται οι νιφάδες που πέφτουν και ακουμπούν απαλά το γρασίδι. Τα δέντρα είναι γυμνά αυτή την εποχή, χωρίς τα φύλλα τους φαίνονται πολύ διαφορετικά. Γι' άλλη μια φορά, είναι ολοφάνερο πως η φύση ξέρει να ομορφαίνει τις εικόνες που βλέπεις. Ξεχνιέμαι κοιτάζοντας την όμορφη αυτή θέα.

Κυριακή, 4 Δεκεμβρίου 1853

Μου έλειψε η ζωή μου έξω από δω. Τι να κάνει άραγε ο αιδεσιμότατος Γκάμπριελ; Ο Έφραμ, ο γιος μου. Μου έλειψαν τόσο πολύ τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Άραγε θα τα ξαναδώ μετά την Πρωτοχρονιά; Ποιος ξέρει. Ίσως θα είναι καλύτερα να με ξεχάσουν κι εκείνοι. Θα είναι μεγάλη ντροπή να ξέρει ο κόσμος πως το αγαπημένο τους πρόσωπο είναι ένας δολοφόνος. Ναι, σίγουρα θα είναι καλύτερα να μη με ξαναδούν.

Σάββατο, 10 Δεκεμβρίου 1853

Είναι μελαγχολικές οι εικόνες που μου έρχονται στο μυαλό βλέποντας τη βροχή, το χιόνι... Δε μ' αρέσει ο χειμώνας. Ποτέ δε μ' άρεσε. Σου μαυρίζει την ψυχή το κάτασπρο το χιόνι. Είναι τόσο καθαρό, τόσο αντίθετο μ' εσένα. Δεν αντέχεις να το βλέπεις, το ζηλεύεις. Τώρα πια, για μένα, όλες οι εποχές είναι το ίδιο θλιβερές. Από πού, λες, πηγάζει τόση απαξίωση, τόση απογοήτευση και τόσος φθόνος; Μα, κουτά σκέφτεσαι κι εσύ, λες και δε φαντάζεσαι!

Κι αν γίνει κι αυτό και χαθεί αυτή η αλυσίδα που με κρατάει γερά κι ελευθερωθώ, μα δε βρω τη λύτρωση; Τότε; Ποιό μεγάλο σχέδιο θα με κρατήσει πάλι στη ζωή; Ω, όχι. Λίγες ακόμη σκέψεις να κάνω και θα τα μετανιώσω όλα. Δεν πρέπει. Ας γίνει το θέλημά Σου. Αφού, ποτέ οι άνθρωποι δε Σου ξεφεύγουν.

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου 1853

Σπρώχνοντας το χρόνο επιθετικά, εκείνος μου αντιστέκεται με όλες του τις δυνάμεις. Έχει μια ελπιδοφόρα διαίσθηση πως όλα θα πάνε σύμφωνα με το δικό του σχέδιο. Κουτός κι αυτός! Δεν συμβουλευτήκε από την ίδια τη μοίρα πως τίποτα δεν θα μου σταθεί εμπόδιο σ' αυτό μου το μεγάλο φινάλε; Όνειρα έρχονται να μου κρατήσουν και πάλι συντροφιά μέσα σ' αυτήν την τρώγλη. Εγώ ο ίδιος τα αποζητώ, τα έλκω με τις σκέψεις μου. Έρχεται η αγαπημένη μου μούσα. Μου ζωγραφίζει κι εγώ δειλά την παρακολουθώ δίχως να την κοιτάξω στα μάτια. Αχνά μου έρχεται η εικόνα των ματιών της, διότι οι φορές που την κοιτούσα στα μάτια, οι φορές που το τολμούσα, ήταν λίγες. Πάντοτε ήξερα πως όσο πλούσια κι αν ήταν η οικογένειά μου, όσο καλός συγγραφέας κι αν ήμουν, όλες τις αρετές του κόσμου και τα αγαθά της γης κι αν είχα, εκείνη ποτέ δε θα την έφτανα.

Πέμπτη, 15 Δεκεμβρίου 1853

Ακόμη δεν έχω καταλάβει πώς άσκησε επάνω μου τόση επιρροή, με ποιον τρόπο, έτσι ώστε να με κάνει να σκοτώσω εγώ ο ίδιος την Τζούλιετ. Ποιο μαγικό βότανο ή διαβολικό χάπι ήταν ικανό για να κάνω τέτοιο κακό; Παρόλο που θυμήθηκα όλα τα υπόλοιπα, αυτό παραμένει μυστήριο. Πρέπει, όμως, να μάθω.

Δευτέρα, 19 Δεκεμβρίου 1853

Όσο πλησιάζουν οι μέρες, ψάχνω να βρω την παραμικρή λεπτομέρεια που θα μπορούσε να με προδώσει για να τη διορθώσω, να μην πάει τίποτα στραβά. Τίποτα. Αν η Σάρλι παραμείνει ζωντανή μετά την Πρωτοχρονιά τη φετινή, αυτό θα σημαίνει πως εγώ θα είμαι νεκρός. Κάποιος όμως απ' τους

δου μας πρέπει να είναι η θυσία της Πρωτοχρονιάς του 1853, έτσι Σάρλι;

Τετάρτη, 21 Δεκεμβρίου 1853

Σήμερα το πρωί, καθώς κρατούσα συντροφιά στη μισ Ρίτα, μου έδωσε στα κλεφτά ένα γράμμα από τον κληρικό. Ο Έφραμ το έφερε χθες που ήρθε να την επισκεφθεί. Ήμουν έξω στο προαύλιο όταν ήρθε, μα έκανα πως δεν τον ξέρω για να μην καταλάβει τίποτα η Σάρλι και έχει κι εκείνος μπλεξίματα. Ωστόσο, μόλις την είδα να απομακρύνεται, του χαμογέλασα κι ανταπέδωσε κι εκείνος, με ένα διακριτικό νεύμα. Σήμερα, λοιπόν, έκρυψα καλά το γράμμα μέσα από το πουκάμισό μου και γύρισα πίσω στο δωμάτιό μου. Συγκινήθηκα διαβάζοντάς το. Ήταν κάτι σαν αποχαιρετισμός.

Καρδιακέ μου φίλε, Έντγκαρντ

Ένιωσα την ανάγκη να σου πω ένα τελευταίο αντίο, διότι δεν ξέρω πού θα βρίσκεσαι σε λίγες μέρες, εκεί ή στη φυλακή. Παρακαλώ το Θεό, μάλιστα, να παραμείνεις ζωντανός, μετά την καταραμένη τούτη Πρωτοχρονιά. Ακόμη, να ξέρεις πως τόσο ο Θίοντορ, όσο και ο Έφραμ είναι πολύ λυπημένοι που δε σ' έχουν πια κοντά τους.

Επίσης, πρέπει να σ' ενημερώσω πως δεν έχω πει τίποτα στον Θίοντορ για ό, τι σκοπεύεις να κάνεις. Όποια κι αν είναι η κατάληξη, ποτέ δεν πρέπει να μάθει πως ο πατέρας του και η μητέρα του προσπάθησαν να αλληλοσκοτωθούν. Καταλαβαίνεις, φαντάζομαι, πως αν το μάθαινε θα ήταν μεγάλο πλήγμα για εκείνον, μεγάλη απογοήτευση. Καλύτερα να μη μάθει ποτέ γι' αυτό, ήδη ξέρει πολλά που τον έχουν πληγώσει.

Τέλος, αν και ξέρω πως δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα, θα ήθελα να σου κάνω μια τελευταία παράκληση να μην καταστρέψεις άλλο τη ζωή σου. Σκέψου, Έντ, φίλε μου, σκέψου τις συνέπειες. Μη χειροτερέψεις τη θέση σου. Διόρθωσε, έστω και τώρα, τη μοίρα που σε ακολουθεί στα λάθη σου και περιμένει για να σε τιμωρήσει με τον χειρότερο τρόπο. Μια ολόκληρη ζωή φυλακισμένος στον εαυτό σου, δεν κουράστηκες; Δώσε του μια ευκαιρία.

Με αγάπη,

Γκάμπριελ Γκριντς

Αχ, αγαπητέ πατέρα. Μακάρι να ήταν όλα τόσο εύκολα. Να περνούσε κι αυτή η Πρωτοχρονιά κι άλλες πολλές, δίχως κλινική, Σάρλι... Μερικές φορές εύχομαι να μην υπήρχα ούτε εγώ ο ίδιος. Μα, τώρα βρίσκομαι λίγες μέρες πριν τη λύτρωσή μου. Θα ήταν ανοησία να κάνω πίσω. Μεγάλη και απaráδεκτη ανοησία. Συγγνώμη, πατέρα Γκάμπριελ, μα το σχέδιό μου είναι λιγάκι διαφορετικό. Σχεδιάζα αυτή τη στιγμή τόσον καιρό, δε γίνεται τώρα να φοβηθώ. Δε θα φοβηθώ ποτέ ξανά.

Κυριακή, 25 Δεκεμβρίου 1853

Χριστούγεννα σήμερα, πέντε μέρες πριν από την Πρωτοχρονιά. Το βράδυ έχουμε δεξίωση στη μεγάλη σάλα. Άλλη μια βραδιά γεμάτη με χαμόγελα νοητών γελωτοποιών και άχρηστα στολίδια κρεμασμένα από το γιγάντιο χριστουγεννιάτικο δέντρο που στολίζουν κάθε χρόνο οι νοσοκόμες. Καταθλιπτικό το θέαμα.

Όταν βλέπω το δέντρο που είναι έτσι εξευτελισμένο, μου 'ρχεται να του βγάλω όλα τα στολίδια και να τα φορέσω σ' όλες αυτές τις νοσοκόμες που του τα φόρτωσαν με το ζόρι, όπως μου δίνει η Σάρλι τα χάπια μου. Μου 'ρχεται...

Δευτέρα, 26 Δεκεμβρίου 1853

Και το έκανα. Προχώρησα στη σάλα μεγαλώνοντας το βήμα μου, προσπέρασα όλους όσους με χαιρέτησαν καθώς περνούσα δίπλα τους, έφτασα κοντά στο δέντρο και του όρμησα. Δεν άντεχα να το βλέπω να καταπιέζεται μ' αυτόν τον απάνθρωπο τρόπο. Όπως τραβούσα τα στολίδια, κλαδιά έφευγαν μαζί τους, όμως το έβλεπα να μου χαμογελά, με ευχαριστούσε! Ολόκληρο δέντρο, θεόρατο μέχρι εκεί πάνω, ευχαριστούσε εμένα! Όλοι με κοιτούσαν άφωνοι. Πλησίασαν τέσσερις νοσοκόμες. Στην αρχή φοβήθηκαν να με αποτρέψουν, μα μόλις πέταξα κατά πάνω τους όσα στολίδια κρατούσα, είδα τη Σάρλι να μου χώνει στο στόμα δύο χάπια και ξύπνησα στο δωμάτιό μου πριν δυο ώρες. Δεν έχει σημασία. Τίποτα δεν έχει πια σημασία. Τέσσερις μέρες μένουν.

Το ίδιο απόγευμα

- Πώς νιώθεις;
- Καλά. Πάψε να ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για μένα, Σάρλι.
- Μη με αποπαίρνεις. Τρομάξαμε όλοι μας με τη συμπεριφορά σου, χθες. Τι σ' έπιασε;
- Δε μ' αρέσει που εκμεταλλεύεστε το δέντρο, επειδή δεν μπορεί να σας αντισταθεί. Δεν άψυχο, αν αυτό νομίζετε.
- Το έλατο, σερ Γουντ, φυτεύεται για να εξυπηρετεί αυτό το σκοπό, το στολισμό του τις μέρες των Χριστουγέννων.
- Δε με λένε Γουντ. Το όνομά μου είναι Έντγκαρντ Γουντμπίγκερ. Κατάλαβε το πια, Σιμόνα.
- Μη μου φέρεσαι έτσι, Έντ.
- Φύγε.

Τρίτη, 27 Δεκεμβρίου 1853

Τρεις μόνο μέρες πριν την Πρωτοχρονιά και μου διέφυγε μια σημαντική λεπτομέρεια. Πώς θα πάρει ο κληρικός το τετράδιο στα χέρια του; Εγώ δεν μπορώ να ξέρω πού θα βρίσκομαι μετά απ' όλα αυτά και σε τι κατάσταση θα είμαι. Πρέπει να του στείλω ένα γράμμα, μέσα στο οποίο θα του λέω πού θα το έχω κρύψει. Όμως, αν το διαβάσει κάποιος άλλος; Αν κάτι πάει στραβά και το γράμμα βρεθεί στα χέρια άλλων; Πρέπει να σκεφτώ.

Το ίδιο απόγευμα

Νομίζω πως βρήκα λύση στο πρόβλημα αυτό. Είναι ένας ασφαλής τρόπος, τον οποίο μου είχε μάθει ο ίδιος ο κληρικός στα παιδικά μου χρόνια, κάτι σαν παιχνίδι για μένα, τότε. Θα αποκρυπτογραφήσω το κείμενο, πριν του το στείλω. Θα πω στη μισ Ρίτα το κλειδί, το οποίο, με τη σειρά της, θα μεταφέρει στον Έφραμ κι εκείνος στον κληρικό. Δεν θα πω τίποτα παραπάνω προς το παρόν. Αύριο το πρωί, θα ξυπνήσω νωρίς για να το γράψω και να το κρύψω κάπου μέσα στο δωμάτιο, πριν μπει η Σάρλι για να φέρει το πρωινό μου. Το απόγευμα που θα βγω, θα το δώσω στη μισ Ρίτα μαζί με τη λέξη κλειδί.

Επίσης, θα ήθελα να παρακαλέσω τον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ να γράψει το κανονικό κείμενο στο τετράδιο, καθώς επίσης και την λέξη κλειδί, μόλις το πάρει στα χέρια του, έτσι ώστε να έχουν όλα τα δεδομένα στα χέρια τους οι αναγνώστες του βιβλίου αυτού.

Τετάρτη, 28 Δεκεμβρίου 1853

NHRZTΨΦΟΦΘΦΘΦΠΗΙΝΨΦΡΧΕΔΖΕΝΦΑΖΕΚΡΕΕΝΞΠΝΡΓΝΧΡΘΡΨ
ΒΡΦΠΘΜΗΑΟΗΤΕΙΓΥΗΕΔΤΜΧΝΖΙΨΞΦΙΝΝΛΕΗΙΛΗΝΘΑΕΩΤΜΙΤΡΦΖΓΠΦ
ΓΤΨΨΘΔΦΠΙΓΒΙΕΑΝΡΘΞΦΛΗΛΒΟΝΩΛΕΑΨΗΓΗΦΗΖΓΘΑΕΗΝΛΕΑΜΦΞΕ
ΛΚΟΔΝΗΟΖΑΡΑΤΙΛΘΦΔΚΙΡΡΒΤΡΣΗΡΜΦΨΖΙΓΟΥΤΚΜΡΦΑΟΗΤΚΦΩΙΑΕ
ΨΤΑΖΓΡΗΖΓΩΩΞΦΑΘΧΙΛΟΦΨΗΙΡΨΙΟΠΝΗΤΦΡΡΨΧΕΛΞΝΥΗΙΤΠΦΡΝΟΨ
ΖΡΨΙΟΠΝΘΑΝΧΛΕΔΕΤΩΝΞΑΖΓΩΣΗΦΧΒΤΗΕΑΩΓΡΛΟΖΨΨΓΗΦΜΖΝΥΗΚΡ
ΝΞΟΩΙΡΓΓΝΖΤΦΧΛΕΑΨΗΨΚΤΛΕΘΥΙΕΝΩΓΨΓΩΛΦΑΥΙΞΗΛΑΟΑΤΜΟΕΝΗΚ
ΡΥΗΒΡΡΨΙΤΧΘΗΜΨΗΜΕΤΕΨΝΧΡΩΕΝΣΞΖΨΡΒΡΧΡΓΘΨΡΙΓΥΙΕΝΩΓΨΓΜΡ
ΤΦΡΡΨΝΘΨΓΤΑΛΕΤΜΗΓΝΩΟΡΝΕΟΦΕΒΕΩΕΡΓΝΧΛΞΩΙΕΕΦΞΡΨΠΙΕΧΝ
ΧΡΘΔΦΗΘΡΣΗΚΑΜΡΒΔΙΑΙΡΕΘΕΗΛΕΙΕΩΘΟΖΨΗΓΗΤΑΜΓΛΗΖΓΝΡΚΔΙΜΡ
ΝΡΩΓΠΡΖΝΦΗΑΓΥΗΚΓΝΕΕΖΤΒΕΩΙΚΔΝΡΡΙΓΥΗΧΡΨΨΘΝΡΛΨΖΥΦΙΕΙΚΧΝ
ΥΡΗΡΨΦΙΓΨΦΙΕΕΥΨΕΞΡΨΘΧΛΤΕΕΩΞΗΦΨΗΙΤΗΤΗΗΗΝΙΓΖΦΚΠΓΝΠΨΓ
ΔΕΦΨΧΕΛΨΖΨΙΟΞΕΚΟΖΙΜΜΝΦΑΘΗΔΤΨΝΤΓΟΓΧΡΩΝΡΡΙΡΗΑΟΩΙΕΟΜΧΛ
ΞΕΕΗΖΝΡΛΕΗΝΕΕΖΧΡΘΙΝΓΕΖΙΕΙΟΞΡΗΑΨΤΕΘΡΛΒΝΝΤΩΡΦ

Το ίδιο βράδυ

Έδωσα το γράμμα στη μισ Ρίτα, της είπα τη λέξη με την οποία θα το αποκρυπτογραφήσει ο κληρικός και την παρακάλεσα να το δώσει στον Έφραμ, ο οποίος θα έρθει, μάλιστα, αύριο το πρωί να την επισκεφθεί. Πρέπει να τη βοηθήσω, όμως. Πρέπει να κρατήσω τη Σάρλι μακριά απ' τη μισ Ρίτα, για να μπορέσει να του δώσει το γράμμα χωρίς να τη δει κανείς. Κάτι θα σκεφτώ και γι' αυτό.

Πέμπτη, 29 Δεκεμβρίου 1853

Το πρωί προσποιήθηκα πως με έπιασε μια απ' τις κρίσεις μου και έτσι, ως το μεσημέρι η Σάρλι έμεινε μαζί μου για να με ηρεμήσει. Το απόγευμα ήταν διστακτική στο να μ' αφήσει να βγω, μα την καθησύχασα πως είμαι καλά. Έπρεπε οπωσδήποτε να βγω, να δω τι έγινε με το γράμμα.

Έτσι λοιπόν, βγήκα και κάθισα κοντά στη μισ Ρίτα. Μου είπε πως όλα πήγαν καλά. Έδωσε το γράμμα στον Έφραμ κι εκείνος πήγε αμέσως σπίτι για να το παραδώσει στον αιδεσιμότατο Γκάμπριελ. Αγχώνομαι όταν σκέφτομαι πως μένουν μόνο δύο μέρες! Δύο μέρες ως το θάνατό της... Ή... Το δικό μου.

Παρασκευή, 30 Δεκεμβρίου, 1853

Μία μέρα πριν το δεύτερο έγκλημα. Ένα έγκλημα που είτε θα με ελευθερώσει από τα νοητά δεσμά που με κρατούν έγκλειστο στους τέσσερις ωχρούς τοίχους, είτε θα με φυλακίσει σ' ακόμα ένα κελί, αυτό της φυλακής. Εκεί, όμως, δεν θα υπάρχει ημερολόγιο. Δε θα χρειαστεί. Εκεί δε θα υπάρχει η Σάρλι, δε θα υπάρχει κανείς για μένα, τίποτα. Μόνο θα κυλάει ο χρόνος. Κι ίσως κάποτε βρω τη δύναμη να σηκωθώ ξανά. Πέρα από το Λονδίνο. Να ταξιδέψω κάπου μακριά. Να χαθώ στα μέρη για τα οποία άκουγα από μικρός. Να χαθώ στην Αφρική. Είναι όμορφα εκεί. Δε βρέχει, έχει μόνο ήλιο. Ήλιο που φτάνει για όλους και για μένα. Ο ήλιος της ερήμου θα ρίξει όλο του το φως στην ομίχλη της σκιάς μου που μ' ακολουθεί όπου πάω. Πέρα, θα 'θελα να ταξιδέψω, στις θάλασσες της Ελλάδας. Να δω με τα δικά μου μάτια τα ολόφωτα ηλιοβασιλέματα. Θα 'μαι ο Οδυσσέας που γύρισε να βρει την αγαπημένη του να τον περιμένει. Να γνέθει κοιτώντας απ' το παράθυρό της τα καράβια που κοντοζυγώνουν. Μου 'λεγε ιστορίες ο πατέρας! Ταξίδια θα 'θελα να κάνω, πολλά. Μα, θα τα κάνω; Αν φοβηθώ; Όπως φοβήθηκα να βρω την αγαπημένη μου, όπως φοβάμαι τη Σάρλι. Τι φοβάμαι τελικά; Μην πεθάνω; Αφού ήδη είμαι νεκρός. Μην χάσω την Τζούλιετ; Μου την πήρε η Σάρλι, η αναθεματισμένη Σάρλι. Ασφυκτιώ. Χάνεται ο αέρας.

Ας ηρεμήσω. Τα πράγματα δεν αλλάζουν πια. Όλα θα γίνουν όπως τα σχεδίασα. Πρέπει μόνο να περιμένω λίγες ακόμη ώρες. Χαλάρωσε, Εντ, φίλε μου, μην ταράζεσαι εξ' αιτίας της. Θα σε νιώσει αύριο. Θα καταλάβει τι είσαι άξιος να κάνεις. Αν τρελαθείς τώρα, θα χαθεί η τελευταία σου ευκαιρία. Ο

χρόνος μας παίζει παιχνίδια...

31 Δεκεμβρίου 1853 (Πρωτοχρονιά)

Τον φοβάμαι τον χειμώνα. Το κρύο μπορεί να μου διαλύσει όση δύναμη έχω. Είναι ικανός να την αντλήσει όλη. Τους παγώνει τους ανθρώπους το κρύο, τους κάνει να κλείνονται στον εαυτό τους. Μόνο το φως του ήλιου μπορεί να τους κάνει να αισθανθούν ξέγνοιαστοι.

Αναμνήσεις πόνου κατατρώνε σα λιμασμένα τρωκτικά τη συνείδησή μου, την ίδια μου την ψυχή. Η Πρωτοχρονιά εκείνη... Το ματωμένο φωτοστέφανο... Το σκαλιστό μαχαίρι... Θα αλλάξω την πλοκή. Μόνος μου. Αυτό το βιβλίο με τραβάει σ' ένα διαφορετικό τέλος απ' αυτό που έχω επιλέξει. Με ωθεί σε συμβιβασμούς που αρνιόμουν να κάνω πιο πριν. Θα την αλλάξω την πλοκή. Πρωτοχρονιά σήμερα. Έτσι θα κλείσει ο κύκλος. Με ίδιο τον τόπο, τον χρόνο και τον τρόπο. Καλή μου Σάρλι, δεν με έμαθες καλά να μετράω. Απέτυχες. Θα έχει συνέπειες αυτή σου η φριχτή αποτυχία. Τι έλεγα; Ναι, θα κλείσει ο κύκλος. Απόψε, καλή μου. Απόψε θα μάθεις να μετράς κι εσύ. Θα σε τρομοκρατήσει η δύναμη του μετρήματος. Θα σε αποπλανήσει!

Βράδυ Πρωτοχρονιάς

Καθώς ετοιμαζόμουν για να πάω στη σάλα, κοιτάχτηκα πάλι στον ίδιο καθρέφτη, φορώντας το ίδιο καλό κουστούμι και το ίδιο ριγέ πουκάμισο, δώρο της μισ Σάρλι, που το έραψε για μένα η εξαδέλφη της. Μόνο που τώρα γνωρίζω. Τώρα ξέρω ποια είναι η εξαδέλφη της. Πώς να μην ξέρω; Μαζί μ' εκείνη και τη Σάρλι μεγάλωσα. Όστε εκείνη το έραψε. Άραγε να ήξερε για ποιον; Δε θα το μάθω μα, δε μ' ενδιαφέρει.

Εμφανίστηκα στη σάλα και κάθισα κοντά στη μισ Ρίτα. Ένιωθα πάλι τα ίδια μάτια επάνω μου. Υπομονή, σε λίγο θα κοιτάξεις κι εσύ τα δικά μου. Η ορχήστρα άρχισε να παίζει χαρούμενα κονσέρτα κι εγώ, ατάραχος δήθεν, ζήτησα από τη μισ Ρίτα να μου χαρίσει ένα χορό. Η Σάρλι ολοένα και πλησίαζε, μόλις έβλεπε πως απομακρυνόμουν λίγο.

Ο χορός τελείωσε κι εγώ δεν έβλεπα την ώρα να βρω κάποια ευκαιρία για να την παγιδεύσω κάπου απόμερα, πριν αλλάξει ο χρόνος. Πρέπει να γίνει ακριβώς τα μεσάνυχτα. Την είδα να απομακρύνεται από τη σάλα. Πήγαινε προς το δωμάτιό της. Την ακολούθησα. Δεν ένιωθα το σώμα μου, τα πόδια μου έτρεμαν, όχι από φόβο, μα από την αίσθηση μιας αλλαγής μέσα μου, η οποία δεν μου ήταν καθόλου γνώριμη. Πλησίασα στο δωμάτιό της, άνοιξα την ξεκλειδωτή πόρτα και την είδα να με κοιτάει ατάραχη.

Δεν ξαφνιάστηκε που με είδε μπροστά της. Μου είπε να την ακολουθήσω. Το έκανα. Με οδήγησε στο βάθος του διαδρόμου, μακριά από τα υπόλοιπα δωμάτια. Ξεκλείδωσε το μεγάλο λουκέτο μιας ξύλινης πόρτας -μια πόρτα που δεν είχα προσέξει ποτέ ως τώρα- την άνοιξε και, με επιβλητικό ύφος, μου σύστησε να προχωρήσω πρώτος. Φοβήθηκε, γι' αυτό το έκανε. Με φοβήθηκε! Άλλος ένας διάδρομος ακολούθησε, ακόμα πιο τρομακτικός από τον προηγούμενο, τον ήδη γνώριμό μου.

Περίεργα ένιωθα. Δεν φοβόμουν. Αντίθετα, ανυπομονούσα για την τροπή που θα έπαιρναν τα πράγματα. Η Σάρλι προχωρούσε κι εκείνη με την ίδια

απάθεια, ήξερα το λόγο. Είχε τον ίδιο σκοπό. Δε με τρομοκρατούσε, όμως, αυτό. Συνεχίσαμε να περπατάμε κατά μήκος του διαδρόμου μέχρι που εκείνη σταμάτησε μπροστά σε μια άλλη ξύλινη πόρτα, τη μοναδική αυτού του διαδρόμου. Ήταν ένα μεγάλο σκοτεινό δωμάτιο που φωτιζόταν από τρεις μεγάλες δάδες. Στο κέντρο του δωματίου υπήρχε ένας βωμός ξύλινος, επάνω στον οποίο ήταν ριγμένα κομμένα χοντρά σχοινιά. Μπορώ να πω πως αυτό το θέαμα με τρομοκράτησε. Αν όχι αυτό τότε τι άλλο θα μπορούσε; Σ' όλο το δωμάτιο αιωρούταν έντονα η μυρωδιά του αίματος. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω πού έγιναν οι προηγούμενες θυσίες!

Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλο με το ίδιο φθονερό βλέμμα. Δε ρώτησα τίποτα, δε μίλησα, δεν είπα τίποτα. Όλα ήταν ξεκάθαρα. Μου ζήτησε να ανέβω πάνω στο βωμό. Το έκανα. Θα μπορούσα να αρνηθώ. Μα, θα «απολάμβανα» τις συνέπειες! Εξάλλου, το σχέδιο ήταν η αποπλάνηση, η εξαπάτηση, η ψευδαίσθηση ότι εκείνη έχει τον έλεγχο. Πράγματι, πίστευε πως μπορεί να με ελέγξει, το έβλεπα στο αλαζονικό της ύφος. Έφερε σκοινί μεγάλο και με έδεσε. Δεν αντιστάθηκα κι εκείνη το απολάμβανε. Δεν αναρωτήθηκε ούτε μια στιγμή για την συγκαταβατική μου συμπεριφορά, προς όφελός μου ήταν αυτό. Μου μίλησε.

-Κάποιοι φέρθηκαν αλαζονικά, αχάριστα. Ξέχασαν το Δημιουργό. Τον υποτίμησαν. Αμφισβήτησαν την Έλευσή Του, την ίδια Του την ύπαρξη. Μα, στ' αλήθεια, υποτιμητικά Του φέρθηκαν, αφού δεν υπολόγισαν την υπέροχη δύναμή Του, την απόλυτη εξουσία Του, την τρομακτική τιμωρία που θα τους βρει εσαεί. Εγώ Τον ακολούθησα καθώς Του έπρεπε. Στάθηκα απ' τους μοναδικούς Του πιστούς βοηθούς. Σωστή δούλη του παντοτινού Σωτήρα των Εθνών! Παράφρων αποκάλεσέ με, έχω γνώση. Αδιάφορα θα αντιδράσω. Οίκτο θα δείξω σ' εσένα που θα υποστείς τιμωρία τέτοια. Ο Σωτήρ ο ένας και μοναδικός στο πρόσωπο το αθώο το δικό μου θα δείξει συμπόνια, πώς όχι; Θυσίες αμέτρητες είδε από εμένα, αφοσίωση και πίστη. Άργησα να δεχτώ την αλήθεια, μα καθώς την είδα δεν την άφησα να φύγει ποτέ πια από τα δικά μου μάτια. Την ακολούθησα. Χρόνια παρακαλούσα να φανερώσει τη δύναμή Του. Ανυπόμονο παιδί που του τάζουν λιχουδιές. Ζυγώνει να τις πάρει από μόνο του, φοβάται, διστάζει. Περιμένει τώρα κάποιον μεγαλύτερο για να γλιτώσει την τιμωρία. Έτσι κι εγώ έπραξα οικειοθελώς. Εντολή δική Του ήταν στη Βίβλο την αληθινή να συμβάλλω κι εγώ η ταπεινή στην Άφιξη Του την επόμενη. Με θυσίες και προσευχές Τον καλούσα να έρθει να φέρει το φως, να διώξει τη μιζέρια, να σώσει τους πιστούς. Τους πιστούς, Εντ, μ' ακούς; Εκείνους μονάχα, μη σκεφτείς τον εαυτό σου. Εσύ είσαι μοναχά το μέσον, μοναχά το θήραμα. Θλιβερός υπήρξε ο δικός σου βίος, Έντγκαρντ, το ξεχνάς; Θλιβερός, δίχως νόημα.

-Βρήκε νόημα, της έδωσε η αγαπημένη ζωγράφος.

-Σταμάτα ανίδεε είρων! Θήραμα υπήρξε κι αυτή, με κυνηγό εσένα τον ίδιο. Πίστεψέ το, είναι αλήθεια. Μήπως αναρωτήθηκες ποτέ πώς ήταν δυνατόν να σε υποχρέωσα να τη σκοτώσεις κι εσύ να το έκανες τόσο εύκολα;

-Βρήκες δόλια μέθοδο, φέρθηκες πονηρά.

-Η πράξη η δική σου ήταν πιο πονηρή απ' το δικό μου φέρισμα.

-Έπραξα ασυναίσθητα.

-Και στο ασυναίσθητο φόνο θαρρείς πως δεν αξίζει τιμωρία;

-Μεγαλύτερη τιμωρία αξίζει εκείνος που ονομάζεται ηθικός αυτουργός.

-Εμένα εννοείς, ανόητε άνδρα;

-Σαφώς. Δε θα σκότωνα ποτέ μου κανέναν, ούτε εσένα. Πόσο μάλλον την

αγαπημένη μου.

-Πάψε! Ακούγεσαι γελοίος!

-Μα, δεν πειράζει που πια δε ζει. Ακόμα μιλάω μαζί της. Έρχεται στα όνειρά μου, τους φέρνει γαλήνη. Όμως, ακόμα δεν έμαθα με ποιόν τρόπο ραδιούργησες για να με κάνεις να σκοτώσω αυτό το υπέροχο πλάσμα.

-Έπραξες αυτοβούλως.

Μη με χλευάζεις, Σάρλι. Ποτέ δεν θα το έκανα.

-Όπως φαίνεται, δεν την αγαπάς και τόσο.

-Κάνεις λάθος. Εσύ είσαι αυτή που δεν αγαπάω. Ούτε τώρα, ούτε ποτέ δεν έτρεφα τέτοιο συναίσθημα για σένα. Πες μου πώς την σκότωσα.

-Σου το ζήτησα.

-Κι εγώ απλά δέχτηκα; Πες μου τι ακριβώς έγινε. Τι έκανες και με ανάγκασες; Πόσο δυνατά μέσα χρησιμοποίησες και ακόμα έχω αυτό το κενό στη μνήμη μου;

-Έκανα ό, τι έπρεπε προκειμένου να εκπληρωθεί η περσινή θυσία. Η θυσία για να πραγματοποιηθεί ο ερχομός του Σωτήρα. Μα, δυστυχώς, η θυσία δεν έγινε όπως έπρεπε.

-Ω, Θεέ μου! Και πώς έπρεπε να γίνει δηλαδή;

-Ο κυνηγός πρέπει να νιώθει αγάπη για το θύμα. Μα, την ίδια στιγμή, πρέπει να κάνει τη θυσία ηθελημένα, χωρίς την παρέμβαση κανενός.

-Επομένως παραδέχεσαι την ενοχή σου.

-Ναι, μα τα δικά μου χέρια παρέμειναν άσπιλα, αμόλυντα, έτοιμα να δεχτούν την πλήρη κάθαρση με τον ερχομό του Μεσσία.

-Κι αν τα χέρια σου λευκά και αθώα, θαρρείς πως είναι, η ψυχή σου παραμένει όπως ανέκαθεν ήταν, μαύρη.

-Μαύρη, μα ακόμα ζωντανή.

-Χίλιες φορές νεκρή, παρά σάπια. Τον Θίοντορ; Τον Θίοντορ πώς μπόρεσες να τον διώξεις μακριά; Δε σ' ενδιαφέρει η ζωή του; Ίσως, βέβαια, να είναι καλύτερα που δε σε βλέπει. Καλύτερα να μην ξέρει τίποτα για σένα.

-Τον βλέπω. Κάθε εβδομάδα ξεκλέβω λίγο χρόνο, παίρνω το τρένο και πηγαίνω στο σπίτι του, στο Σέρφιλντ. Κάθομαι στο πάρκο, δίπλα απ' το σπίτι του και περιμένω να βγει για να τον δω από μακριά.

-Και σου φτάνει αυτό; Η Αδελφή μου, η Ντόροθι, γιατί δεν ήρθε ποτέ να με δει; Της το απαγόρευσες; Γιατί δεν έφερε ποτέ το παιδί μαζί της;

-Η Ντόροθι είχε φρικτό θάνατο. Δεν με άκουσε. Όταν ο Θίοντορ παντρεύτηκε, με απείλησε πως δεν θα ξαναμάθω νέα του, πως δεν θα τον ξαναδώ. Με ρωτούσε συνέχεια πού είσαι για να έρθει να σε δει.

Ήθελε το κακό μου κι αυτή. Αλλά τώρα κατάλαβε πως είχε άδικο. Εκεί που είναι, θα απολαύσει πρώτη απ' όλους τα βασανιστήρια της κολάσεως. Θα την τιμωρήσει ο Δημιουργός.

-Σκότωσες την αδελφή μου; Μα, πώς μπόρεσες να τα κάνεις όλα αυτά;

-Δικό σου ήταν το λάθος. Όλα ήταν μια χαρά μέχρι που είδες αυτή τη χυδαία ζωγράφο. Την προτίμησες από εμένα. Σώπα τώρα. Ώρα για φλυαρία δεν υπάρχει. Είναι ιερή η στιγμή αυτή. Απόψε θα πραγματοποιηθεί η Δευτέρα Έλευση. Η ύστατη ώρα. Ακούς, Έντ; Τιμωρία θα έρθει σε όσους αμφισβήτησαν το Δημιουργό. Θα έπρεπε να είσαι υπερήφανος που χάρη σ' εσένα θα αλλάξει ο κόσμος. Θα διαχωριστεί το καλό από το κακό. Ο Μεσσίας θα κηρύττει τώρα πια ο ίδιος το Λόγο Του. Ω, περίμενα τόσο πολύ!

Αντίκρισα το ίδιο μικρό σκαλιστό μαχαίρι. Το αναγνώρισα αμέσως. Περίεργη ήταν η αφή του, περίεργη τώρα και η όψη του. Ένα συναίσθημα -

οργή το ονομάζουν- με γέμισε, με ολοκλήρωσε. Οι κινήσεις από μόνες τους σχηματίζουν πράξεις πιο άθλιες κι απ' αυτές της Σάρλι. Το χέρι μου, καθώς έτρεμε, άρπαξε το φινετσάτο μικρό μαχαίρι. Της το κάρφωσε βαθιά στο στέρνο. Άλλη επιλογή είχα, βεβαίως, να τρέξω μακριά. Μα, όταν μπροστά σου εμφανίζεται ευκαιρία τέτοια, δεν κάνεις πίσω, την αρπάζεις και πράττεις όσο ποταπά χρειάζεται. Η θυσία της φετινής Πρωτοχρονιάς. Η Σάρλι. Η καλή μου κυρία Σάρλι. Καλή κυρία, Εξυπηρετική. Το κεφάλι μου θα σπάσει. Πρέπει να συγκεντρωθώ. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα... Όχι, σταμάτα. Διώχνω τους αριθμούς, δεν φεύγουν. Έρχονται μόνοι τους. Τους βλέπω, τρέχουν κατά πάνω μου. Αντίο Σάρλι.

Ο Έντγκαρντ ζήτησε, μόλις τελειώσουν όλα, να γράψω μέσα στο βιβλίο το γράμμα που μου έστειλε, αφού το αποκρυπτογραφήσω, βέβαια. Έτσι, λοιπόν, πιο κάτω παραθέτω το αποκρυπτογραφημένο κείμενο, το γράμμα του. Η λέξη κλειδί ήταν ΝΕΡΟ.

«Αγαπητέ αιδεσιμότατε Γκάμπριελ,

Σας γράφω δια να σας ενημερώσω για τον τόπο όπου θα βρίσκεται το τετράδιό μου, την επομένη της Πρωτοχρονιάς. Σκέφτηκα αυτόν τον τρόπο, διότι τον θεώρησα πιο ασφαλή, έτσι ώστε να μην βρεθεί σε λάθος χέρια.

Το σημείο, λοιπόν, όπου θα βρίσκεται το τετράδιο είναι κάτω από τη μεγάλη πέτρα, δίπλα στο παγκάκι που βρίσκεται κοντά στην τρύπα που είχαμε ανοίξει στον τοίχο του προαυλίου. Την πρώτη Ιανουαρίου, επομένη της Πρωτοχρονιάς, ακριβώς τα μεσάνυχτα, το προαύλιο θα είναι άδειο. Οι φρουροί θα είναι ακόμα αναστατωμένοι και δεν θα σας προσέξουν. Θα μπειτε από την τρύπα στον τοίχο, η οποία υπάρχει ακόμα, παρόλο που οι νοσοκόμες ξανατοποθέτησαν τις πέτρες, θα πάρετε το τετράδιο και ύστερα θα βγείτε γρήγορα.

Ελπίζω να μην πάει κάτι στραβά. Σας ευχαριστώ για όλα όσα κάνατε για μένα ως τώρα.

Ο παντοτινός σας φίλος,

Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ»

Έχω, ακόμη, την υποχρέωση να σας ενημερώσω για το τι συνέβη στη συνέχεια. Ύστερα, λοιπόν, από μία εβδομάδα, κατά τη διάρκεια της οποίας βρισκόταν στο παντοτινό κελί του, ο Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ δικάστηκε για τη δολοφονία της Σιμόνα Γουντμάιγκερ και, με απόφαση του δικαστή, γύρισε στην κλινική, όπου και απεβίωσε από ασπία εννιά μέρες μετά. Σε κάθε ερώτηση του δικαστή, το μόνο που ψέλλιζε ήταν «Ένα, δύο, τρία, τέσσερα». Ο Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ δεν έμαθε ποτέ με ποιον τρόπο η Σιμόνα τον εξανάγκασε να σκοτώσει τη Τζούλιετ Χαρτ. Φαίνεται πως δεν βρήκε ποτέ τη λύτρωση που τόσο απεγνωσμένα ζητούσε. Ξέρω όμως, πως τώρα σίγουρα είναι ευτυχισμένος, παρέα με την αγαπημένη του ζωγράφο. Ίσως τώρα σχεδιάζουν μαζί κάποιο εξαίσιο τοπίο. Ο Έντγκαρντ Γουντμάιγκερ ήταν φίλος μου. Καλός μου φίλος. Τώρα κι εγώ αποζητώ τη λύτρωση, μα μέτρημα για εμένα δεν υπάρχει.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΟΔΕΥΤΙΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Πρόκειται για ένα δραματικό έργο ημερολογιακού χαρακτήρα, τοποθετημένο χρονολογικά στη βικτωριανή εποχή (Λονδίνο, 1850). Ο πρωταγωνιστής βρίσκεται σε ψυχιατρείο της εποχής, εγκλωβισμένος από τη νοσοκόμα-γυναίκα του, τους τέσσερις ωχρούς τοίχους του «κελιού» του, καθώς επίσης και το ίδιο του το παρελθόν.

Ιδιαίτερη σημασία δίνεται στο ψυχολογικό προφίλ του πρωταγωνιστή και τις προσωπικές μάχες που δίνει με τον εαυτό του, προκειμένου να «απεγκλωβιστεί» και να νιώσει ελεύθερος. Τα εμπόδια του μυαλού του δεν τον αφήνουν λεπτό ήσυχο, ακόμα κι όταν καταφέρνει να ξεφύγει απ' την κλινική που έχει εγκλειστεί και τη διαβολική νοσοκόμα.

Περιγραφές περιοχών του Λονδίνου μα και πλασματικών του εικόνων συνθέτουν το περιβάλλον του Έντγκαρντ Γουντ. Το έργο στηρίζεται στην αγάπη που νιώθει για την αγαπημένη του ζωγράφο, χωρίς, παρ' αυτά, να αποκτά συναισθηματικό χαρακτήρα, κάνοντάς το ρεαλιστικό και κάποιες φορές σκληρό.

Τέλος, περαιτέρω στόχος αυτού του μυθιστορήματος είναι να ακουστούν έμμεσα οι ιστορίες όσων ζουν φυλακισμένοι σ' έναν κόσμο μέσα στον οποίο ποτέ δεν επέλεξαν να ζήσουν. Άνθρωποι που, παρά τις προσπάθειές τους να ακούσει κάποιος αυτά που είχαν να πουν, άλλοι αποφάσιζαν γι' αυτούς, με βάση προσωπικά οφέλη. Άνθρωποι που φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν στο βωμό της εξουσίας, της δόξας και του χρήματος. Με μυθιστορήματα τέτοιου τύπου, στόχος είναι να ελευθερωθούν και να λυτρωθούν επιτέλους όσοι έζησαν μια δυστυχισμένη ζωή άθελά τους και έχασαν την ευκαιρία να απολαύσουν αυτό που λέμε "ελευθερία", λέξη που εξυμνούμε σε ποιήματα και τραγούδια και που, πολλοί την αναφέρουν μηχανικά τώρα πια. Ελπίζω ο κόσμος του σήμερα να πάψει να είναι τόσο διαφορετικός και τόσο χειρότερος από τον κόσμο του χθες. Διότι, σήμερα, που υποτίθεται πως έχουμε την ελευθερία που δεν είχαμε σε παλαιότερα χρόνια, νιώθουμε τόσο σκλαβωμένοι μέσα μας όσο ποτέ άλλοτε.

Πρέπει να σημειώσω πως οποιαδήποτε ομοιότητα με ανθρώπους και καταστάσεις, ουδεμία σχέση έχει με την πραγματικότητα και δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο φανταστικό στοιχείο για τις ανάγκες πλοκής του διηγήματος αυτού.

